

Recolta de struguri este anul acesta extrem de bogată.

Varza s'a făcut, în toamna aceasta, în cantități abundente, pe câmpiile germane. Răcoarea ultimelor luni i-a ajutat mult să se desvolte frumos

*Dinți frumoși-
femei frumoase.
Pasta de dinți Chlorodont
redă dinților frumusețea
lor naturală.*

Pasta de dinți
Chlorodont

SA DISCUTATI IN MAXIMUL ALB...
DE LEMNI
Acesta este un...
de artă 1940 din Muenchen

RECOLTA ANULUI 1940

„Cu plugul”, o pictură a lui Julius Paul Junghanns premiată la expoziția de artă 1940 din Muenchen

*Tăziți-vă
de baccili!*

Fără să vă alarmați, pericolul lor poate fi ușor înlăturat, dacă luați la primele semne ale răcelii 1-2 tablete de Aspirin

ASPIRIN

veritabil numai cu
crucea » Bayer «

Masina OMENEAȘCĂ REZISTĂ!

nesc și care-și comunică constatările serviciilor de construcție, pentru ca acestea la rândul lor să aducă mereu îmbunătățiri aparatelor.

Acest serviciu de studiu medical este de altfel acela care selecționează pe piloții cari sunt destinați escadrilelor „Stuka”, după o amănunțită cercetare a acestora. Astfel un pilot pentru „Stuka”, trebuie să aibe cordul suprarezistent, aparatul circulator în genere absolut normal, un sistem nervos oțelit. Ori exemplare omenеști de atâta sănătate sunt din păcate rare, mai ales în vremurile noastre de maximă încordare. Din studiul fiziologic al zborului în picaj s'a ajuns la constatări care sunt hotărâtoare pentru noua armă de luptă.

Un „Stuka” (Sturzkampfflieger: pilot de luptă în picaj) zboară în deobște la circa patru-cinci mii metri înălțime atunci

când se află în apropierea dușmanului. Când acesta este reperat, aparatul vine până aproape la perpendiculară asupra lui, și apoi se năpustesc drept în jos, în sbor de picaj, asupra țintei. În timpul acestei prăbușiri dirijate—ca să-i spunem așa—aparatul atinge o viteză de circa 900 kilometri pe oră. Se înțelege că tot acest sbor în prăbușire durează numai câteva secunde și că numai o singură secundă în redresarea avionului ar atrage după sine moartea pilotului și distrugerea aparatului. În timpul prăbușirii, pilotul domolește viteza cu ajutorul unor frâne aerodinamice, care sunt plasate sub aripi.

Ajuns la circa 1000 metri deasupra țintei, pilotul slobozește proiectilul, care pornește astfel din prima clipă cu o viteză de 900 kilometri pe oră, viteză care sporește treptat în virtutea puterii de atracție a pământului. Viteza fantastică a proiectilului face ca devierile traectoriei să fie minime, iar forța de pătrundere să fie sporită considerabil. În consecință, loviturile în plin sunt de aproape sută la sută.

În secunda următoare lansării proiectilului, pilotul redresează avionul, adică îi oprește prăbușirea, îi reduce viteza la mai puțin de jumătate și reia înălțime într-o curbă uriașă, pentru a evita tirul periculos și de la această înălțime, foarte precis al artileriei antiaeriene. Aceasta ar fi în câteva cuvinte tehnica bombardamentului în picaj. Aparatul rezistă, ținta este atinsă. Ce devine însă în tot acest timp corpul omenesc care este atât de sensibil?

Medicii au constatat următoarele faze periculoase prin care trece un pilot în timpul picajului; viteza nu are niciun efect asupra unui corp omenesc în repaus, atunci când ea se efectuează într-o mișcare uniformă în linie dreaptă. Prin urmare nu viteza constituie pericolul pentru pilot, ci variațiile ei. În sborul de picaj, aparatul trece cu viteză de bolid de la o înălțime la alta, deci prin straturi de aer cu presiuni variabile. Variația de presiune influențează Trompa lui Eustache, care după cum se știe se află între urechia medie și faringe. Prin această trecere bruscă de la o presiune

(Continuare în pag. 15)

DOUĂ MOMENTE DIFERITE ALE SBORULUI ÎN PICAJ. — La început, pilotul are repercursiuni adânci asupra organismului care e supus forței centrifuge a zborului arcuit (începerea picajului, trecerea de la zborul orizontal la zborul în perpendiculară), sângele congestionează creierul. În asemenea condițiuni deosebite pilotul „vede roșu” și-și poate pierde cunoștința.

Avântându-se ca un șoim pentru zborul în picaj, bombardierul cade asupra țintei.

DE câte ori n'au înregistrat zărele întregii lumi această știre care în câteva rânduri închidea o întreagă povestire a faptelor eroice efectuate la înălțimi amețitoare de către oameni cu nervi de oțel. Cu toate acestea câți sunt aceia cari știu ce se chiamă un picaj?

Într'un rând am ascultat fără voie la o discuție, în care doi domni cari își sorbeau liniștiți halba de bere, explicau—cu argumentele lor naive—că în definitiv zborul în picaj nu este mare știință, că au mai văzut asemenea lucruri la meetingurile aeriene și că la urma urmei, totul se reduce la calitatea materialului întrebuițat pentru zbor. Neîndoios că zborul în picaj ar fi imposibil fără aparate de perfecția celor numite „Stuka” și care în actualul conflict au realizat adevărate minuni. Dar nu este mai puțin adevărat, că nu oricine poate pilota un asemenea aparat și că din o sută de piloți obișnuiți cu acrobația aeriană, numai unul sau cel mult doi pot efectua bombardamentele în picaj, ceilalți riscând să nu mai fie în stare să redreseze aparatul cu toată măestria lor de piloți. În armata germană, există un serviciu special, care studiază efectele zborului în picaj asupra organismului ome-

PE CÂMPUL DE BĂTĂLIE DELA SOLFERINO

(Urmare din pagina 5-a)

morții, ci să caute, prin orice mijloace, să trimită familiilor respective vești despre ei.

PRIMELE ARME ALE CRUCEI ROȘII

Acestea sunt astăzi cele două scopuri ale Crucii Roșii internaționale, întemeiată de Henry Dunant, după ce el emoționase lumea întreagă cu o carte: „Amintiri dela Solferino”, plină cu constatările dureroase pe cari le făcuse în lunie 1859. La drept vorbind, „Crucea Roșie” a lui Dunant se numea la început „Liga internațională pentru asistența răniților pe câmpurile de luptă”.

O conferință internațională întrunită la Geneva în 1864, elabora convențiunea care, de atunci încolo, avea să determine mijloacele de acțiune ale societăților de ajutor pentru răniți. S'a admis de către toate națiunile ca soldatul, odată rănit și scos din luptă, să nu mai fie supus legilor războiului. Și Crucea Roșie cu drapelul elvețian a fost aleasă ca emblemă a serviciului sanitar militar.

Din ziua aceea armatele începură să se îngrijească de serviciile lor sanitare. Astfel s'a făcut că în ziua de 4 August 1870 Parisienii au avut prilej să vadă cea dintâi ambulanță de campanie plecând pe frontul războiului franco-prusian. „Escadronul chirurgilor deschidea coloana, scrie un martor entuziast. Erau în ținută de drum, cu casceta americană pe cap și crucea Genevei pe piept. În armă, venia campania infirmierilor. Doctorul Chénu, directorul general al ambulanțelor urma, în trăsură, cu colegul său Nélaton; apoi șirul furgoanelor conținând medicamente și brancarde: pe flancurile convoiului mergeau femei, din cea mai înaltă societate făcând chetă”.

Pe tot timpul asediului o ambulanță a Crucii Roșii a funcționat în localitatea Cours-la-Reine, iar în cursul zilelor de pomină ale Comunei, 22, 23 și 24 Mai 1871 ea s'a găsit neîncetat între focurile comunarilor și acelea ale baricadelor din Versailles.

AJUTORAREA PRIZONIERILOR În anul 1870 începu să funcționeze pentru întâia oară „Agenția internațională a prizonierilor de războiu”.

Astăzi, amplexarea sarcinei asumată de Crucea Roșie internațională din Geneva depășește tot ceea ce s'a putut prevedea. Sediul Asociației, care după Dunant, n'a avut în șaiszeci și cinci de ani decât trei președinți: Gustave Moynier, Gustave Ador și Max Huber este un focar modest unde sute de Elvețience, în majoritate benevole, se străduiesc să ușureze sute de mii de suferințe.

Conducătorii asociației cutreeră lagărele de prizonieri din Germania și din Franța.

Agenția centrală, deschisă la 14 Septembrie 1939, a și prezidat la schimbul unui milion și 790.000 de scrisori între prizonieri și familii. Până astăzi ea a întocmit fișe la peste două milioane de prizonieri! Și în fiecare zi, aproape 3000 de familii sunt înștiințate că unul de-al lor se află prizonier, în vreme ce, pe de altă parte, prizonierii capătă adresele rudelor lor împărtășite de exod. Totuși lipsesc încă multe fișe individuale: acestea sunt ale prizonierilor internați în Franța.

ASTĂZI, CA ÎN 1870...

Rapoartele adresate de subîmpărțirile „Missi Dominici” ale Crucii Roșii sunt interesante și merită a fi consultate.

Iată unul, al d-rului Roland Marti, care a vizitat lagărul VIII C în ziua de 24 Mai.

„Acest lagăr întrunește laolaltă 6600 de Francezi și 300 Polonezi; alți 4500 de Polonezi se află într-o tabără de muncă, vecină.

Oamenii se adăpostesc în barăci, înzestrate fiecare cu câte o sobă, un stingător de incendii și telefon legat cu postul de pompieri al orașului Pretutindeni electriceitate; rația zilnică de pâine: 360 grame. O bae pe săptămână; serviciu medical asigurat de doi maiori germani și de alți șase medici polonezi. Portul gradului e încuviințat. Oamenii care muncesc au o soldă de 6 sau 7 mărci pe săptămână și sunt asigurați contra accidentelor. Prizonierii au dreptul să practice toate jocurile pe terenurile libere ale lagărului. Sunt bine tratați. Nici o sancțiune penală până acum”.

„Lagărul în care se află 1741 de ofițeri francezi și 275 ordonanțe, are o suprafață de 35 hectare. S'au construit barăci din piatră sau din lemn, subîmpărțite în camere cu câte două, patru sau șase paturi, perfect aerisite și luminate de electricitate”.

„Prizonierii mănâncă de 3 ori pe zi. La micul dejun: cafea și pâine; la amiază: supă cu legume și orz, 60 grame de friptură și un kilogram de cartofi fiecărui ins; la cină: un fel de pateur cu carne rece (o cutie de 500 grame pentru 17 oameni) și cafea. Porția zilnică de pâine este 340 grame. La cantină se găsește săpun, însă tutun nu”.

Neosteniți, „binevoitorii” dela Crucea Roșie internațională, intervin pretutindeni pentru a ușura mizeriile fizice și morale.

Ei țin fâgăduiala pe care, în

sinea lui, Henry Dunant a făcut-o într-o seară, unui soldat muribund, pe câmpul de luptă dela Solferino. G. R.

Mașina omenească rezistă

(Umare din pag. 14)

la alta se creiază un dezechilibru marcat între urechea medie și exterior (din punct de vedere al presiunii), iar timpanul este apăsător cu violență spre urechea medie putând să se și rupă în unele cazuri. Acesta ar fi singurul risc în timpul prăbușirii pe verticală.

Cu totul alta este situația în sborul curb, adică atunci când după lansarea proiectilului, pilotul încearcă să-și redreseze avionul. În aceeași clipă viteza scade dela 900 kilometri pe oră la circa 400, prin urmare la mai puțin de jumătate. Aparatul descrie o linie curbă cu raza de circa 250 metri, forța centrifugă fiind, prin urmare de cinci ori mai mare decât forța normală a gravitațiunii. Rezultanta forței centrifugale și ale gravitațiunii, reprezintă unitatea forței la care este supus aparatul, adică în cazul nostru de 5,1 ori mai mare decât forța normală a gravitațiunii sau cu alte cuvinte, o forță de cinci ori mai mare decât greutatea normală. Să considerăm acum corpul omenească supus unei asemenea forțe. În cazul studiat de noi forța aceasta acționează în sensul cap-picioare, aceasta în urma situării avionului pe linia de mișcare. Prin urmare toate țesuturile corpului vor căuta să se deplaseze în sensul forței cu o putere de cinci ori mai mare decât aceea normală. Consecința va fi că viscerele abdominale se vor lăsa spre bazin, cele endotoracice, inima și plămânul, vor apăsa asupra diafragmei, împiedicându-se astfel respirația.

Dar efectele cele mai grave vor fi asupra celui mai sensibil țesut și anume asupra sângelui. Acesta se va retrage din partea superioară a corpului, mai ales din creier, deoarece inima nu este în stare să facă să circule acest lichid devenit subit de cinci ori mai greu decât este normal.

În acest moment pilotul nu va mai vedea, deoarece vasele din retină vor fi golite de sânge, iar dacă este mai puțin rezistent va leșina din cauza anemierii acute a creierului.

Dacă forța va acționa însă în sens contrar, adică dela picioare spre cap, în partea a doua a sborului de redresare, efectele vor fi diametral opuse, producându-se o congestiune a organelor superioare, fenomen tot atât de periculos. Ceea ce este mai grav, este că tocmai după această parte a sborului starea normală revine mai greu.

În laborator s'a constatat, că efectele acestea ar putea fi anihilate, dacă forța centrifugă acționează în sensul spatelui, sau piept — spate. În acest caz inima și creierul sunt ferite de variațiuni ucigătoare. Pentru aceasta pilotul ar trebui ca în timpul picajului să se ghemuească cu capul spre genunchi, ceea ce practic este foarte greu. Dăm aceste câteva lamuriri, pentru cei cari n'au știut până acum ce este sborul în picaj.

Cu vânătorii de mine pe întinderea mărilor

(Continuare din pag. 12).

plină de apă, iar vaporul care se ciocnește în viteză de ea, este sigur de pieire.

Flotila curățitoarelor de epave, trebuie să descopere locul unde se află acestea și să le dinamiteze. Treaba n'ar fi excesiv de grea dacă n'ar fi vedetele rapide care atacă și aceste unități. În felul acesta s'a ajuns să se creeze un nou tip de vânat de luptă, de mic tonaj dar puternic înarmat.

Dintre isprăvile flotilelor curățitoare de epave, cea mai faimoasă este aceea, când a transportat în Norvegia o întreagă divizie pe munte, strecurându-se printre unitățile flotei britanice. În amintirea acestei isprăvi, cu drept cuvânt de pomină, marinarii flotilei respective, au zugrăvit pe flancurile vaselor lor, semnul distinctiv al taximetrelor berlineze.

Albuminuria

depinde uneori de o poziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăugat la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele folosite, însă cura de Urodonal va fi planșa de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestiunea rinichiului și ușurând eliminarea ureei, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceraux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminatorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”.

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE ÎNCREDERE

Noul antinevralgic Temagin calmează durerile de cap și dinți chiar după 10 minute. Este inofensiv și deaceia se poate lua mai des. Temagin-ul a dat cele mai bune rezultate științifice. Încercați-l și Dv. o singură dată când aveți dureri!

Temagin-ul se găsește la orice farmacie în cutii a 2, 10 și 20 tablete.

MODELE NOUI DE PRETUTINDENI

Original ca totdeauna, Hollywood-ul a creat pentru Brenda Marshall această vestă impletită din panglicuțe înguste (Frou-Frou) și încheiată cu agrafe originale, în formă de inimioare.

Tailleur de lenaj negru cu bluză de lamé galbenă. Model original și elegant al casei Piguet din Paris.

×

Casa Desses din Paris a prezentat de curând această rochie de după amiază din lenaj marron cu dungi galbene și cenușii. Vesta din pichet sau linon de lingerie.

Din Germania ne-a sosit acest original model de pălărie, confecționată din mătase violet, depe calota căreia pornesc două fășii late ce servesc drept eșarfă.

**INAINTE DE DECOLARE PILOTUL ȘI
OBSERVATORUL UNUI AVION DE
BOMBARDAMENT TIP „MESSERSCH-
MIDT” STUDIAZĂ ITINERARIUL,
CĂUTÂND PE HARTĂ OBIECTIVELE
CE TREBUESC ATINSE.**

MISIUNEA MILITARĂ GERMANĂ IN ROMÂNIA

Misiunea militară germană în România a depus, săptămâna trecută, o coroană la Mormântul Eroului Necunoscut. Ofițerii și soldații germani au fost conduși de dl. Fabricius, ministrul Reichului la București. In fotografiile noastre :

1. După depunerea coroanei, soldații dau onorul.
2. Delegația militară germană, în frunte cu dl. ministru Fabricius, îndreptându-se spre Mormântul Eroului Necunoscut.
3. Delegația, împreună cu dl. Fabricius, părăsind Parcul Carol, după depunerea coroanei pe Mormântul Eroului Necunoscut.

MANIFESTAȚIA LEGIONARĂ DE JOI SEARA

Grupul de legionari care a fost în Italia și căruia i s'a adăugat alte cămăși verzi, formându-se un cortegiu impunător de peste 1500 legionari, au au făcut Joi trecută, la orele 7 seara o mare manifestație de simpatie în fața legației italiene și a celei germane. In fotografie: dl. ministru al Italiei la București, Pellegrino Ghigi, trecând în revistă detașamentele de legionari.

ADUNAREA DELA PREȘEDINȚIA CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Luni a avut loc la Președinția Consiliului de Miniștri o adunare a Prefecților și a Șefilor de Legiuni din țară. În mijloc: d-l Horia Sima, vice-președintele consiliului de miniștri.

SOLEMNITATEA DELA MÂNĂȘTIREA PLUMBUIȚA

Dumineca trecută a avut loc, la Mănăstirea Plumbuița solemnitatea inaugurării reconstrucției palatului domnesc al lui Matei Basarab. Legionarii au făcut o procesiune la Plumbuița cu care ocazie s'a oficiat și un parastas pentru soldații lui Matei Basarab. În fotografii: 1. Legionarii străjuiesc la mormântul soldaților lui Matei Basarab. 2. Legionarii la Plumbuița, lângă palatul domnesc al lui Matei Basarab.

PARASTAS PENTRU SIMION BĂRNUȚIU

Societatea culturală ardeleană „Târnava-Mare” a comemorat printr'un parastas, pe Simion Bărnuțiu și pe mitropolitii Andrei Șaguna și Sterea Suluț, la Biserica Sf. Gheorghe din Capitală. În fotografie: o parte din asistență eșind dela slujba religioasă.

INAUGURAREA CURSURILOR DE LIMBA GERMANĂ LA INSTITUTUL ROMANO-GERMAN.

Săptămâna trecută a avut loc inaugurarea cursurilor de limba germană, la Institutul Româno-German. Fotografia noastră înfățișează pe domnul profesor Simion Măndrescu rostindu-și cuvântarea.

ULTIMELE FOTOGRAFII

1.

2.

SBOR DE NOAPTE SPRE ANGLIA

Motoarele avioanelor germane bubuie în noapte. Peste câteva minute, piloții vor porni să bombardeze orașele englezești.

1. Deși grav rănit, pilotul a reușit să ajungă pe aeroportul de bază. Imediat medicul dă primele ajutoare, înainte de a-l transporta pe rănit la cel mai apropiat spital.

2. După un timp mai îndelungat de sboruri ale avioanelor germane, personalul tehnic al aviației revede motoarele.

3. Incărcarea bombelor într'un avion ce urmează să pornească în scurtă vreme, spre Anglia.

3.

DEPE TOATE FRONTURILE

← **DOBORĂȚI!**
Un avion englez de vânătoare, doborât de artileria antiaeriană germană, la periferia orașului pe care a vrut să-l bombardeze.

Urmând pe șeful flotilei, vasele pescuitoare germane de mine, patrulează dealungul Canalului Mânecii, în căutarea minelor engleze.

Un raport asupra ultimelor lupte deasupra Angliei, dat de un locotenent.

PESCUITOARE GERMANE DE MINE, ÎN CANALUL MÂNECII
Ochiul vigilent al comandantului scrutează marea, de pe puntea pescuitorului de mine.

În Lorena se lucrează intens la reconstrucția localităților distruse din pricina războiului. →

Mareșalul Graziani și Drumul Indiilor

În dimineața zilei de 28 Octombrie 1922 vuietul răbufnitor al unei bătălii sfășia milenara liniște în care se odihnea misteriosul și solemnul mausoleu roman dela Soffit printre apocalipticele piscuri ale regiunii africane Jefren. Împlântat aproape de marginea deșertului, nu departe de ruinele bazilicii justiniane din Assab, marmoreanul monument dela Soffit tronează semeț și solitar, asemănător — din depărtare — vechilor turnuri de fildeș.

Rodolfo Graziani în timpul războiului mondial, pe când era numai maior

După o acțiune glorioasă în timpul campaniei din Etiopia

Mareșalul Graziani

fiind hărăzit să străjuiască dealungul veacurilor neștirbita romanitate a acelor meleaguri...

Bătălia fu scurtă. O sprintenă și greu încercată coloană italiană, sub comanda colonelului *Rodolfo Graziani*, sosită în marș forțat dela *Giado*, surprindea — printr-o manevră dibace, un întreg corp de răsculați libieni concentrat în apropiere de Jefren și, după o luptă crâncenă, îl nimicia...

Răscoala bântuia de opt ani întregul teritoriu al Libiei. Greșeli de neiertat, teama, neînțelegerea și nepăsarea regimurilor parlamentare lipsite de demnitate și conștiință redusese stăpânirea italiană la două simple localități strategice pe coastă. Restul fusese abandonat rebelilor. Pretutindeni se vedea pustiire, distrugere și mizerie.

Refuzând să se supună instrucțiunilor ministeriale, un Guvernator cu vederi largi, *Volpi*, secondat de un ostaș inimos și genial, *Graziani*, hotărî deslănțuirea unei prime ofensive. Și astfel coloana lui *Graziani* se avântă în haoticele regiuni ale *Geffarei*.

În aceeași zi când avea loc bătălia dela Jeffren, Cămașile Negre porneau în marș asupra Romei.

Destinul, care nu e orb, vroi ca epocalul eveniment al cuceririi Puterii de către fasciști să coincidă cu o bătălie câștigată acolo unde, din 1914, Italia nu mai cunoscuse decât umiliri și renunțări.

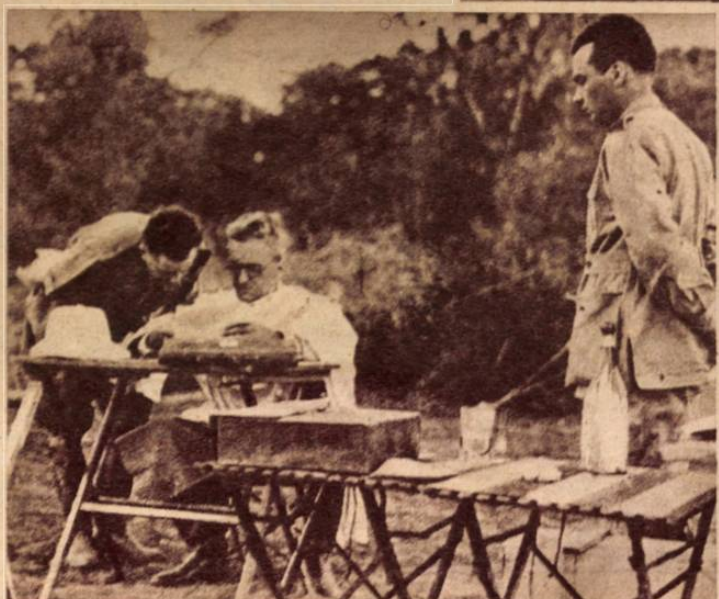
Romanii din antichitate credeau în prevestiri și în ghicitori. Ei ar fi înțeles fericitul tâlc al laurilor africani pe cari Victoria îi depunea pe

Capitoliu chiar în clipa când *Mussolini* urca biruitor Colina Sacră.

Astfel, începutul renașterii Romanității, a cărei irezistibilă și prodigioasă ascensiune, voită și condusă de geniul Duceului, crează o nouă civilizație și o nouă istorie, se împerechia cu preludiul unei noi mari cuceriri romane dincolo de mări. Din Roma fascistă pleacă ordinele cari făcură din victoria dela *Jefren* o lungă înșiruire de bătălii și de triumfuri pentru ca prestigiul, dominația și legea Romei să fie restabilite până la cele mai îndepărtate hotare ale Libiei.

În ziua istorică dela Je-

IN SOMALIA: La masa de lucru, *Graziani* pregătește strălucita ofensivă care a dus la cucerirea importantului punct strategic Neghelli.

Jren, după bătălie, *Graziani* se apropie singur, cu o respectuoasă curiozitate, de mausoleul din *Soffit*. Rămase în fața criptei întrebându-se cine să fi fost îngropat acolo, acum cincisprezece sau șaisprezece veacuri. Deodată zări pe pământ un disculeț verzui, îl luă. Era o monedă romană.

Ea i se păru un mesaj al trecutului, un semn de bună prevestire, o răsplată. O privi ca pe o amuletă sacră dăruită lui de către o voia superioară. Pe reversul monedei era gravată imaginea Romei, cu scutul la sold, lancia în mână, coiful pletos pe cap. Roma! Totdeauna prezentă, totdeauna vie, totdeauna puternică, ea vorbea deadreptul inimei învingătorului.

* * *

Graziani se simte profund Roman. Născut acum cincizeci și opt de ani, la *Filettino*, lângă izvoarele Amienului, el se trăgea dintr-o veche familie din *Affile*, un sătuleț care odinioară fusese colonie ro-

Pentru merite militare, în Decembrie 1915, a fost înaintat maior. După opt luni era locotenent-colonel. Sfârșitul conflictului european îl găsi colonel. Avea treizeci și șase de ani. Valoarea lui fusese dovedită în nenumărate lupte. Era rănit de două ori. În 1919 comanda un regiment în Macedonia. Orientul îl fascina. După demobilizare, ceru un concediu și începu să călătorească în Turcia și în Caucaz, studiând oameni, moravuri, situații, afaceri. Se familiarizează și mai mult cu sufletul complicat și arhaic al lumii musulmane. Dar era un om de acțiune, un luptător din instinct, un îndrăgostit de Africa. În Libia se găsea un loc pentru el.

Rodolfo Graziani la masa de lucru, în anul 1924.

Graziani în anul 1922.

mană. Tradiția cerea ca în epocile năvălirilor barbare o mare parte din locuitorii Romei să se refugieze în munții învecinați, spre a se apăra mai bine. Prin prăpăstiile împădurite și dealungul văilor Sabiniei, se spune că ar dormi astăzi coboritorii cei mai autentici ai rasei romane.

Încălțați cu sandalele poporului și ale soldaților Romei antice, se întâlneau acolo sus păstori și agricultori cu chipuri bărboase de gladiatori, iar femeile lor păstrau totdeauna nobila frumusețe a matroanelor. Mama lui *Graziani*, fiică de agricultori, avea în trăsături grațiozitatea severă a anumitor chipuri feminine pictate pe zidurile din Pompei.

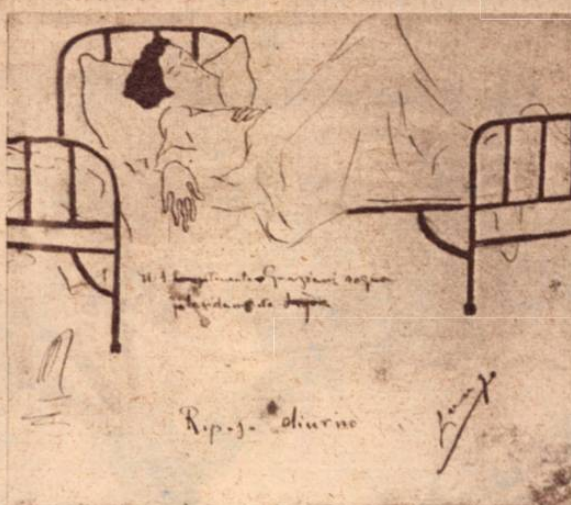
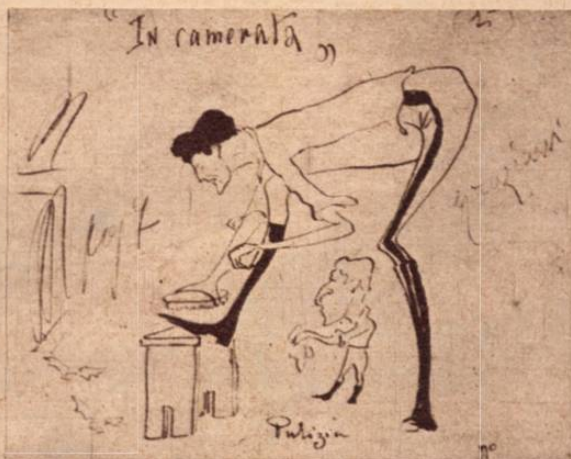
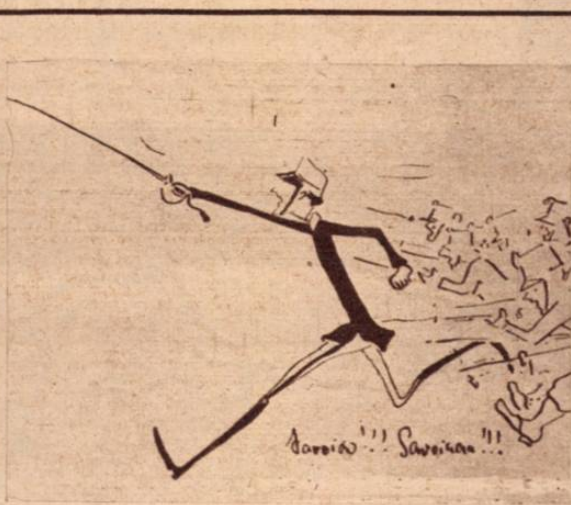
Însuși *Graziani* are o figură clasică și nobilă de medalie. Cu fruntea lată, ochiul grav, nasul acvilin bine profilat, bărbia ascuțită, fizionomia lui este din acelea cari nu par desăvârșită decât sub cască.

Și-a petrecut copilăria prin păduri, vii și prăpăstii, studiind cu ardoare istoria oamenilor, iar istoria naturii a deschis într'însul două mari pasiuni: Războiul și Pământul. El e soldat și agricultor, asemeni lui *Cincinnat*. *Graziani* a învățat spre a fi avocat, dar se născuse pentru a fi războinic. Fără să negligeze Universitatea, el frecventă cursurile pentru elevii ofițeri de rezervă. Trecu în serviciu activ, cu un succes răsunător, și în 1905, ca sublocotenent de grenadieri, fu trimis în Eritreia. Rămase acolo opt ani până când a fost transferat în Libia de unde războiul mondial îl chemă pe frontul italian.

Trăise zece ani în Africa, unde însăși pacea e plină cu aventuri de războiu și cere un neînterupt exercițiu al capacităților militare și politice. Africa te învață să lupți și să conduci. Nu-i de ajuns să câștigi bătălii: trebuie să știi cum să transformi dușmanul învins într'un prieten credincios. Abia atunci victoria e decisivă. Strategia e stearpă fără cunoașterea oamenilor împotriva cărora se luptă sau asupra cărora se exercită dominația.

Aceasta a fost știința romană a cuceririi. Condotierii romani erau războinici, legislatori, economiști, magistrați, preoți, edili, tribuni. Mentalitatea romană a lui *Graziani* se adaptă la această concepție a războiului. Nimeni nu citea mai bine decât el în mintea indigenilor. El știa cum să înfrângă și cum să reconstruiască.

Dar în 1914, la treizeci și doi de ani, *Graziani* nu era încă decât locotenent: un locotenent blond, înalt, delicat, serios, gânditor, tăcut. A fost avansat căpitan cu puțin înainte de intrarea Italiei în războiu. Pe câmpurile de bătălie găsi prilejul de a-și desfășura aripile.

Cu ocazia întoarcerei în patrie a maresalului *Graziani*, după cucerirea Etiopiei, un grup de camarazi ai viteazului condotier au tipărit un volum în onoarea sa, ale cărei ilustrațiuni au fost scoase dintr-o publicație, intitulată „după 330 ani” (câți elevi erau în școala de infanterie din Parma, în anii 1906—1907). Din această lucrare reproducem trei desene, care ne înfățișează pe sublocotenentul Rodolfo *Graziani* în trei momente caracteristice ale vieții din școală.

După doi ani Colonelul *Graziani* își relua postul de comandă și de luptă în Tripolitania. Opt ani dură epica bătălie a recuceririi. Rebelii, pe cari englezii din Egipt și francezii din Tunisia îi aprovizionau cu arme, cu munițiuni, alimente, cămile și bani, erau zdrobiți grup după grup în fulgerătoarele ofensive deslănțuite pe întinderi de mii de kilometri prin deșert. Pe inaccesibilele adăposturi de răsculați luate cu asalt, în localități legendare, în oaze îndepărtate pe cari ochiul omenesc nu le contemplantă niciodată, victorioasele trupe ale lui *Graziani* înălțau tricolorul italian.

Prin războiu, *Graziani* își continua cariera prodigioasă. Devenea general de brigadă, de divizie, de corp de armată, Vice-Guvernator. Provincia libiană fiind definitiv pacificată, el reîntră în umbră. Dar războiul din Etiopia îl readuce pe prima linie a acțiunii.

Guvernator al Somaliei, în virtutea prestigiului său personal și a încrederii pe care o seamănă pretutindeni, *Graziani* târâște popoare, face să iasă armate din pământ, creiază în jurul nucleului forțelor metropolitane mase neprevăzute de luptători somali, improvizază armamente și transporturi din nimic și cu nimic. Dela defensivă trece la ofensivă, înaintează în teritorii vaste cât Europa centrală, ia cu asalt *Dolo*, sfărâmă o armată abisineană la *Neghelli*, cucerește *Harar* la o mie trei sute kilometri departe de bazele sale. Și toate acestea fără drumuri, prin deșert, păduri, mlaștini, trecând râuri și munți. Nimic nu-i rezistă, *Graziani* n'a pierdut niciodată o bătălie.

Biruind neconținut, urcă treptele superioare ale ierarhiei militare. Mareșal, Comandant al unui grup de armată, ajuns în culmea carierei, iată-l readus pe frontul războiului Axei pe vechiul lui câmp de glorie: *Cirenaica*.

Astăzi, dușmanii nu mai sunt arabi, ci Englezi. Mai bine. Arabii mășăluiesc sprinteni, pe jos, cu un sac de curmale în spate și o ranită cu cartușe. Englezii nu se mișcă decât în autocare. Simt nevoia de-o umbla comoză, de-a se răcori la fiecare pas. Sunt greoi. Fac războiul în vehicule, dar sunt legați de nevoia unor aprovizionări gigantice.

Strategia îi surprinde și-i desorientează.

* * *

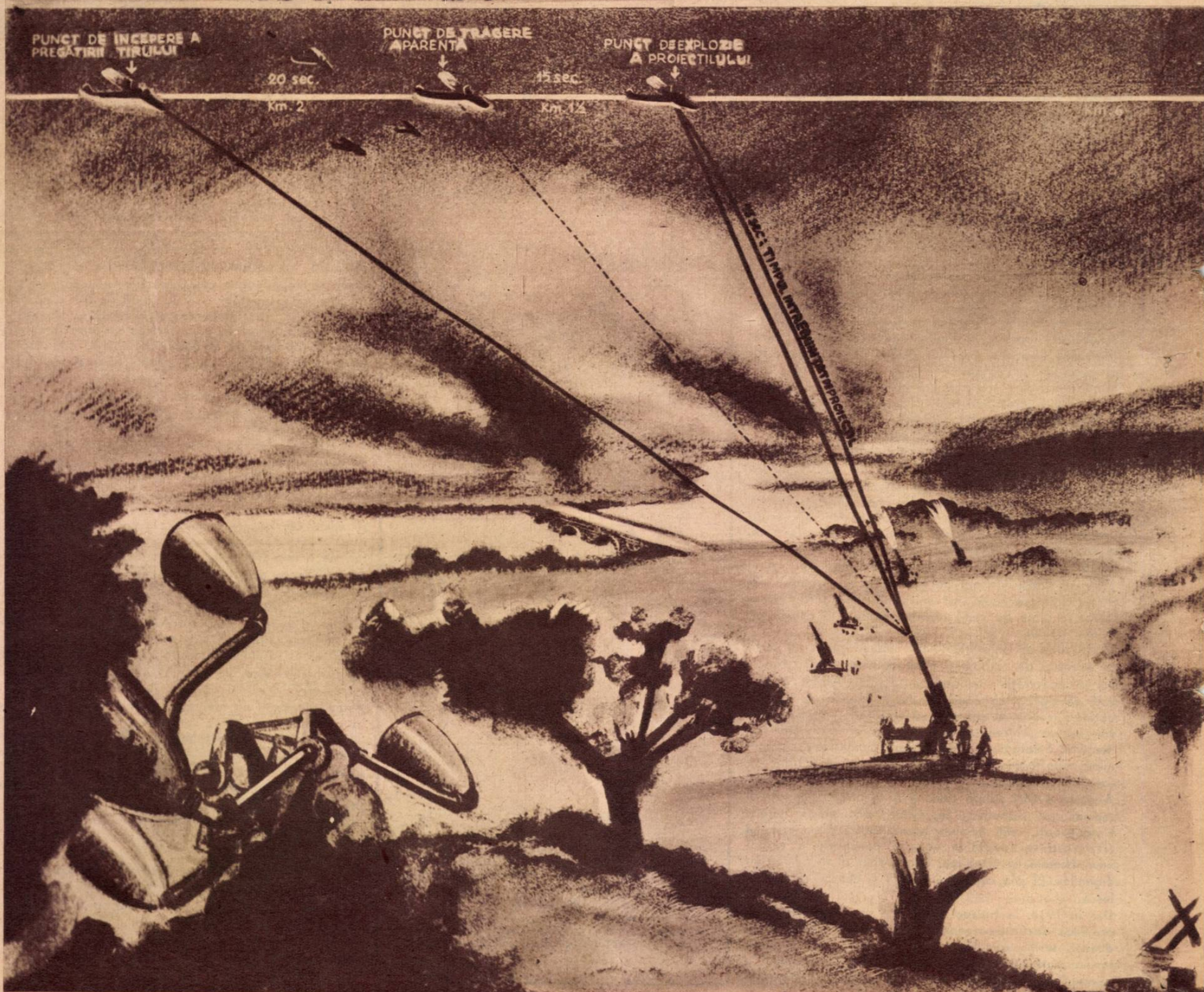
O mare putere a lui *Graziani* este imaginația: o imaginație aprinsă, însă logică, matematică, organizatoare. El vede limitele extreme ale posibilității, acolo unde alții nu văd decât irealizabilul și absurdul. Planurile lui nu pot fi prevăzute de inamici, fiindcă sunt de necrezut. *Graziani* însă știe ceea ce adversarul

(Continuare în pag. 15)

TUNUR

Aeroplane inamice se îndreaptă spre un oraş. Sirenele dau alarma. În timp ce posturile de ascultare urmăresc mişcările escadrilelor atacatoare, apărarea anti-aeriană se pregăteşte să intre în acţiune. Încă două, trei minute şi începe concertul sutelor de guri de foc îndreptate asupra bombardierelor.

○ FENSIVA aeriană nu cruţă oraşele, fie din pricină că în inima aşezărilor urbane se găsesc mai totdeauna obiective militare, fie că un inamic neomenos, redus la o situaţie critică, bombardând populaţia civilă, îşi face iluzii că va influenţa asupra moralului Naţiunii. Ameninţarea se împrăştie prin mijlocirea acelei complicate organizaţii ce se numeşte apărarea anti-aeriană şi ea cuprinde **apărarea pasivă** şi **apărarea activă**. Este apărare pasivă ansamblul prevederilor şi măsurilor menite să reducă pagubele pe cari eventualele bombardamente le-ar aduce lucrurilor şi oamenilor. Apărarea activă se explică prin aviaţia de vânătoare, bateriile anti-aeriene şi cuiburile de mitraliere. Apoi foarte mare importanţă are serviciul de semnalizări. De jur împrejurul punctului hotărât a fi apărat se întinde o reţea invizibilă de legături care, de multe ori, e împinsă până la distanţa de câteva sute de kilometri. (Această distanţă e acoperită în mai puţin de zece minute de orice bombardier rapid). Ţintele cele mai depărtate le constituie (vezi desenul din dreapta) posturile înaintate sau observatorii (cel puţin doi oameni dintre cari unul prevăzut cu instrumentele necesare: aerofoane, ochiari, culege date asupra formaţiunii inamice, iar celălalt le transmite la centrul de adunare). Fiecare centru de adunare a informaţiunilor, echipat şi pentru observaţiuni, e legat prin fir direct cu comandamentul apărării oraşului. Către această unitate principală se îndreaptă toate liniile utilizate pentru semnalizări. Datele apar neîntrerupt pe un tablou anumit, astfel

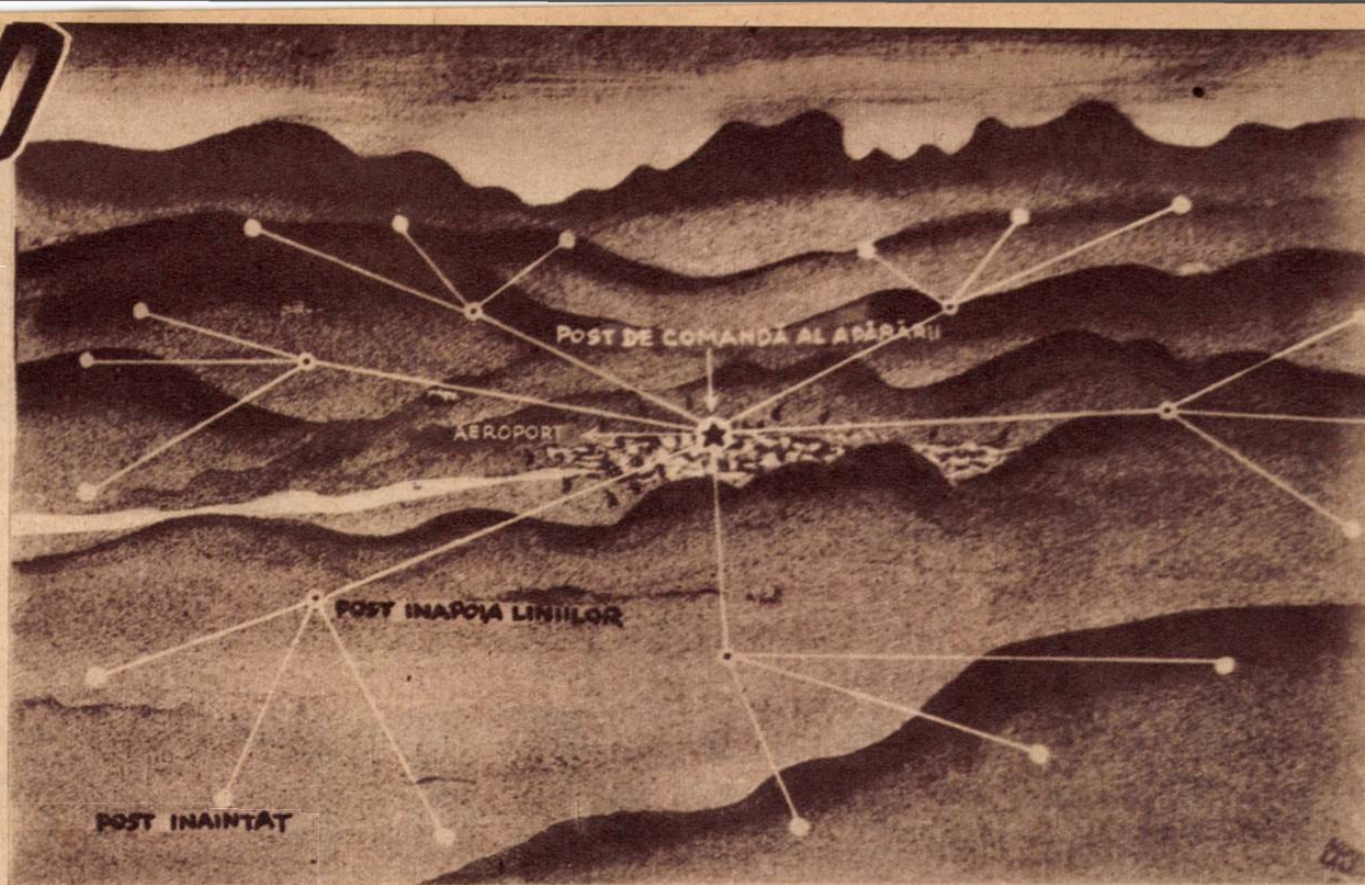
TRAI AVIOANILOR

incât drumul avioanelor adverse să fie urmărit, prin linii, clipe cu clipă.

El este acela care acționează toate sirenele de alarmă și transmite ordine bateriilor și aeroporturilor. Dacă incursiunea are loc ziua, aviația de vânătoare își ia sborul pentru a cădea în spatele inamicului (noaptea întreprinderea e mai riscantă și mai puțin profitabilă). Tirul bateriilor anti-aeriene poate fi de baraj sau de vânătoare. Este de baraj atunci când focul e îndreptat astfel încât să creeze pânze de explozii ale proiectilelor care fac foarte periculoase încercările de înaintare. Se crează două pânze, una dela bateriile instalate, dacă se poate, pe înălțimile cari înconjoară orașul și alta dela bateriile interne cari au misiunea specială de apărare a obiectivelor parțiale. Este de vânătoare atunci când bateriile trag direct asupra țintei. Firește acesta este tirul cel mai anevoios. Odată descoperit aparatul (bateriile au posturi de pândă și sunt autorizate să deschidă focul îndată ce s'a semnalat prezența avionului inamic) servanții orientează tunurile. De obicei țeava tunului trebuie să fie îndreptată în așa fel încât proiectilul să explodeze în punctul unde avionul va ajunge după ce a sburat timpul egal ce-i trebuie proiectilului spre a atinge înălțimea (vezi desenul de jos).

Încheiem aceste scurte notițe generale amintind că epărarea trebuie să țină seama de faptul că bombe nu se aruncă atunci când aparatul se găsește pe verticala obiectivului ci — în raport cu viteza — la doi-trei kilometri distanță.

G. R.

NOU ARME DE LUPTA

A RMA cea mai însemnată a tuturor războaielor, a fost, pe când se știe despre aceste întreceri sângeroase între popoare, secretul. O armă, oricât ar fi de perfectă, o armată oricât de vitează, va sucomba în fața unui adversar vădit mai slab, dacă elementul de surpriză nu va fi suficient, de speculat, dacă inamicul va fi avut timp să-și ia toate măsurile de apărare pentru a preveni puterea atacului.

N U trebuie să cercetăm istoria prea depărtată pentru a dovedi spusele noastre. În războiul trecut lupta a fost dusă cu cea mai mare intensitate pe frontul invizibil, adică între armatele de spioni. Vreme de aproape trei decenii, literatura senzațională și filmele de acest fel s'au inspirat din isprăvile spionilor cari transmiteau secretele statelor majore în serviciul cărora se aflau, iar acestea luau în consecință hotărâri. Dintre acești eroi anonimi — în cea mai mare parte — mulți au căzut făcându-și datoria, iar lor li se datoresc în ultimă analiză victoriile sau înfrângerile care au rămas scrise în istoria acestei sbuciumate părți a lumii. Introducerea noastră a avut de scop lămurirea titlului pe care l'am pus rândurilor acestora. În

Procedând ca cel mai încercat infanterist, tanchistul scrutează zarea, pregătind terenul. →

Artileria înaintază. Întâi vin automobilele-observatoare, apoi tunurile.

primul moment s'ar părea, judecând după imaginile alăturate, că cele scrise de noi sunt o afirmație pretențioasă. Se poate oare ca tancurile și tunurile pe cari le reproducem să nu mai fi fost fotografiate niciodată, atunci când oricine le cunoștea? Tocmai aci este eroarea! Armele acestea au constituit un secret vreme îndelungată, iar astăzi, când și-au făcut deplina datorie, li se poate acorda gloria publicității. Cea dintâi armă la care ne referim este aceia întrebuițată pentru prima oară în războiul trecut și care, până la descope-

Nu este un tanc acest nou camarad al infanteriei. El aparține artileriei.

Din clipa în care ea a fost aflată a fost adoptată și de celelalte părți în conflict, iar arma s'a generalizat. Astăzi, bateriile de însoțire ale infanteriei, în armata germană, sunt dotate cu noul tip de tun care se vede în ilustrațiile noastre și care n'a mai fost fotografiată până astăzi.

A doua armă, nu mai puțin interesantă, dar

Tancuri germane la periferia unui oraș

Din tancurile capturate de la dușmani se scot munițiile

rirea ei, a pricinuit multă bătaie de cap statelor majore aliaste. Este vorba de armamentul de însoțire al infanteriei, adică de acele tunuri de mic calibru și cu bătaie redusă, dar precisă, cari și-au dovedit la vremea lor imensa utilitate.

Când în războiul trecut trupele adverse se stabiliseră pe poziții, iar asalturile cele mai îndrăznețe se frâneau de rezistența înverșunată a cuiburilor de mitraliere și puști mitraliere, s'a ivit chestiunea găsirii unei metode care să permită distrugerea acestor cuiburi. Prima soluție a fost aceea de a se trimite soldați izolați, cu grenade, cari se strecurau până în apropierea cuibului ce trebuia distrus, aruncând apoi proiectilul. Era un mijloc care costa multe vieți omenești și nu totdeauna eficace, din pricina încetinelii faptei. Atunci s'au creiat pe lângă toate regimentele germane unități, adică mai precis vorbind câte o companie de regiment, care dispunea de tunuri mici, capabile să distrugă punctele de rezistență organizat a inamicului.

În aceste cazuri nu putea interveni artileria, care, după cum se știe, se afla în spatele liniei de luptă, la distanțe destul de mari, deoarece direcția tirului asupra unui cuib de mitralieră ar costa cantități considerabile de munițiuni, trebuind să fie bătută zona întreagă.

Artileria de însoțire a infanteriei, sau cum li se spune în armata germană, bateriile de însoțire ale infanteriei, are avantajul unei mari mobilități, posibilitate de tir precis și mare eficacitate. În consecință arma a fost adoptată și în scurtă vreme și-a dovedit însemnătatea pe câmpul de luptă. Spionii aliați au trebuit să lupte mult până să dea de această inovație tactică a trupelor germane.

Conducătorul sare din tanc, transformându-se în infanterist

mai ales fantastică în concepția ei, este tunul de asalt motorizat. Este vorba de o creație a noii școli militare germane și este incontestabil că alături de celelalte arme cari și-au dobândit lauri pe frontul de vest, tunurile de asalt au jucat și ele un rol considerabil.

În ce constă o unitate de tunuri de asalt? În primul rând dintr'o tanchetă bine armată, în care se află comandantul unității. Tancheta aceasta are rostul de a recunoaște terenul. De aci pornesc ordinele către cele câteva tancuri armate cu tunuri, cari constituie bateria propriu zisă.

În al doilea rând vin tancurile armate cu tun. Este vorba de tunuri de un calibru nu prea mare, dar al căror proiectil are mare putere de pătrundere. Tancul este construit după principiul tuturor carelor blindate, poate cu singura diferență că blindajul în acest caz este ceva mai rezistent.

Spre deosebire de tancurile armate cu mitraliere, aceste baterii de asalt nu pot trage decât stând locului. Prin urmare, ele participă la luptă înaintând odată cu infanteria, își fixează o poziție favorabilă de tir și se opresc.

Un subofiter de obiceiu sare jos din (Continuare în pag. 15)

Pasta de dinți
Chlorodont conține o sare,

care la întrebuințarea pastei produce oxigen. Aceasta stimulează secrețiunea în cavitatea bucală și face astfel pe cale naturală curățirea și protejarea dinților

Pasta de dinți
Chlorodont

NEVRARGYL
Dr. BOUSQUET

La
FARMACII ȘI
DROGUERII

ÎN CUTII A 3 TABLETE ȘI A 20 TABLETE.

JERSEY

MODA IERNII

STOFA practică și elegantă care se va purta foarte mult în iarnă aceasta, va fi jersey-ul de lână.

Acest material se pretează la orice fel de rochie, mai elegantă sau mai simplă. Patria acestei țesături este Viena, de unde ne-au sosit și modelele pe cari le reproducem aci. Astfel, în Viena se află 47 de firme cari exportă renumitele rochii de jersey. Una dintre cele mai mari case dintre ele a exportat 6% din întreaga sa producție în Olanda, 7% în Suedia, 4% în Norvegia, 4% în Belgia, 3% în Elveția, 3% în Danemarca, 2% în România, 2% în Italia, 1% în Ungaria și 1% în Jugoslavia.

Rochie tinerească de jersey negru de lână. Garnitura constă din colți angorați de lână „turquoise”.

Un model vienez de rochiță de jersey, bleu-pal, cu puncte bleumarin.

Rochie de după amiază, din jersey negru. Cordonul lat e brodat cu cuburi de perle și pietre colorate.

În urma interesului manifestat de public cu ocazia Târgului de toamnă din Viena, se prevede o creștere simțitoare a exportului în statele sud-estice. La noile creațiuni de toamnă s'a ținut seama de gustul doamnelor din aceste țări, astfel că printre modelele noi lansate, se pot observa piese confecționate din lână, de culori mai vii — culorile preferate ale vienezelor sunt însă negru, gris-ul precum și toate nuanțele mai șterse.

Tailleur împletit din păr de iepure: foile gris-deschis cu mari carouri marron; jacheta marron cu pulloverul gris-deschis.

WALTHER FUNK:

In ciuda faptului că economia este factor principal iar valuta factor secundar, se înțelege dela sine, că din pricina raportului intim ce există între aceste două elemente, nu e cu putință să rezolvi problema economică fără a trata simultan problema valutei.

Astfel scria într'un lung articol apărut în toamna anului 1923, redactorul-șef dela „Berliner Boersenzeitung”, cel mai important cotidian al cercurilor bancare și economice din capitala Germaniei. Ziaristul acela era **Walter Funk**.

Acela care în 1923, epocă tragică de declin politic și economic, făcea ziaristică, este astăzi Ministrul economiei și președinte al Reichsbank-ului, supremul organ bancar al celui de al treilea Reich.

Nu mai un om energic și curajos, înzestrat cu o fire tenace și întreprinzătoare, ar fi putut da expresie unei fraze atât de îndrăznețe care trebuia să fie nucleul unei doctrine noi, al unei revoluții economice și valutare care, la vremea aceea nu putea să apară decât o utopie nebunească.

Numele lui **Walter Funk** apare actualmente în toate ziarele lumii, datorită seriei sale de discursuri prin care și-a expus concepțiile, afirmând că în economia de mâine, statele care vor vrea să vândă vor trebui să și cumpere și că valuta nu va mai fi garantată de aurul steril depozitate în casele blindate ale băncilor, ci de fecunditatea muncii omenești.

În 1937, **Walter Funk** a fost numit de Cancelarul Hitler la Ministerul Economiei Naționale. Și dat fiind excepționalele sale însușiri, el deveni în scurt timp președinte al Comisiunii de Economie politică, șeful Oficiului de presă al guvernului și secretar de stat la ministerul Presei și al Propagandei. Iar în 1939 s'au adăugat la toate acestea demnitățile pe care le ocupă în momentul de față. Va reuși oare **Walter Funk** să detronizeze aurul?

Până în anii din urmă, aurul a fost considerat ca un sânge pulsând în trupul lumii. Când se rărea, aveai o stare de anemie, iar când se acumula, rezultatul: o congestie.

Putea oare poezia să găsească un subiect mai vast, mai fantastic decât aurul? *Iliada*, *Odiseia*, *Eneida*, *Paradisul Pierdut*, *Cântecul Nibelungilor*, toate aceste capo d'opere ar păli înaintea a ceea ce ar putea fi o „Epopée a aurului”. Acum când îl amenință decăderea, ne putem da seama de extraordinara „bogăție” a acestui subiect. De fapt, el cuprinde întreaga activitate omenească din noaptea timpurilor și până în zilele noastre. El a contribuit la dezvoltarea științelor pure și a artelor. El a făcut legătura între diferitele câmpuri ale gândirii și activității umane: mitologie, istorie, geografie, teologie, alchimie, fiziologie, chimie, fizică, mineralogie, economie politică, știința finanțelor; și se confundă, am putea spune, cu însăși istoria civilizației.

Dar câtă tristețe în romanța, în istoria acestui metal, căruia omenirea i-a închinat o adorație oarbă. Câte drame s'au desfășurat, dela o zi la alta,

OMUL CARE VREA SĂ DETRONEZE AURUL

pe suprafața planetei noastre, din cauza acestui aur care impunea omenirii triumfală sa tiranie.

El a orbit oameni și a rătăcit suflete profund religioase.

Un savant scria misticiei regine *Isabella* a Spaniei: „Aurul este cel mai perfect dintre lucruri: acela care îl posedă poate să obție tot ceea ce dorește pe lume, ba să-și deschidă încă și porțile Paradisului”.

Cu toate acestea, știm că oamenii au trăit timp de nenumărate generații, în cea mai mare simplitate. Ei vânau în păduri, își duceau vitele la păscut, cultivau pământul, și fiecare dintre ei găsea că produsul muncii sale era în stare să-i îndeplineze toate nevoile. Dacă vreunul dorea altceva, el făcea un schimb cu vecinul său. Și toată lumea era fericită. Dar iată că într-o zi un om găsi o *pepită* de culoare galbenă, ce nu se putea semăna și nici utiliza în vreun fel, și atunci el se gândi să o întrebuițeze ca monedă de schimb. Din ziua aceea se stabilă că orice lucru se putea cumpăra cu aur.

Oamenii încearcă să și-l procure în toate chipurile: se făcure războaie; navigatori îndrăzneți porniră să-l ia dela acei cari-l descoperiseră în pământuri necunoscute. Și astfel, aurul domni secole de-a rândul, stăpân absolut al lumii.

Walter Funk și-a pus în nenumărate rânduri această întrebare: aurul, ale cărui caractere ca metal prețios le cunoaștem, acest aur care funcționează ca unitate de măsură a valorilor și ca intermediar în schimburile internaționale, este el oare într'adevăr o monedă favorabilă operațiunilor secolului nostru? A fost el realmente de ajutor economiei, progresului, stabilității sociale, sau, dimpotrivă, le-a dăunat?

Drama economiei mondiale e cunoscută tuturor. Mai tot aurul lumii a traversat oceanul și zace imobilizat în băncile Americii. Dar cu aceasta lumea n'a înțeles să se lase dezarmată și și-a văzut mai departe de treburi, iar chirurgul care este **Walter Funk**, a luat hotărârea de a executa pe aceste baze o operație radicală.

Economia mondială, eliberată de aceste lanțuri prețioase și grele, va putea reveni la prosperitate, la muncă și la pace. În felul acesta lumea va revedea o adevărată epocă de aur, epocă fericită care a fost numită astfel... pentru că aurul era necunoscut.

CUM E DISTRIBUIT ASTĂZI ÎN LUME METALUL PREȚIOS

Țara producătoare de aur prin excelență este Uniunea Sud Africană, după care vin Rusia, Canada, Statele-Unite, Australia și Mexicul. Toate acestea la un loc dau 1,85 la sută

din producția mondială dar în genere, fiecare stat se poate lăuda cu oarecari zăcăminte aurifere; e vorba de aurul aluviunilor care se găsește în proporție de un gram la tonă în nisipul unor din tre aceste râuri cum sunt: Ticino, Oba, Dora și Se-

rio în Italia, Garonna și Iserul în Franța, sub forme de grăunțe sau pepite.

Zăcămintele cele mai bogate dar ci cele mai greu de exploatat, sunt acelea în care aurul se găsește cu conglomerat de cuarț sau pirită. Din timpuri imemorabile aurul se extrage din depozite aluvionale. Un mijloc primitiv de exploatare este întrebuițarea unei căldări de dimensiuni mai mari în care se agită pământul aurifer, trecând prin el un curs de apă. Aurul care este foarte greu, se lasă la fund, pe când nisipul este cărat de undă. Astăzi tehnica aceasta s'a perfecționat prin introducerea unor canale de lemn, lungi de câțiva kilometri, și prevăzute cu șanțuri unde se află depozitate mici cantități de mercur care prind până și cele mai infime grăunțe de aur.

În California, pământurile aurifere formează adevărați munți compacți pe cari inginerii îi atacă cu uriașe proiectări de apă la presiunea de cinci sau șase atmosfere. Minele se desprinde cu sgomot asurzitor sub această cata-pultă lichidă și e cărat la canalele de spălare.

Curățat, rafinat, prin diverse metode de amalgamare, clorurare, cianurare și prin baia electrolitică, aurul e dat circulației mondiale în lingouri de diferite greutate.

Circa 10 la sută devine aur industrial; un alt 20 la sută este teaurizat de anumite țări ca India, China și Egiptul, adevărate morminte ale aurului. Restul e destinat nevoilor monetare și acumulat în subteranele institutelor de emisiune.

D. Walter Funk și Dino Alfieri pe terasă Băncii Reichului

D. Walter Funk și ambasadorul Dino Alfieri vizitând tezaurul Băncii Reichului. Ministrul Funk ține în mână un lingou de aur

VEDETE

cu trecut aventuros Priscilla și Rosemary Lane

ROSEMARY LANE

cumpărau note. Și, într-o bună zi, un agent teatral din New-York, domnul *Fred Waring*, aflându-se întâmplător în prăvălie, o auzi. Glasul i s'a părut încântător. Se uită la ea și a fost cucerit de farmecul și avântul acela tineresc. Rezultatul: *Priscilla* își dădu demisia, spre marele regret al patronului, care pierdea pe cea mai bună vânzătoare, și obținu un angajament la teatrul „Pennsylvania”.

Urmă un turneu prin toată America, apoi scurte apariții în fața microfonului de radio, în diferite programe muzicale. *Priscilla* se gândi că și sora ei mai mare, *Rosemary*, care astăzi este și ea vedetă a studiourilor din Hollywood, ar putea să devină artistă. *Rosemary* avea un glas drăgălaș și era tot atât de frumoasă cât și *Priscilla*. Unii spun că este chiar mai frumoasă. *Priscilla* o prezentă domnului *Fred Waring*, care, după o scurtă ezitare, primi să facă o probă de cânt cu *Rosemary*. Agentul fu încântat și *Rosemary Lane*, primi, ca și sora ei mai mică, un contract.

Norocul orb al *Priscillei Lanei* nu se opri aici. Mănat de ingerul bun care a veghiat lângă leagănul artistei, *Fred Waring* semnă un angajament la Hollywood pentru trupa lui de muzicanți. Urmău să apară într'un oarecare film muzical și cele două surori *Priscilla* și *Rosemary* se aflau în trupă. Înainte ca acest film să fie gata, surorile au fost angajate de studiourile „Warner Bros”. Fiind un contract de lungă durată, întreaga familie *Lane*, compusă din doamna *Lane* și celelalte trei surori se mută la Hollywood.

Priscilla Lane încearcă să obțină angajarea surorilor ei la „Warner Bros”. Se făcură probe cu toate trei, dar numai una din ele, *Lola*, fu angajată. Prin urmare, din cele cinci surori *Lane*, trei erau vedete de cinema, și aceasta mulțumită *Priscillei*, cea mai mică dintre toate și cea mai norocoasă.

În dragoste însă, *Priscilla Lane* nu a avut noroc. Jucând într'o serie de comedii cu *Wayne Morris*, se îndrăgosti de el. Colonia din Hollywood le prezise căsătoria cu un menaj fericit. Și de data aceasta colonia se dovedi a fi o prezicătoare falsă. *Morris* pretinse *Priscillei* să renunțe la

cariera ei cinematografică. I se părea că gloria viitoare a soției i-ar întuneca propria lui strălucire. *Priscilla* nu dormi multe nopți, pradă gândurilor celor mai chinuitoare. Ce cale să apuce? Ce să aleagă? Dragostea sau cariera? În cele din urmă, fu cucerită de vraja Hollywoodului și de primele ei succese. *Priscilla*, se hotărî să renunțe la bărbatul iubit, în favoarea profesiei. Logodna se desfăcu și *Priscilla Lane* se închină cu trup și suflet cinematografului. Sora ei *Rosemary* îi urmă exemplul. Și astăzi e nemăritată, spre deosebire de *Lola*, cea mai mare, care și-a împărțit viața între studio și îndatoririle ei de soție. Studiourile din Hollywood n'au regretat angajarea *Priscillei* și *Rosemariei Lane*. În scurt timp ele deveniră marile favorite ale publicului american. Și *Lola Lane* câștigă multe simpatii, dar n'a apărut niciodată singură într'un film, ca surorile ei, ci numai alături de ele și de *Gale Page*, care pe ecran interpretează totdeauna pe cea de a patra „soră”.

Priscilla Lane a atins apogeul carierei în „Vis de tinerețe” (Cele patru fete ale profesorului Lemp). Tot în acest film s'a remarcat și *Rosemary*. După alte filme de succes, cum au fost „Brother Rat”, „Daughters Courageous” (Fiicele doamnei Masters), „Yes, my darling daughter” (Feciora de astăzi), „Dust be my Destiny” (Pulbere mi-e soarta), *Priscilla Lane*, fu definitiv consacrată „vedetă mondială”.
(Continuare în pagina 15)

PRISCILLA LANE.

FĂRĂ îndoială că *Priscilla Lane* a avut noroc... Mare noroc!... S'ar putea chiar spune că norocul ei a fost din cale afară de extraordinar... Strălucita vedetă de azi a studiourilor Hollywoodiene n'a fost decât o foarte modestă funcționară, o vânzătoare într'un mic magazin de note muzicale. Avea o leafă de mizerie, o mamă de întreținut și patru surori cari nici ele nu câștigau atât cât trebuie unei familii ca să trăiască fără lipsuri.

Dar *Priscilla* a avut noroc... Era o fată curajoasă, drăguță și cânta frumos. Patronul ei o puneă să cânte noutățile muzicale, clienților din magazin. Aceștia, fermecați de gingășia și glasul tinerei vânzătoare,

Priscilla Lane s'a născut într'un orașel obscur din America, Indianola, din statul Iowa. Norocul ei pare din domeniul basmelor. Ea a scăpat întreaga familie din mizeria cea mai neagră. Steaua ei cea bună a adus prosperitate într-o casă cu cinci fete, o casă greu încercată, lipsită de sprijinul capului de familie. Alături de dansa, Rosemary a putut să-și făurească deasemeni o carieră strălucită de vedetă. Intocmai ca și sora ei mai mică, tânăra artistă este una din marile favorite ale publicului.

Cel mai răsunător succes al ambelor surori a fost „Vis de tinerețe” și studiourile au hotărât să realizeze un fel de urmare a acestui mare film. Astfel, Priscilla și Rosemary Lane, la care s'au adăugat apoi Lola Lane și Gale Page, au fost iar reunite într'unul și același film: „Four Wives” (Patru soții). Și de data aceasta rolul profesorului Lemp este interpretat de Claude Rains, tatăl cinematografic al surorilor.

Numele adevărat al surorilor Lane este Mullican. Tatăl lor a fost unul din cei mai destoinici dentiști din orașelul Indianola. Muri tânăr, lăsând în sarcina soției cinci fete: Lola, Leota, Martha, Rosemary și Priscilla. Lola, cea mai mare, încercă să-și făurească o carieră artistică. Dar n'a avut noroc. În ciuda străduințelor ei, n'a putut obține decât roluri mici, pe scenele teatrale de provincie, o existență de mizerie, nesigură, aventuroasă, plină de lipsuri... Totuși ea este aceea care a fost un îndemn pentru Priscilla și Rosemary. Tot ea a dat pseudonimul de „Lane” surorilor ei. Când a debutat în teatru a adoptat pseudonimul „Lola Lane”, pe care l-au moștenit apoi Priscilla și Rosemary. Toate surorile Lane au avut o educație aleasă. Au urmat liceul la Indianola. Numai cea mai mică, Priscilla, n'a putut să-și termine studiile. Nu avea decât 14 ani când trebui să intre vânzătoare la un magazin. Când domnul Fred Waring a vrut s'o angajeze pentru turnee în provincie, mama ei s'a opus cu îndârjire. În cele din urmă doamna Cora Lane s'a lăsat convinsă și Priscilla, însoțită de Rosemary porni în turneu.

Și astfel surorile Lane ajunseră la Hollywood. Astăzi au o villă luxoasă, cu parc, teren de tenis, bazin de înot, garaj de automobile... Doamna Lane conduce gospodăria. Priscilla și Rosemary locuiesc în permanență în villa din Hollywood... Celelalte surori, cari sunt toate măritate, vin deseori în vizită. Priscilla a rămas și astăzi vedeta familiei. E cea mai răsfățată dintre fete. I se spune „Pat”, poreclă care i s'a dat când nu avea decât vreo doi sau trei anișori, deoarece sora ei Rosemary nu putea pronunța „Priscilla”.

„Pat” a fost și este cea mai svăpăiată. În timp ce surorile ei se jucau cu păpușile, ea se cântăra pe acoperiș sau improviză trapeze. Avea oroare pentru muzică și aritmetică. Se spune că nici astăzi nu prea știe tabla înmulțirii. În schimb, era o atletă desăvârșită; întotdeauna prima la gimnastică și excursii. Joacă foarte bine tenis, e o biciclistă înfocată, călărește ca o amazoană și îi plac nespun de mult florile sălbatice. Are o slăbiciune pronunțată pentru pisici. Toate pisicuțele rățacite le ia acasă... O adevărată menagerie!

Rosemary este mai puțin sportivă. Ii plac nespun de mult

articolele de toaletă, începând cu săpunurile, spre a termina cu cele mai savante farduri... Cameră ei este un adevărat institut cosmetic... Dealtfel, slăbiciunea ei pentru farduri s'a manifestat și în studio. Cel mai bun prieten al vedetei e Perc Westmore, maestrul de machiaj al studiourilor hollywoodiene și coproprietar al celebrei fabrici de produse cosmetice de acolo. Perc Westmore schimbă în fiecare an personalitatea Rosemariei Lane prin coafură, fard, toalete. Celebra vedetă datorează o bună parte a succesului ei acestui maestru a cosmeticei, „asul” machiajului din Hollywood.

MAREȘALUL GRAZIANI ȘI DRUMUL SPRE INDII

(Urmare din pag. 7-a)

poate face sau vrea s'o facă. O știe prin intuiție mai mult decât prin informație.

Și cunoaște valoarea secretului. Intențiunile lui sunt de nepătruns ca și chipul. Nimeni nu ghicește planurile sale până în clipa executării. Atunci el vorbește. Ordinele de operațiune pe cari le adresează comandanților săi au o limpezime care convinge și cucerește pe om. Sunt de-o sobrietate luminoasă și concisă. Dela el pornesc ordinele de zi care entuziasmează trupele. El citește în sufletul soldaților, rostește cuvântul care înflăcărează.

Departa, acolo unde începe imensul drum pe care Mareșalul Graziani l-a străbătut, din victorie în victorie, pe pământul african până la Sidi el Barrani, veghiaza ca o stea călăuzitoare mausoleul roman dela Soffit. Lângă acel monument, într'u amintirea bătăliei dela 28 Octombrie 1922, desfășurată în clipa când Ducele Mussolini intra în Urbe în fruntea falanșelor sale, s'a ridicat o coloană de marmură cu un epigraf latin. El se încheie cu un distih din Virgiliu: (Tu regere imperio populos.

G. R.

NOUI ARME DE LUPTĂ IN FAȚA OBIECTIVULUI

(Urmare din pagina 11)

tanchetă sau din primul tanc și devine imediat observator artilerist. El înaintează cât îi permite terenul și dirijează apoi focul unității sale.

În fine, în al treilea rând vin carele de însoțire ale bateriilor de asalt, cari au misiunea de a aproviziona neconținut cu muniții unitate.

Chestiunea este de cea mai mare însemnătate, deoarece la bordul unui asemenea tanc nu se pot lua multe proiectile. De reperițiunea și abundența aprovizionării atârna de multe ori soarta luptei.

Apariția bateriilor de asalt — numite astfel deoarece ele nu fac numai tiruri pregătitoare de artilerie, ci participă efectiv la

luptă — a fost o senzație a acestui războiu, mai ales în primele zile de luptă pe frontul de vest.

Când s'a declanșat marea ofensivă, primele unități care au intrat în luptă au fost bateriile de asalt. Efectul a fost fulgător. Linile inamice cari nu erau pregătite pentru un asemenea sistem de luptă s'au frânt. Dealtfel istoricul acestor lupte a fost făcut la timp în toate zărele lumii.

Acestea sunt cele două arme germane care au apărut astăzi pentru prima oară în fața obiectivului. Zilele viitoare ne vor aduce poate și alte surprize de acest fel.

CITIȚI
MARIANA
revistă feminină

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

DOCTOR ERICH WUCHER

(din Cernăuți)

FOST ASISTENT LA CLINICA DIN VIENA
S'a stabilit în București, Str. Aristide Briand 20 (fostă Regală)
Bloc Carlton. Telefon 4.22.42.
Boli de piele, păr, cosmetice, sexuale, femei și sifilis. Trăamentul special, pentru hemoroizi, varice și flebită. Raze X, Unde ultrasonice, Diatermie, Ultraviolete, etc.
CONSULT 8-1 ȘI 4-8

Citiți **CINEMA „RADIO”**

Albuminuria

depinde uneori de o dispoziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăogată la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele folosite, însă cura de Urodonal va fi planșă de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestiunea rinichiului și ușurând eliminarea ureei, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceraux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminatorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”.

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE ÎNCREDERE

Totdeauna în formă,

puteți fi, dacă luați la primele semne de răceală sau gripă tablete Aspirin

ASPIRIN

veritabil numai cu crucea » Bayer «

BAYER

CURIOZITĂȚI EXTERNE

SEMNAREA PACTULUI TRIPARTIT

Incheerea marelui eveniment al semnării pactului tripartit a prilejuit o întrevedere între cei trei mari bărbați de stat cari au semnat pentru Germania, Italia și Japonia. În stânga: Führerul german, d. Adolf Hitler, apoi contele Ciano și ministrul Schmidt, interpret oficial. Dreapta: trimisul japonez, Kurusu.

VEZUVIUL A INTRAT IN ACȚIUNE

Odată cu începerea ploilor de toamnă, a erupt și Vezuviul. Cercetările făcute imediat, au ajuns la concluzia că localitățile din jur nu vor avea nimic de suferit depe urma acestei erupții.

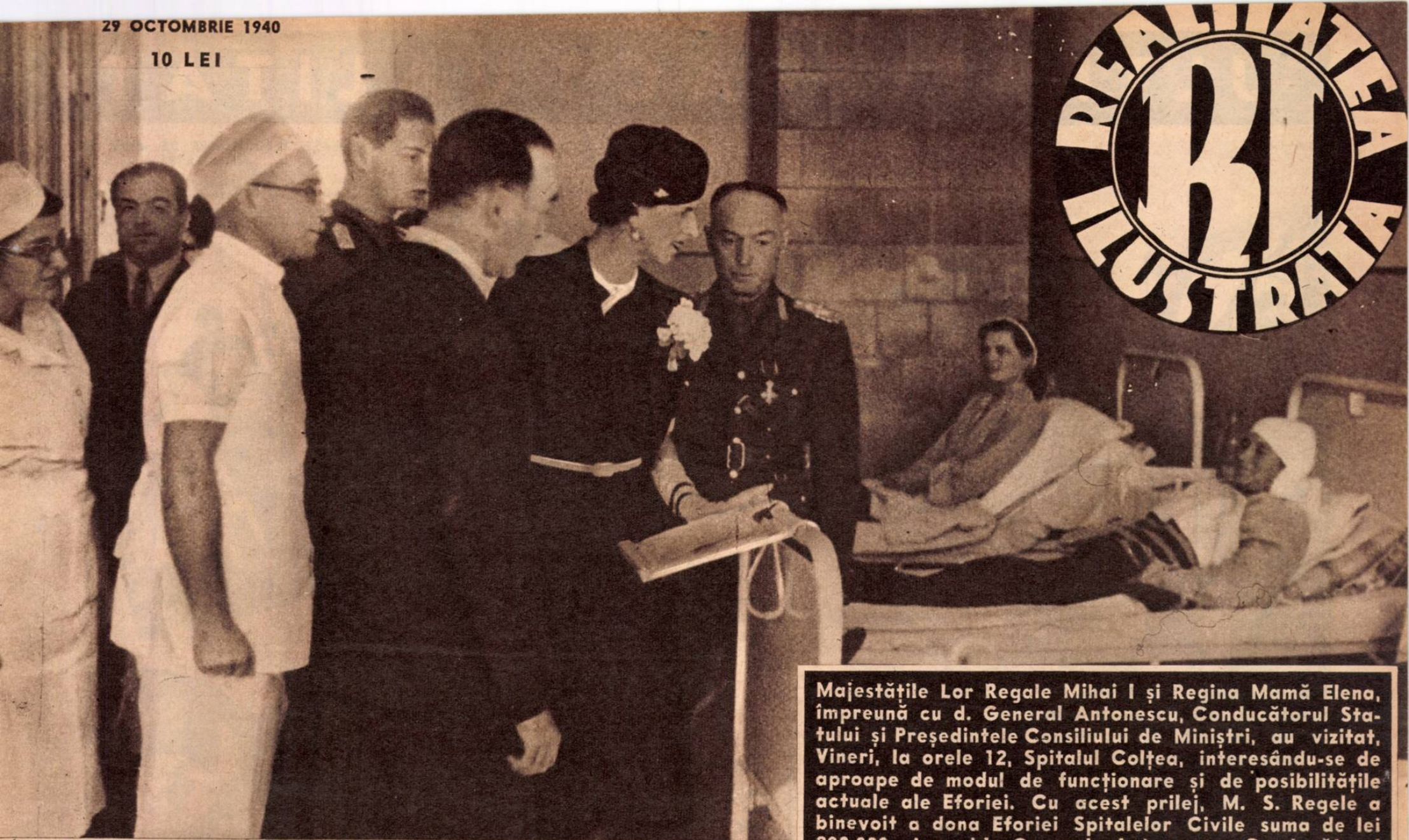
CURIOZITĂȚI DIN MAROCUL SPANIOL

Pălăriile, în felul cum poartă această femeie din Tetuan, sunt cumpărate în număr mare de europenii cari vizitează această țară.

IN FAȚA NOUEI PORȚI „YASKUNI SHRINE”

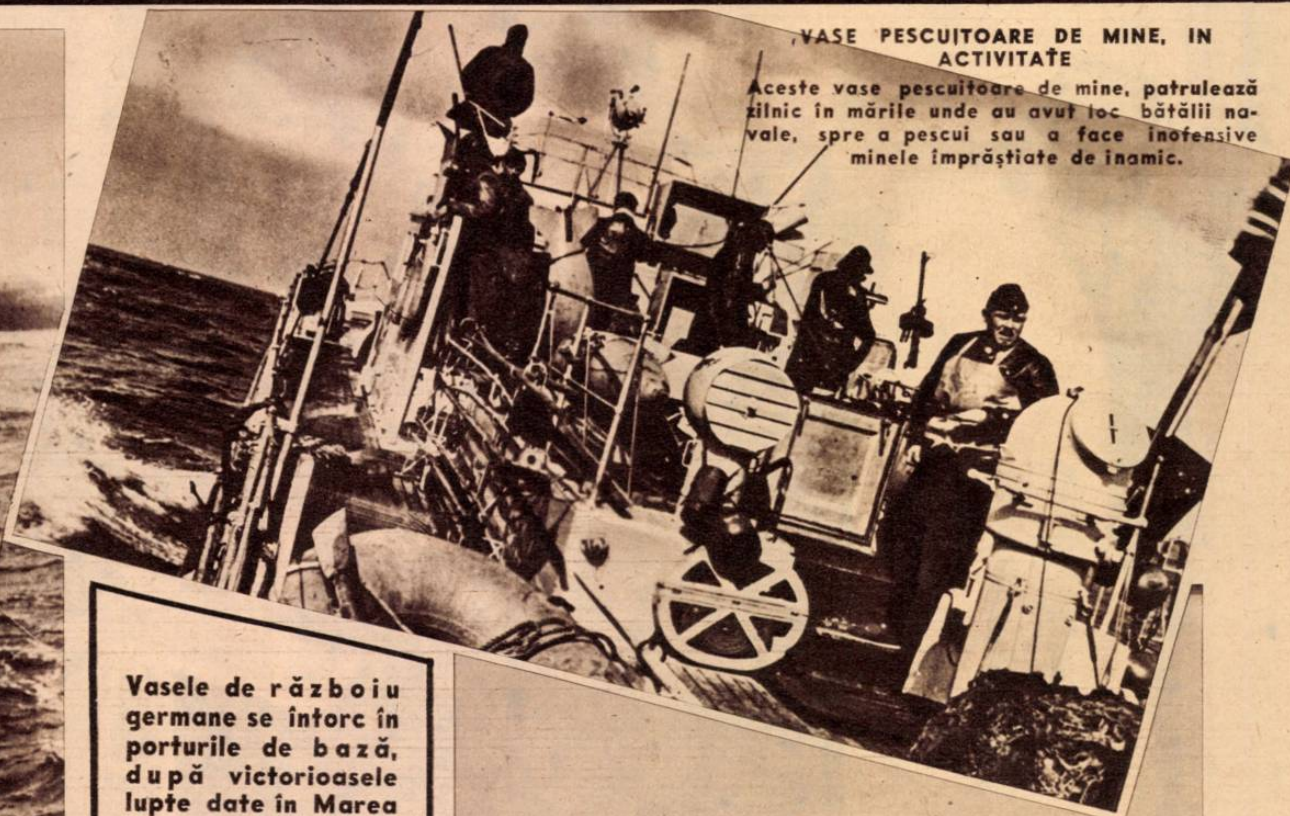
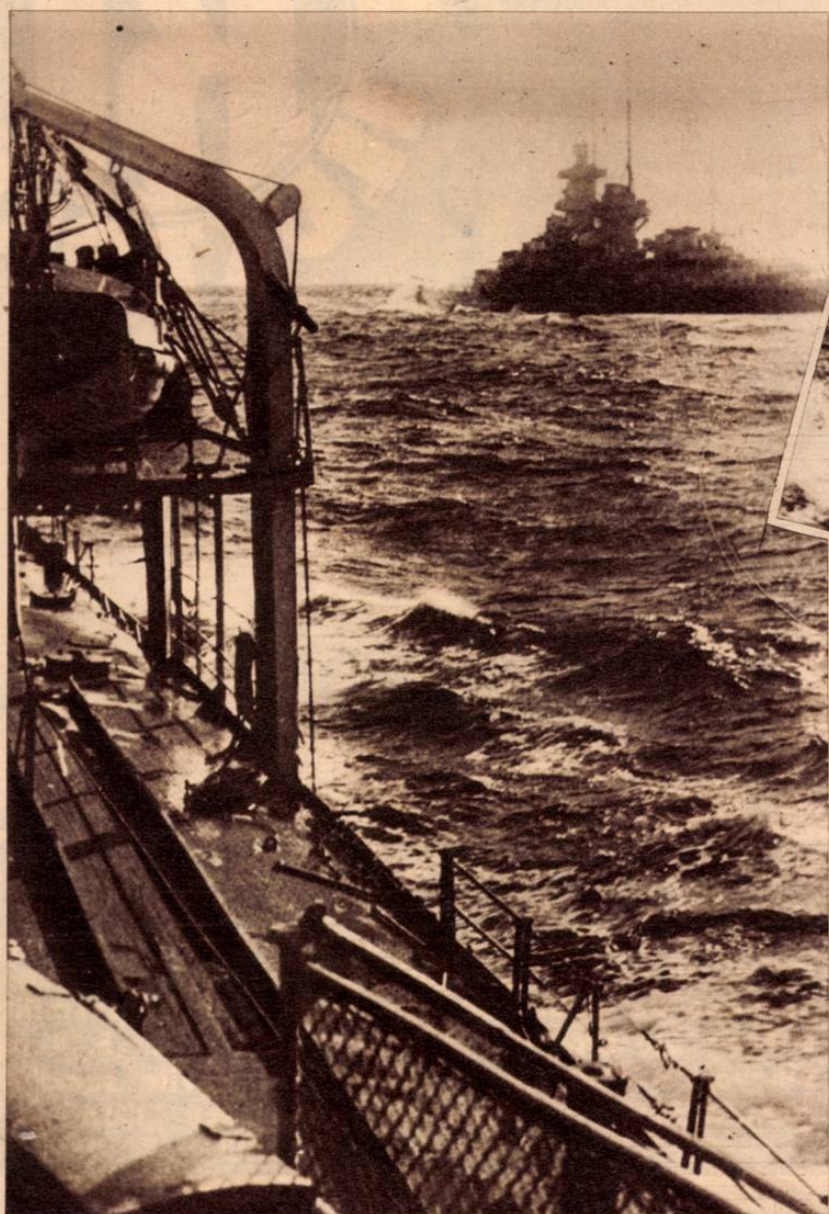
construită în întregime din fierul puștilor capturate în războiu, de japonezi.

Majestățile Lor Regale Mihai I și Regina Mamă Elena, împreună cu d. General Antonescu, Conducătorul Statului și Președintele Consiliului de Miniștri, au vizitat, Vineri, la orele 12, Spitalul Colțea, interesându-se de aproape de modul de funcționare și de posibilitățile actuale ale Eforiei. Cu acest prilej, M. S. Regele a binevoit a dona Eforiei Spitalelor Civile suma de lei 200.000, iar d-l General Antonescu, Conducătorul Statului, lei 100.000.

ULTIMELE ACTUALITĂȚI

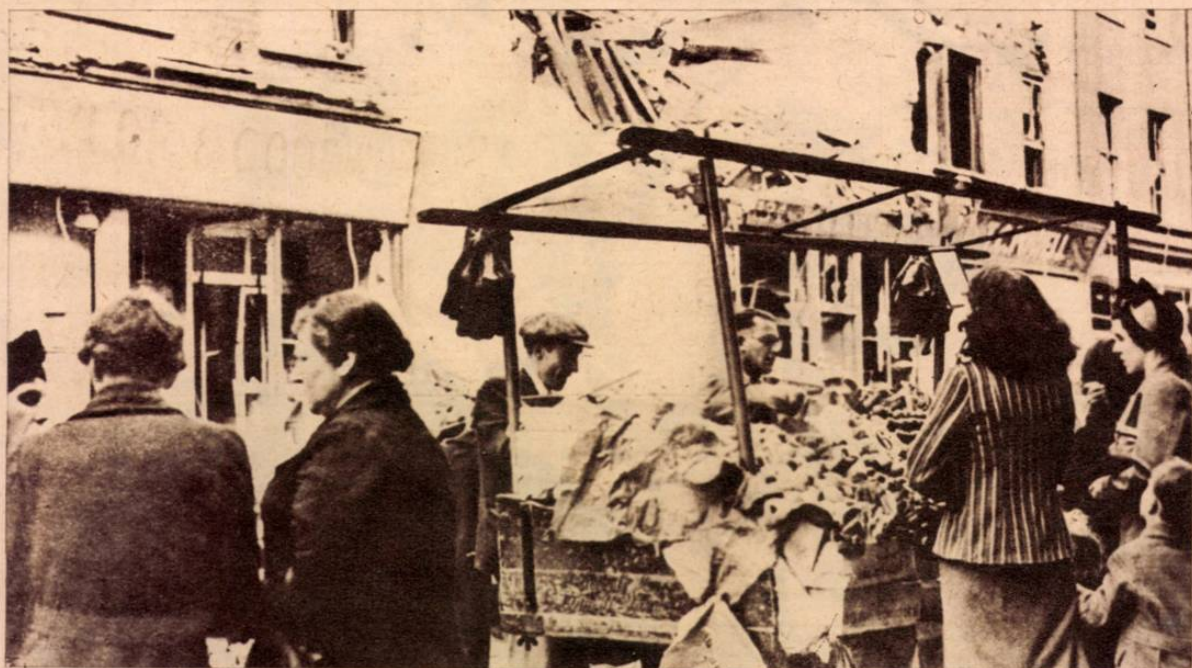
VASE PESCUITOARE DE MINE, IN ACTIVITATE

Aceste vase pescuitoare de mine, patrulează zilnic în mările unde au avut loc bătălii navale, spre a pescui sau a face inofensive minele împrăștiate de inamic.

Vasele de război germane se întorc în porturile de bază, după victorioasele lupte date în Marea Nordului

INAINTE DE RAID
Cu puțin timp înainte de pornirea în raid, aviatorii germani controlează, cu minuțiozitate, aparatul cu oxigen

LONDRA SUB BOMBE

Lângă o clădire dărâmată de bombele germane, un negustor englez își vede liniștit de treabă.

Raidurile aviatice germane continuă cu înverșunare deasupra Londrei. În fotografiile noastre: Coadă în fața unui adăpost din Londra. Populația și-a luat așternut, căci în adăpost se găsesc și paturi unde să se odihnească în timpul nopții.

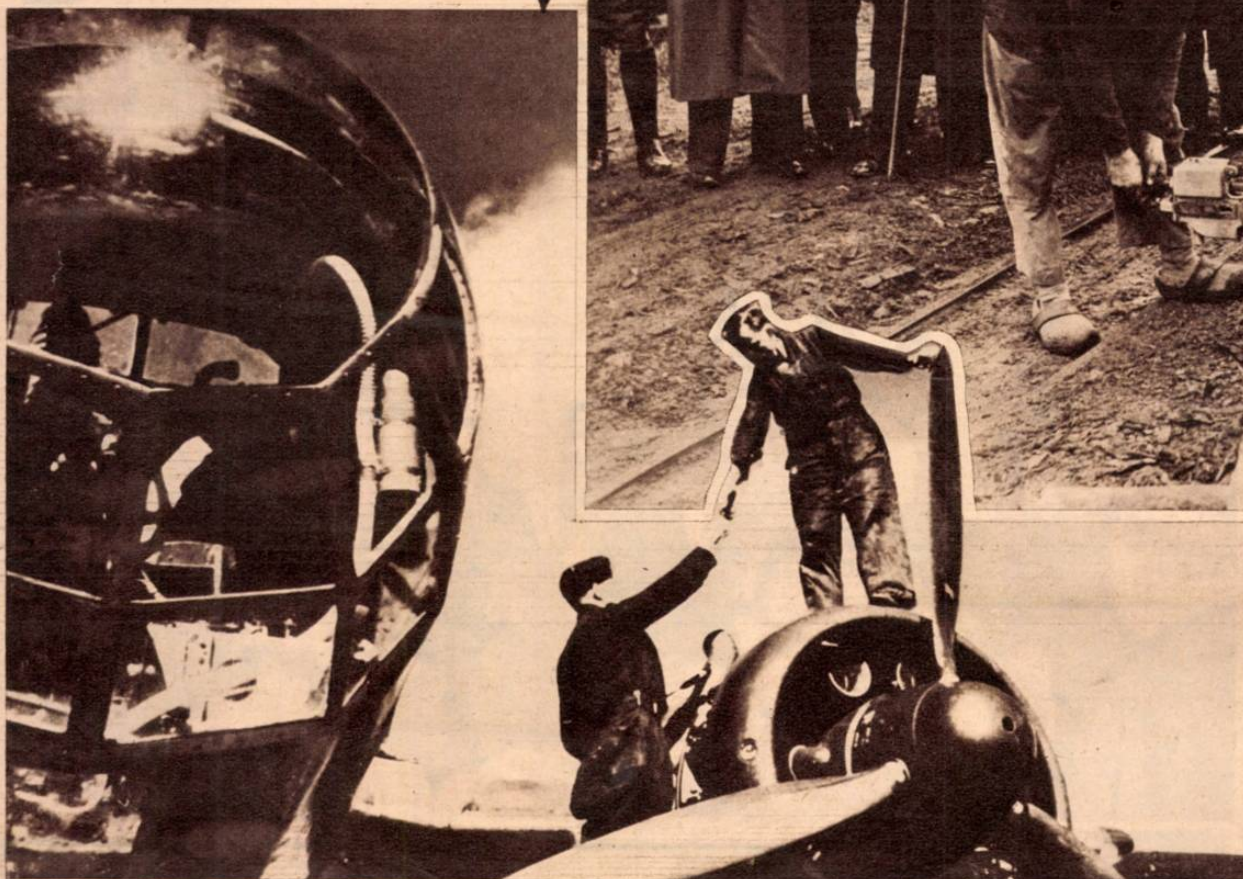
PRIMA CĂLĂTORIE A MAREȘALULUI PÉTAİN

Șeful statului francez, mareșalul Pétain, a făcut de curând, prima sa călătorie de informațiuni, cu care ocazie a vizitat o industrie de cherestea din Ambert.

BĂRBAȚII CU URECHEA FINĂ

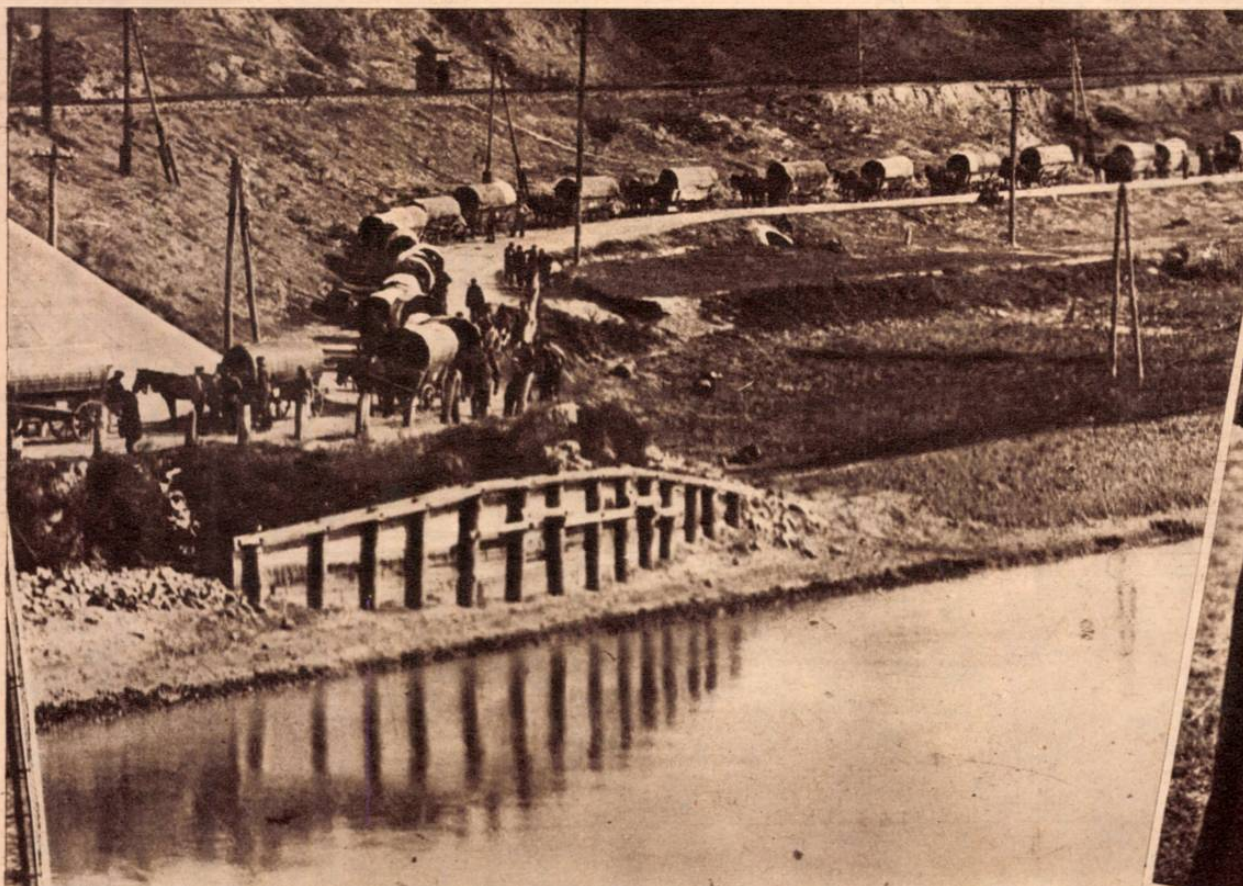
Imediat după întoarcerea din zborul peste teritoriul inamic, motoarele avioanelor sunt verificate de specialiști. Curiozitatea constă în faptul că acești specialiști își dau seama dacă motorul are vreun defect, numai după șgomotul pe care-l produce în momentul când e pus în funcțiune.

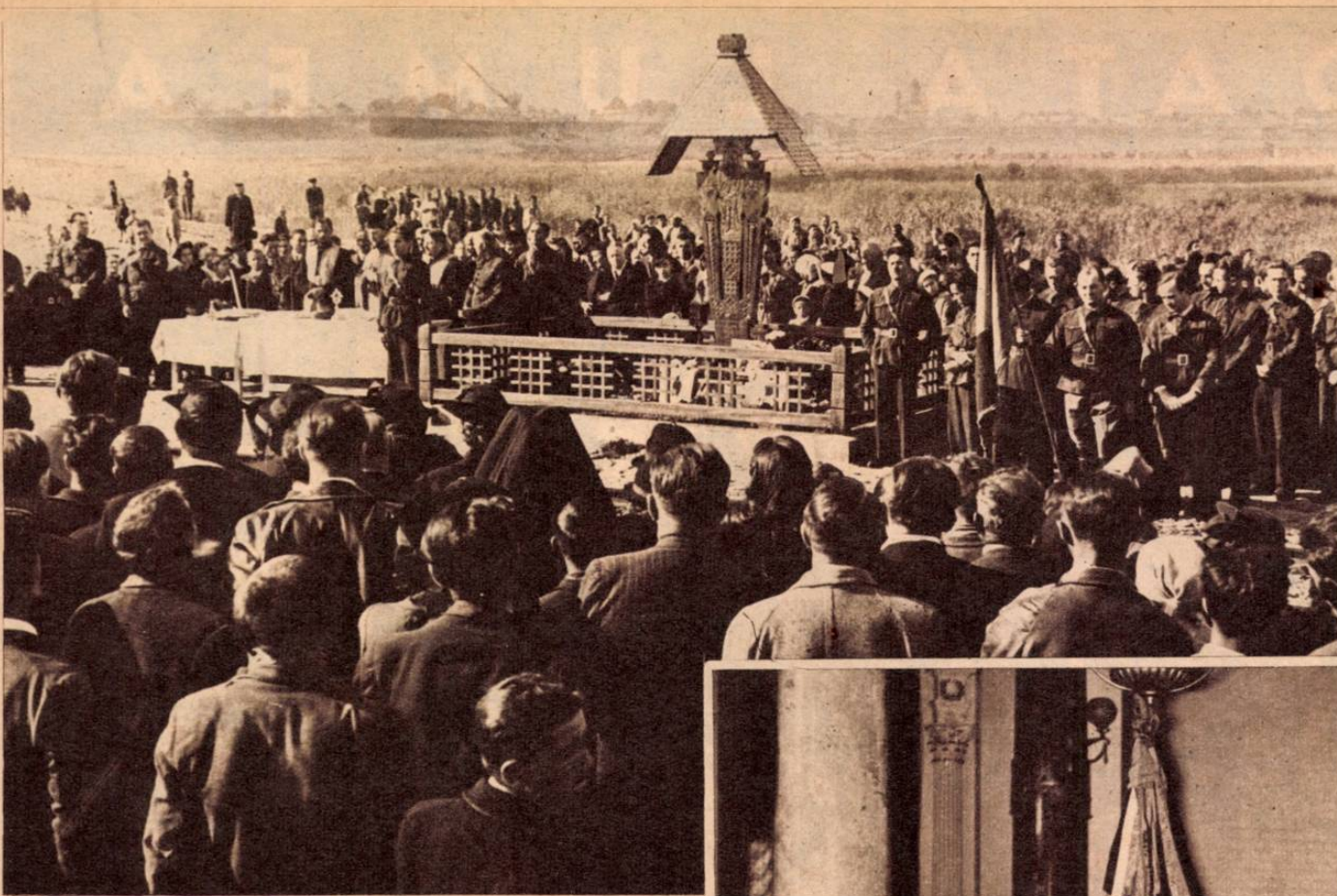
REGELE GEORGE VI, a inspectat un regiment din trupele coloniale, cu care ocazie s'a întreținut cu ofițerii indieni.

REPATRIEREA GERMANILOR DIN BASARABIA

Cu ajutorul trupelor S. S. germane, au fost repatriați un număr de circa o sută mii germani din Basarabia. Iată carele refugiaților, în drum spre Galați, unde au fost imbarcați pe vapoare.

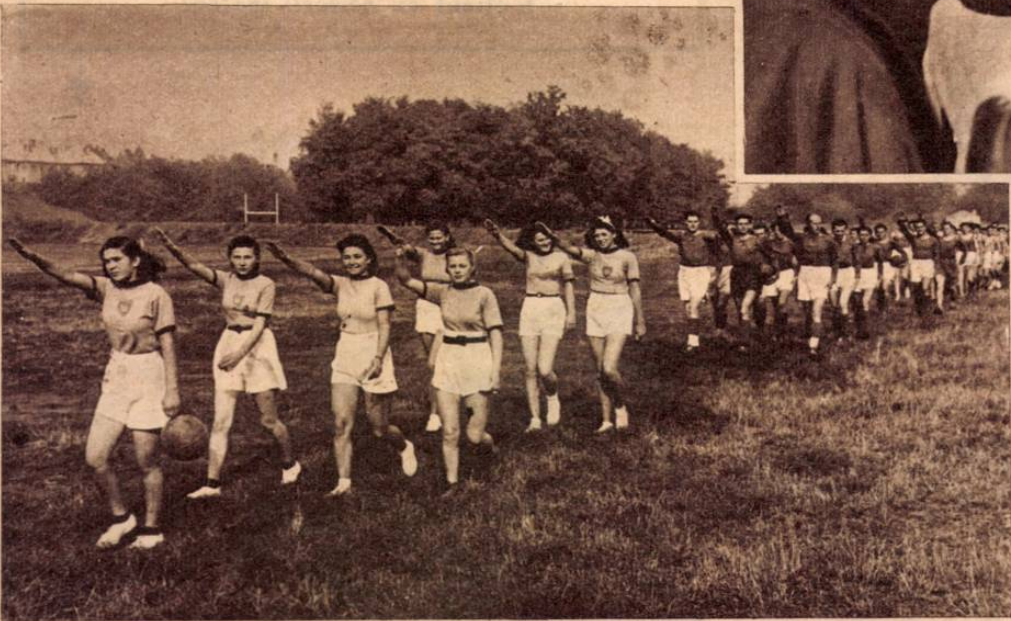
EVENIMENTELE DIN TARĂ IN IMAGINI

Sâmbătă 26 Octombrie, în prezența fruntașilor Mișcării Legionare din Capitală, s'a sfințit o troiță, ridicată pe locul unde a fost asasinat camaradul legionar Sterie Ciumetti.

Soc. Corală „Carmen” a sărbătorit 40 ani de la întemeiere în rotonda Ateneului Român, membrii corului „Carmen”, lângă bustul maestrului Chiriac.

Defilarea

ANIVERSAREA SOC. SPORTIVE „VIFORUL - DACIA”

Domnul MANOLE STROICI, Conducătorul Sportului Românesc și Domnul Colonel PĂLÂNGEANU, Inspectorul Educației Fizice, primind defilarea sportivilor.

IMPRESIONANTA CEREMONIE DELA PREDEAL

Cei 32 legionari asasinați la Vaslui și cei 24 arși la Crematoriu au fost așezați lângă camarazii lor, în cimitirul dela Predeal

Dl. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, căpeteniile mișcării, popor și mii de cămăși verzi au adus ultimul salut legionarilor martiri.

Plâng mamele, surorile...

Pe care țărănești trase de boi, în impresionant cortegiu, sicriile martirilor parcurg străzile Predealului cernit.

Între două șiruri de cămăși verzi sicriile cu osemintele legionarilor martiri sunt duse pe umeri de camarazi spre locul de veșnică odihnă.

Șirul sicriilor pare nesfârșit...

Corăbiile deșertului

AU INTRAT IN ACȚIUNE

CEl cari urmăresc de aproape evenimentele de pe fronturile de luptă, au constatat — fără îndoială — că întreaga atenție este concentrată acum asupra evenimentelor din bazinul mediteranean și a luptelor ce se desfășoară între trupele coloniale engleze și italiene. Tendința puterilor axei este să taie orice legătură dintre Anglia și vastul ei imperiu colonial, spre a pune astfel capăt aprovizionărilor acesteia, sau, cu alte cuvinte, spre a o bloca în chip desăvârșit. Operațiile cari trebuie să ducă la acest sfârșit se desvoltă atât pe apă cât și pe uscat.

Dar în timp ce despre războiul naval se scrie foarte mult, despre lupta dată între trupele deșertului aflăm prea puține lucruri. Și cu toate acestea, războiul în deșert nu este mai puțin eroic și însemnat.

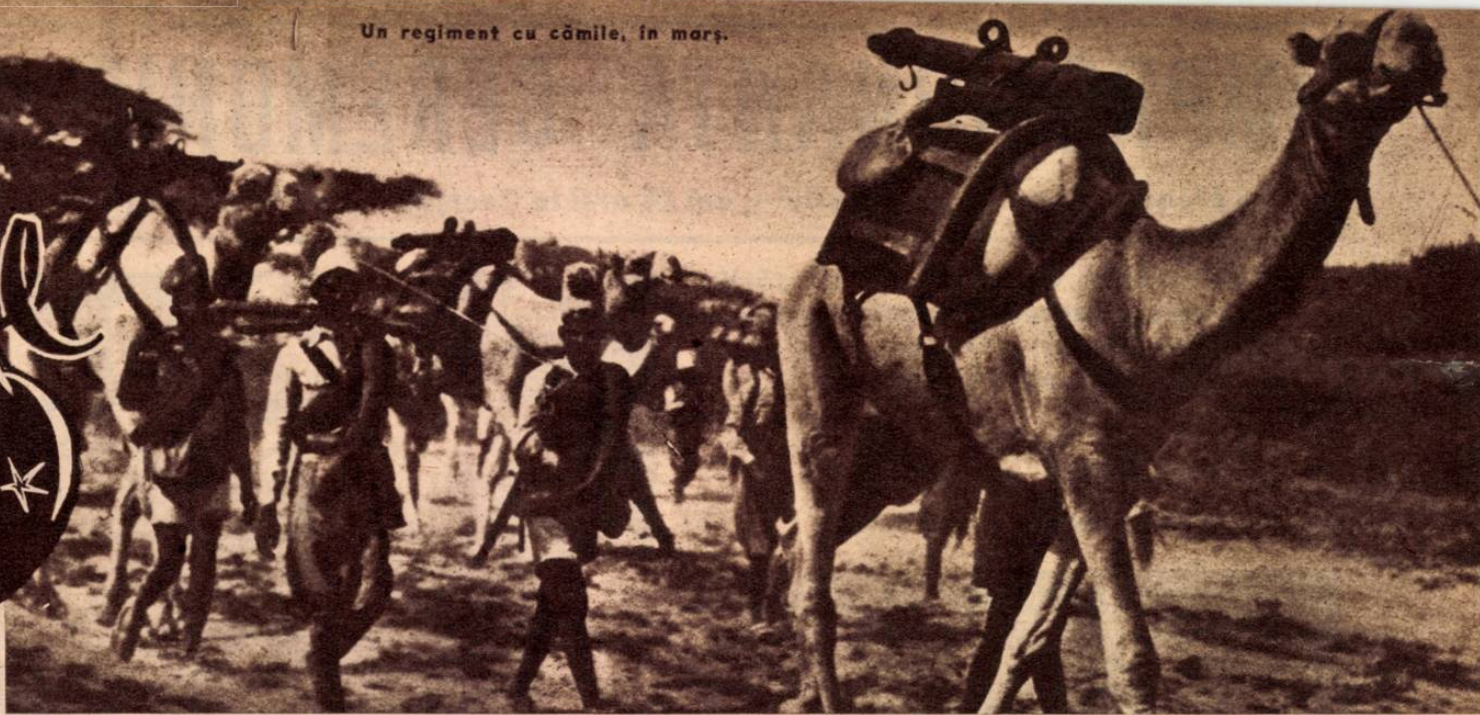
Războiul și-a schimbat înfățișarea de când s'au introdus armele motorizate. Deplasările se fac mai repede, tactica a trebuit să se adapteze noilor sisteme de luptă. Cu toate acestea, în locurile cele mai uitate de Dumnezeu, acolo unde motorizarea ar fi putut aduce o ușurare luptătorilor, băcăliile s'au păstrat în aceleași forme, așa cum se obișnuia și acum o sută de ani.

În deșerturile africane, cămila a rămas stăpâna întinderilor nisipoase, iar unitățile de mehariști, în pitorești costume albe, asigură paza frontierelor, ce trec peste dunele mișcătoare de nisip. În cărțile de școală am învățat că leul este stăpânul deșertului. O mentalitate bizară ne-a făcut să acordăm totdeauna coroana măreției fiarelor sălbatice. Tigri, leoparzi, lei, toate fiarele ocupă locul de frunte în cărțile de călătorii și aventuri.

A trebuit să vină un războiu, spre a înțelege că adevăratul stăpânitor al întinderilor pustii nu este leul, ci o ființă infinit mai modestă, blândă și civilizatoare, care — ca să spunem așa — duce o adevărată viață ascetică și de devoțiune pentru oamenii pe cari soarta îi constrânge să trăiască prin aceste locuri dezolante. Cămila, care nu a fost ferită de ironiile oamenilor, este aceea care cu drept cuvânt își poartă cu modestie, dar incontestabil, adevărata coroană a deșertului.

Un scriitor spiritual a comparat cămila cu un călugăr franciscan, socotind că viața ei de devoțiune nu poate fi asemuită decât cu aceea a fraților din ordinul Sfântului Francisc. E drept că e vorba de o ființă musulmană, care știe că la apusul soarelui trebuie să se oprească spre a da timp stăpânului să ridice lui Allah rugăciuni de slavă. Cu toate acestea, comparația rămâne valabilă.

Din punct de vedere militar, cămila este de neînlocuit în războiul din deșert. Zadarnic a creat geniul omenesc avioanele și carele de luptă motorizate de toate genurile. În fața adversității naturii, numai cămila poate rezista. Avioanele care sunt întrebuințate în actualul războiu din deșert, pot face cel mult servicii de recunoaștere. Operațiuni organizate, în felul celor din Occident, sunt aproape imposibile. Carele de luptă nu pot înainta decât atunci când au în fața lor un teren mai mult sau mai puțin solid.

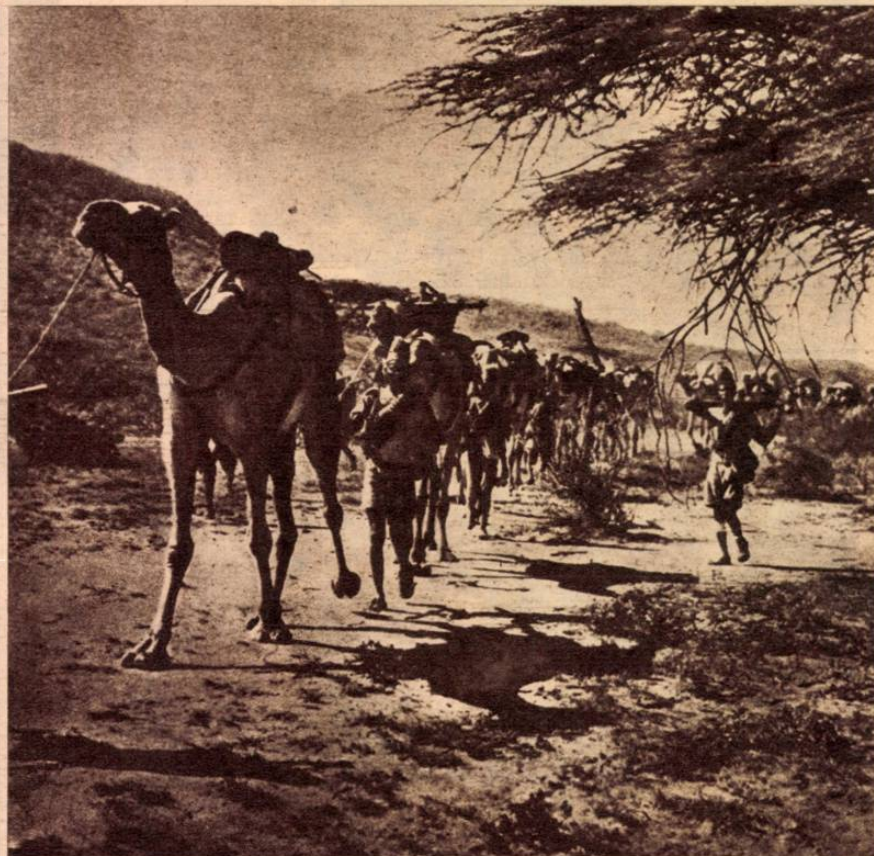
Cămilele se odihnesc după un drum neîntrerupt de cinci zile.

Proviziiile sunt aduse pe spatele cămilelor, la cele mai îndepărtate posturi militare din deșert.

Aviația a reperat un nou deșert. Să fie oare un grup de „ghibli” sau vreun post dușman care pregătește o surpriză?

În zona deșertului dintre Libia și Somalia, cămilele aduc reale servicii armatei coloniale.

Greutățile de tone ale acestor mașini fac însă să se deplaseze dunele de nisip fin, iar împotmolirile au fost atât de frecvente, încât la un moment dat s'a renunțat cu totul la patrulările cu ajutorul lor.

Cămila prezintă imensul avantaj de a fi totodată un mijloc de locomoție, un ghid și un hambar cu provizii. Prima ei calitate de campioană a întinderilor nisipoase nu mai poate fi contestată de nimeni. Părția cea mai îngustă, între dunele mișcătoare, îi este suficientă spre a trece. Cu mersul ei legănat, asemeni aceleia unei corăbii, dar destul de rapid, se poate purta la distanțe extrem de mari greutăți cari ajung până la șase sute de kilograme de animal.

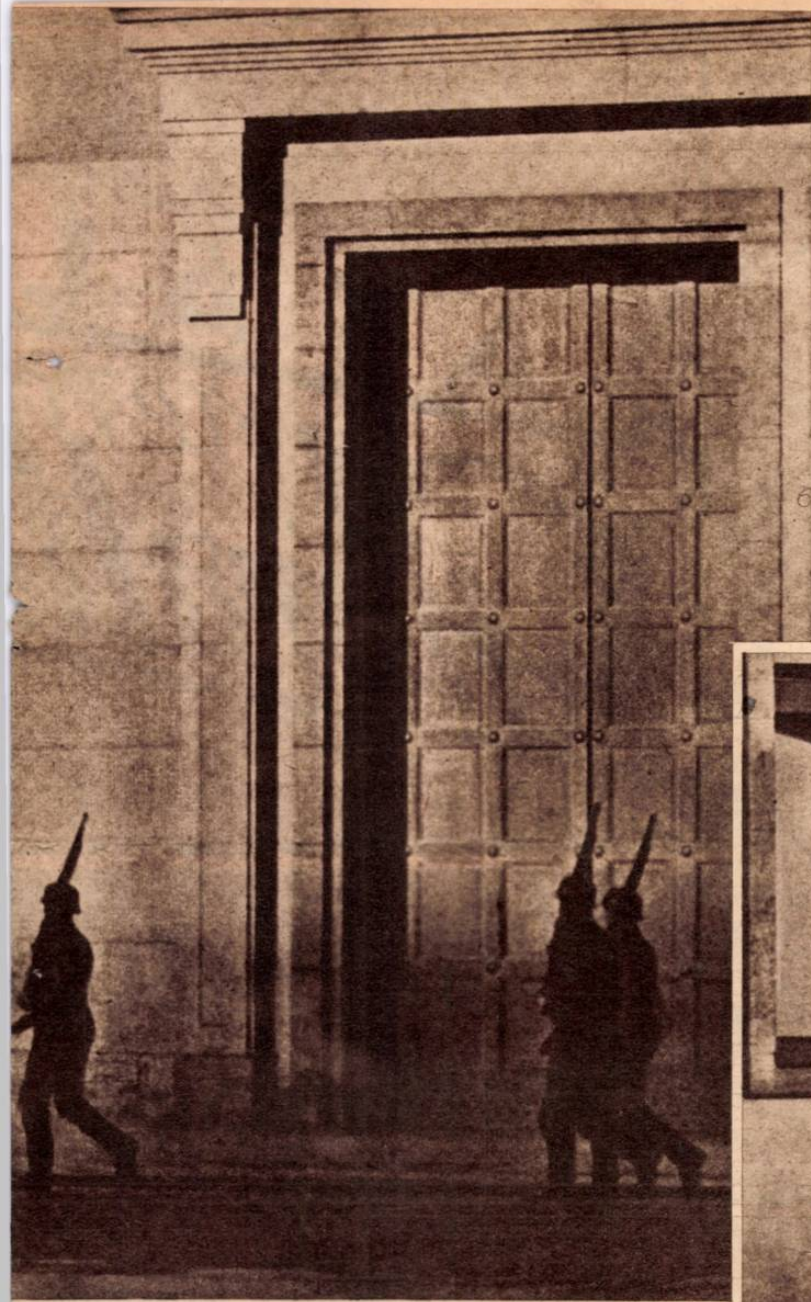
Atunci când violentele furtuni ale deșertului abat caravana din drumul ei normal, nici un ghid nu este mai sigur ca o cămilă. Ea duce pe însetați la izvorul ascuns sub stânci pleșuve salvând prin aceasta nenumărate vieți omenești.

Și dacă nenorocirea face ca totul să fie pierdut, iar merindele sfârșite, carnea de cămilă, sau numai laptele ei, poate fi de cel mai mare folos omului.

De ce să ne mai mirăm atunci, că statele majore ale imperiilor coloniale au menținut cămile în serviciul activ, cu tot progresul mecanizării? *Italo Balbo*, care a fost guvernator al Libiei, și-a dat seama de faptul că trupele de mehariști sunt de neînlocuit și atunci s'a străduit să le perfecționeze la instrucție. Unitățile care călăresc pe cămile au un efectiv de 350 de oameni și un număr îndoit de animale. Acestea, într-o oarecare măsură, constituie depozitul viu de hrană al trupei aflate în marș.

Nu trebuie să se creadă că numărul atât de mare de cămile ar pune probleme grele de aprovizionare. Animalul acesta, atât de util, mănâncă foarte puțin și orice, bea odată la șase zile atunci când nu găsește apă și, cu toate acestea, randamentul se menține la același nivel.

În actualul războiu victoria pe frontul deșertului depinde în mare măsură de trupele de mehariști și nu în mai mică măsură de cămile. E un lucru care nu trebuie să fie uitat!

În fiecare zi la ora 7 trec soldații pe Wilhelmstrasse ca să înlocuiască pe camarazii lor, în fața Cămarilor Reichului.

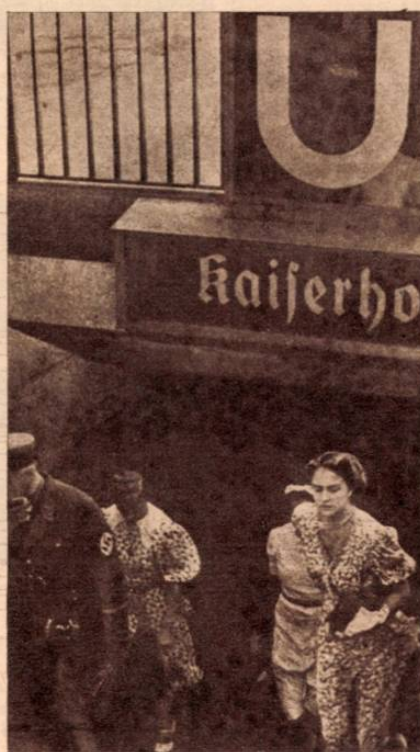
berlinez. Oamenii trec prin fața clădirilor cu același pas măsurat, în aceeași liniște respectuoasă, iar acei cari întâmplător au timp de pierdut, nu ezită să se oprească, fie chiar câteva minute, spre a asista la schimbarea gărzii, distracție totdeauna dragă, copiilor Berlinului.

E ora 7 dimineața. Dacă n'aveți alt mijloc spre a vă aranja ceasul, așteptați trecerea gărzii, care se duce să-și schimbe camarazii din post, și fiți siguri că nu este nici un minut mai devreme sau mai târziu. Punctualitatea este înăscută consăngenilor lui Kant.

La o fereastră deschisă, gardianul din post ascultă emisiunea matinală a postului de radio și-și pune ceasul la punct: la a treia bătăe a gongului, va fi ora 7 și 3 minute! Marea piață din fața Cămarilor Reichului a început să prindă viață. Gardianul de noapte iese din cabina sa și se îndreaptă spre casă, unde îl așteaptă binemeritata odihnă „zilnică”. Vânzătorul de țigări își trage după el ghereta, pusă pe roate, și se duce să-și ia locul într'un colț al pieții. Prin fața ambasadei Marei Britanii, ale cărei uși sunt sigilate, au început să treacă funcționarii diferitelor ministere cari zoresc spre slujbe. Infine, apare și primul vizitator al Ministerului Afacerilor Străine: e băiatul cu ziare, care-și aduce voluminosul pachet cu presa internă și externă.

„... ora 7 și trei minute...” și sergentul își potrivește ceasul.

La 8 fără cinci, secretarele Cămarilor Reichului urcă scările stațiunii metropolitane.

Dar timpul zboară: e ora opt fără cinci minute! Urmați-mă la stația metropolitane din Wilhelmplatz, spre a asista la sosirea secretarelor diferitelor birouri ale ministerelor. Serioase, în rochii sobre, ele se îndreaptă spre slujbele lor atât de importante.

Deasupra corpului central al clădirii Cămarilor Reichului fâlfăie drapelul cu svastică: *Führer-ul* se află în Capitală! Câțiva străini aflați în vizită la Berlin s'au instalat în fața intrării principale în așteptarea clipei când vor putea să-și vadă pe conducătorii Reichului.

Dar mai presus de toate ei așteaptă evenimentele... Ce anume n'ar putea să spună, dar sunt convinși că din clipă în clipă trebuie să se întâmple ceva, la care vor neapărat să fie de față.

Sentinela din fața ușii Ministerului Propagandei a luat poziție. Un șuerat scurt năruit în seamă de cei din jur, l-a avertizat că sosește d. dr. *Goebbels*, Ministrul Propagandei Reichului. Subțirel îmbrăcat, în haine civile, ministrul sare sprinten din mașină, răspunde zămbitor celor câteva persoane aflate întâmplător în ușa clădirii și dispăre din ochii mulțimii. Mai călduroasă este primirea făcută Mareșalului *Goering*; dealtfel este unul dintre puținii miniștri cari se bucură de favoarea de a fi așteptat și la plecarea de mulțimea care-l ovaționează. Mareșalul este colaboratorul cel mai intim al *Führer-ului*, și Reichul știe ce-i datorește. Într-o mașină tip sport, șezând lângă șofer, Mareșalul se îndreaptă spre locuința sa, unde va lua masa în sânul familiei.

Așa se desfășoară viața în răstimpul unei zile pe Wilhelmstrasse. De aci pornesc ordinele care schimbă fața lumii, aci se făurește o nouă rânduială. Pentru cititorii noștri, sperăm că „Wilhelmstrasse” nu va mai fi pe viitor un simplu cuvânt arid.

PE Wilhelmstrasse LA ORA dimineata

WILHELMSTRASSE!

Aci se întâlnesc firele nevăzute ce conduc în momentul de față soarta omenirii. Aci este creierul și inima Reichului, de aci pornesc ordine, directive de cari depinde soarta a milioane și milioane de oameni. Ce știm noi despre Wilhelmstrasse?

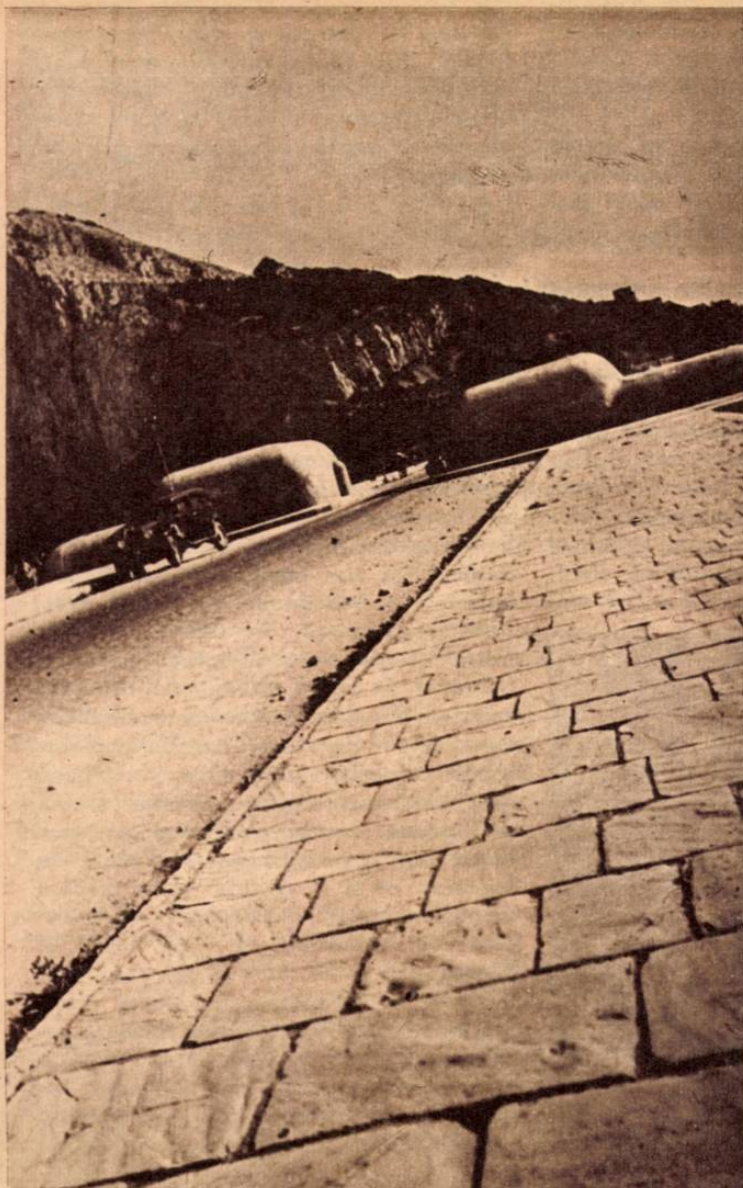
Mai nimic! Aridele comunicate nu ne pot reda nimic din viața fremătătoare a sediului guvernului german și mai ales a Cămarilor Reichului, de unde șeful lui, *Adolf Hitler*, conduce destinele țării.

Clădirile de pe Wilhelmstrasse sunt fără îndoială impozante. Cu toate acestea ele păstrează o linie sobră de supremă distincție, care face chiar și pe trecătorul distrat să simtă că aci, în acest loc, se întâmplă lucruri despre cari el nu știe nimic, dar cari cu toate acestea sunt covârșitoare. Războiul n'a schimbat cu nimic aspectul acestui distins cartier

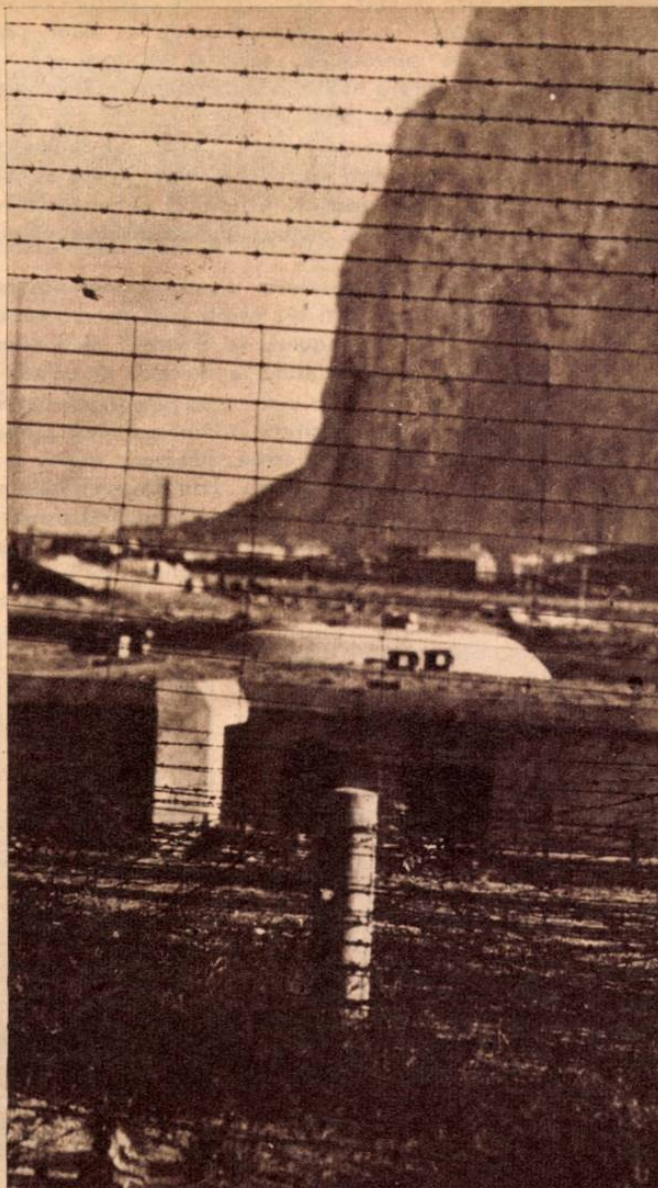

La ora prânzului, mareșalul *Goering* pleacă spre casă.

Automobilul d-lui *Goebbels* staționează în fața palatului, iar ministrul se îndreaptă grăbit spre biroul său.

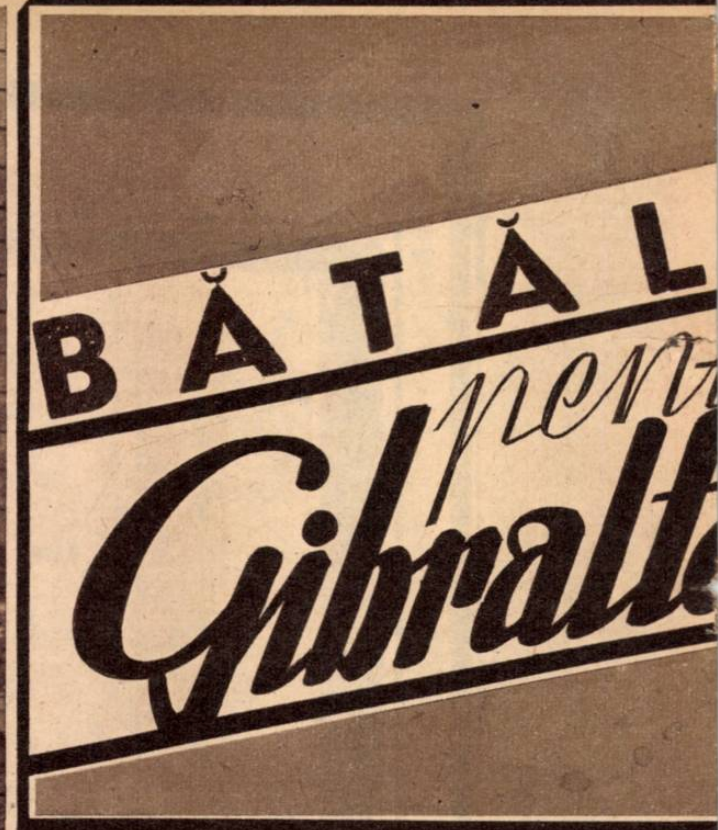

Un baraj dealungul teri-
torului spaniol.

La 500 metri se
află un post englez. În
stânga, stațiunea radio-
telegrafică engleză și
casele în apropierea că-
roră trupele engleze
lucrează acum la mărirea
aeroportului.

Un instantaneu luat în
jurul Gibraltarului. Lângă
automobilul berlihez sta-
ționează o limuzină cu
număr englezesc.

Alarmă de noapte la Gibraltar, văzută din Algeiras. Surpriza
o constituie iluminarea străzilor, ca în timp de pace. Motivul
este că între Gibraltar și continent se află un far, pe mica
insulă spaniolă Isla de las Palomas. El funcționează ca
de obicei, acum în timpul războiului, lumina sa se revărsa
asupra fortăreței, astfel că în oraș întunericul devine inutil.

În antichitate, marinarii deprinși să cuture mările, în lung și în lat, socoteau că pământul se sfârșește la Gibraltar, o mică peninsulă ce se prelungește departe, între Oceanul Atlantic și Marea Mediterană. De aceia, vreme îndelungată, n'a existat un interes propriu zis pentru deplina stăpânire a acestei stânci. Abia la începutul evului modern, când corăbiile au prins să se avânte peste oceane, statele a căror propășire se bizaia mai cu seamă pe navigație, și-au dat seama cât de imense foloase ar aduce încorporarea acestui admirabil punct strategic în zonele lor de influență.

În urma tratatului încheiat la Utrecht, în 1713, Spania a recunoscut Angliei stăpânirea asupra fortăreței Gibraltarului. De atunci și până astăzi, în scurgerea veacurilor, amiralitatea britanică a fortificat neîntreput muntele stâncos, astfel încât bateriile de coastă, ca și flota adăpostită în natural, admirabil amenajat, acolo, pot închide cu ușurință, oricărui vas, comunicația între Mediterana și Oceanul Atlantic. Astăzi, fortăreața Gibraltarului constituie din nou punctul de interes al opiniei publice mondiale. Represaliile franceze, ca o consecință a încercării englezilor de a debarca la Dakar, precum și desele raiduri ale aviației italiene, se desfășoară într'un ritm din ce în ce mai accelerat silind Anglia să ordone evacuarea copiilor și a femeilor din această zonă atât de primejduită.

În răstimp, revendicările poporului spaniol, care reclamează restituirea Gibraltarului, au devenit o cerere oficială a Spaniei, susținută de guvern. Insuși generalul Munos Grande, comandantul trupelor de frontieră din fața fortăreței, a declarat unui ziarist, că astăzi poporul spaniol nu mai poate trăi cu gândul ca în țara lor să se afle „singura colonie de pe pământul european”.

În ultimele zile ale lunii Septembrie, un colaborator ocazional al nostru care a petrecut câțiva timp în jurul Gibraltarului, în orașele spaniole de lângă frontieră, a reușit să ia o serie de câteva și interesante fotografii pe cari le publicăm în aceste pagini pentru edificarea cititorilor.

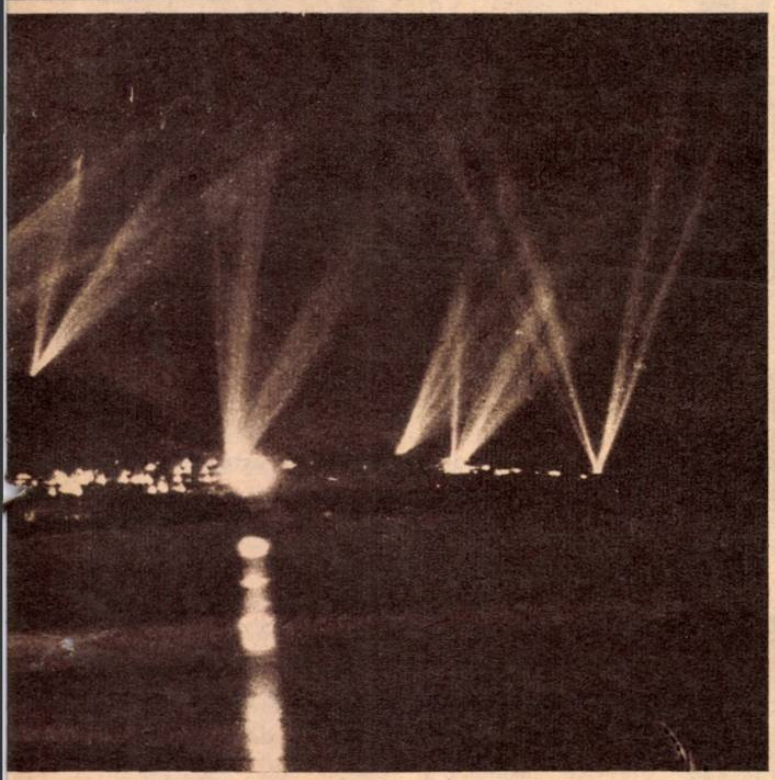
IA
Am
ap

Generalul Munos Grande, comandantul trupelor de frontieră, în apropiere de Gibraltar.

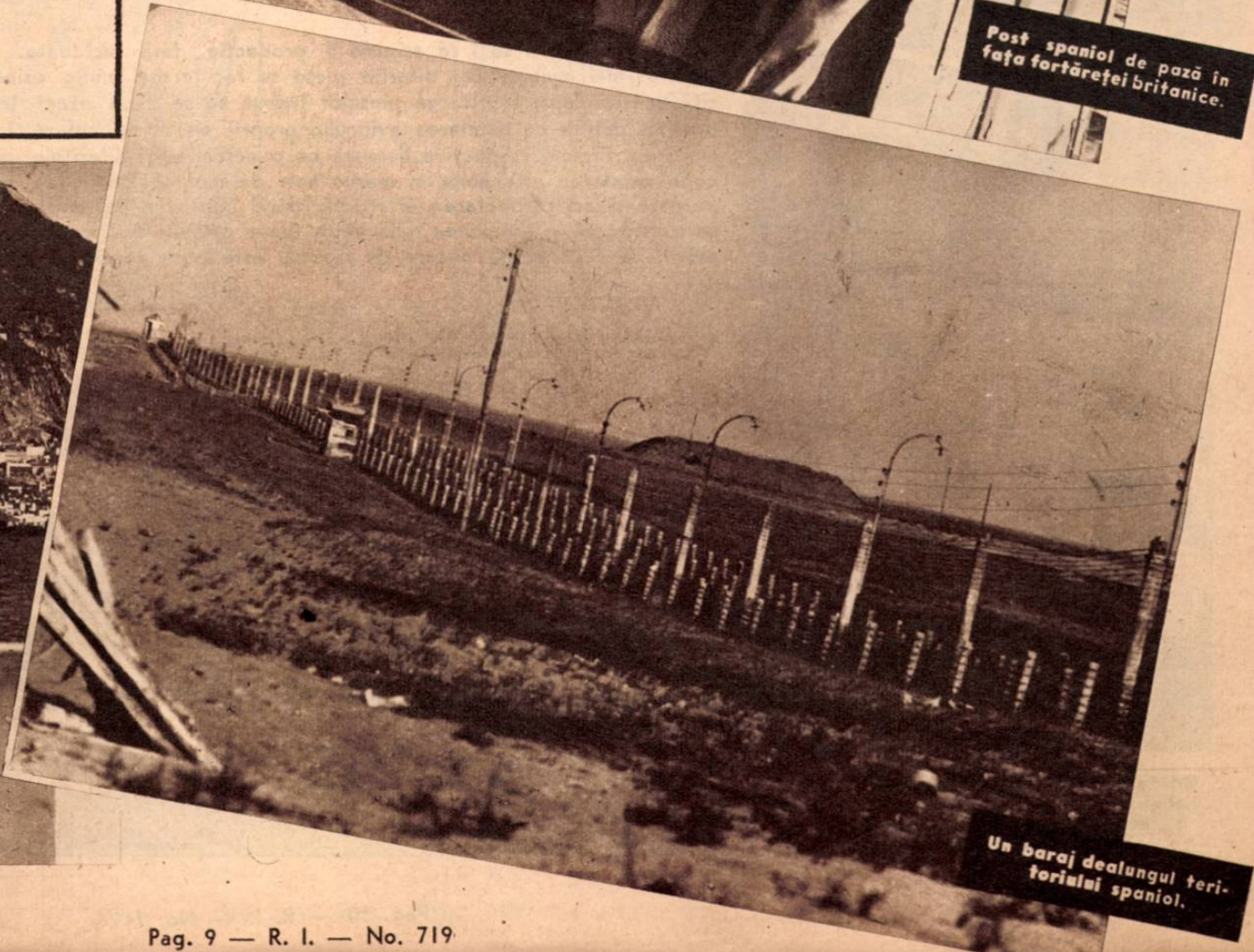
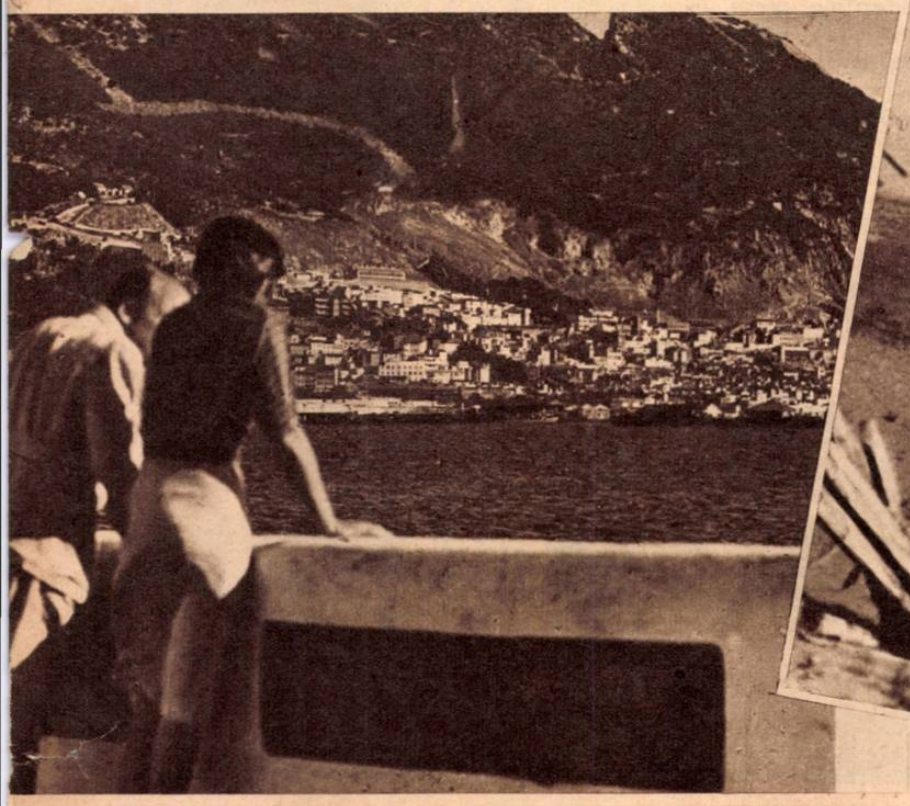
Lucrătorii spanioli cari și azi mai lucrează pe teritoriul englez, sunt controlați minuțios de către polițiști, la înapoierea acasă.

Gibraltarul văzut din La Linea. De pe coastă se poate vedea orice fereastră a caselor din orașul Gibraltar.

Post spaniol de pază în fața fortăreței britanice.

Un baraj dealungul teritoriului spaniol.

CUM SE FACE RECEPȚIONAREA AVIOANELOR DE BOMBARDAMENT DE CĂTRE AVIAȚIA GERMANĂ

ÎN 1934 patru avioane de tipul Heinkel-Fulger au realizat o performanță de 380 kilometri pe oră, ceea ce reprezenta dublul vitezii cu care sburaseră până atunci toate avioanele. Numele de *Heinkel* a devenit astfel cunoscut și de-atunci lumea a auzit mereu vorbindu-se despre el.

Din primele zile ale războiului, avioanele Heinkel au executat un raid deasupra insulelor Orkney și Shetland, provocând mari pagube flotei britanice. Prin această faptă de arme ele continuau o tradiție, puțin cunoscută: aceea a hidroavioanelor Heinkel, construite în uzinele Hansa-Brandenburg și care în timpul războiului mondial, au avut baza de operațiuni la Zeebrügge, de unde, sub comanda actualului general de aviație Christiansen, au executat numeroase raiduri asupra frontului.

Sosirea acestor avioane pe front a însemnat o răsturnare a raportului de forțe, bineînțeles în favoarea Germaniei. De-atunci aceste aparate au urmat o linie de continuă ascensiune, cucerind și în actualul războiu un loc de frunte printre avioanele germane de luptă.

Uzinele Heinkel lucrează acum fără întrerupere pentru a dota aeronautica germană cu modele noi, care, după ce sunt supuse tuturor probelor, sunt fabricate apoi în serie. Să vedem cum se face recepționarea unui model nou de către comisia de recepție a aeronauticii germane. În clipa când directorul fabricației primește din partea uzinelor ordinul că „modelul X” este gata de-a fi fabricat în serie, înseamnă că pentru aparatul în chestiune s’au făcut toate

„Totul este în regulă!” Pilotul semnează adevărul de recepție a avionului.

Un nou „He 111” execută sbo-
rul de probă; pilotul șef al
uzinelor Heinkel examinează
instrumentele de sbor.

Heinkel (dreapta) vor-
bind cu un pilot de re-
cepție al ministerului
aviației germane: patru
„He 111” sunt gata de
recepție.

Controlorul uzinelor și un pilot
al comisiei de recepție făcând
ultimul examen al motorului.

Avionul este complet gata și așteaptă să sboare. La primul lui sbor de probă, avionul îl execută condus de un pilot al uzinei. Aceasta constituie ultima revizie. După aceea avionul execută un alt sbor, de data aceasta fiind pilotat de un aviator militar. Găsindu-l bun, pilotul militar îl declară apt pentru aviația de războiu și din această clipă e preluat de aeronautica germană.

Uzinele de avioane sunt zilnic cercetate de comisii de recepții ale aeronauticii germane cari examinează avioanele înainte ca ele să fie îndreptate spre front. În timp ce aviația germană distruge metodic centrele industriei engleze de armament, capacitatea de producție a uzinelor germane de avioane, este în continuă creștere, atingând cifre pe care nimeni nici nu le bănuia.

pregătirile spre a se i se asigura o producție, fără incidente. Aceasta cu atât mai mult cu cât diferite piese se fac în mai multe uzine. Datorită acestui fapt, fabricarea pieselor trebuie să se facă exact la timpul prescris pentru ca montarea avionului propriu zis să nu sufere întârzieri. După ce firmele respective livrează cu punctualitate diferitele piese, începe montarea avioanelor în marile hale de montaj. Diviziunea muncii operează și aci respectarea ei strictă, dând maximum de randament. Acel care vizitează o asemenea hală vede toate amănuntele construcției unui avion, până ce uriașa pasere de războiu este gata pentru recepție.

Odată cu predarea avionului fiecare aparat primește și un anumit număr de piese de schimb care sunt împachetate cu îngrijire.

Aparatul își ia rămas bun de
pe aerodromul uzinelor înainte
de a decola.

LA Cercul ambulant

FĂRĂ îndoială că mulți dintre cititori își amintesc încă peripețiile războiului dintre Englezi și Buri desfășurat în Africa de Sud în anii 1899—1902. Și își amintesc, în deosebi, entuziasmul, admirația și simpatia manifestate vreme îndelungată de toate națiunile europene pentru strălucita rezistență a valoroșilor Buri.

Asemenea sentimente își găseau o explicație ușoară. Buri erau pașnici agricultori de origine olandeză. (În limba Țărilor-de-jos „buren” înseamnă țăran și de aci numele lor). Se stabiliseră în Transvaal și în Orange, iar prin 1898 Englezii începură să-i atace, mai mult sau mai puțin pe față, până când în anul următor izbucni războiul.

Atunci Buri deveniră soldați. Armata lor de adunătură și slab înzestrată pentru luptă cuprindea vreo patru zeci de mii de oameni și totuși ea ținu piept cu bărbăție — aproape doi ani unui corp expediționar englez format din peste 300.000 de soldați pricinuindu-i multe și sgomotoase înfrângeri.

În cele din urmă Englezii ieșiră biruitori, datorită numărului covârșitor de trupe și armamentului perfecționat.

Unul dintre generali boeri care deveni atunci faimos a fost KRONJE care, între altele, reușise să bată și să facă prizonier pe generalul englez JAMESON. Dar în ziua de 12 Februarie 1900, încercuit cu cei patru mii de oameni ai săi, de forțe mult superioare lângă localitatea Bloemfontain, el fu prins și apoi trimis în surghiun la Sf. Elena, aceeași insulă unde Napoleon trăise ca prizonier. Stătu acolo doi ani. În 1904, sărac și obosit, se întoarse, în Africa de Sud. Atunci cunoscă o aventură dureroasă și umilitoare. Un Englez concepu planul de a duce în America o companie de Buri și Englezi pentru a reproduce acolo luptele la cari aceștia luaseră parte. Era vorba să se dea spectacole de genul acelor pe cari le organiza atunci vestitul BUFFALO BILL. Astfel epopeea își găsea încheiere în cercul ambulant.

Sinistrul impresar se adresă la numeroși generali boeri pentru a-i angaja. DEWETT, DELAREY și BOTHA, toți oameni foarte populari, refuzară din capul locului. Kronje însă, după ce șovăise câțva timp, acceptă. Actul lui e explicabil, și până la un anumit punct chiar îndreptățit, dacă ne gândim că era apăsător de nevoi materiale și amarnic de decepționat. De altminteri, se întâmplă câteodată ca un erou, scos din atmosfera arzătoare a luptei, în fața meschinilor neajunsuri ale vieții și a intrigilor micilor speculanți să se micșoreze oarecum pe sine însuși. Împreună cu el plecă și generalul VILOJEN, alți ofițeri, obscuri și săraci, constituiră contingentul boer, în timp ce voluntari englezi rămăși fără ocu-

pație se duceau să reprezinte armata britanică la acea imensă paradă războinică.

S-a înjghebat astfel un adevărat Circ, s'a cumpărat tunuri „Maxim”, ultimul model; s'a adus din Transvaal care de războiu cari serviseră într'adevăr, iar luptătorii au fost echipați și îmbrăcați complet din cap în picioare, ba chiar cu multă și teatrală eleganță.

Când Kronje iscălise „angajamentul”, în naivitatea lui credea că va putea conduce după bunu-i plac „operațiunile militare”. Din nefericire, ajungând acolo el găsi un program deja stabilit în fața căruia nu-i mai rămase altceva decât să se resemneze. Planul consta în a reconstitui toate bătăliile la cari Kronje luase parte.

— Chiar și predarea dela Paardeberg? întrebă bietul Kronje.

— Mai ales aceea; ea va constitui însuși centrul programului.

Acum, prins în angrenajul acelei neomenoase organizațiuni Kronje nu mai avea încotro. În fiecare zi, în cursul Expoziției din Saint Louis, nefericitul învins repeta scena înfrângerii sale.

Succesul acestor spectacole excepționale a fost destul de mare. O aronă imensă era pregătită cu tranșee, cu forturi și un mic curs de apă. În timpul spectacolului răsunau împușcături, tropăiau caii Burilor și ai Engleșilor, se încrucișau ordine, țipete, vaiete de răniți, aidoma ca într'un războiu real.

Odată însă se petrecu un incident.

În ziua aceea, în fața tribunelor cari gemeau de spectatori „luptătorii” aclamați de mulțime reproduceau un episod din trecerea râului Tugela. Se vedeau călăreții scoțieni atacând un post de soldați boeri ai cărui ofițeri se preda imediat. La un moment dat se auzi în public un strigăt energic.

— Nu-i adevărat! Este o calomnie!

Acel care vorbea astfel era însuși ofițerul boer căruia în momentul acela i se imitau gesturile și care acum venise acolo spre a le vedea ca spectator. Dar făcu ceva mai mult căci se repezi în arenă, coborî „artistul” de pe cal, se sui el și luptă în aplauzele delirante ale mulțimii. Impresarii îi oferiră numai decât un angajament, însă el refuză.

Ca încheiere, vom arăta că Kronje câștigă prea puțin din această afacere. Numai impresarii lui s'au îmbogățit.

G. R.

Generalul Kronje cu soția sa.

DOCTOR ERICH WUCHER

(din Cernăuți)

FOST ASISTENT LA CLINICA DIN VIENA
S'a stabilit în București, Str. Aristide Briand 20 (fostă Regală)
Bloc Carlton. Telefon 4.22.42.
Boli de piele, păr, cosmetice, sexuale, femei și sifilis. Tratamente speciale, pentru hemoroizi, varice și flebită. Raze X. Unde ultrasonice, Diatermie, Ultraviolete, etc.
CONSULT 8—1 ȘI 4—8

Citiți

„MAGAZINUL”

Aceleași materii prime
Aceiaș bună calitate
Pasta de dinți Chlorodont

„REALITATEA FEMEII”

**DACĂ PIELEA DVS.
E IN ACELAȘ TIMP
USCATĂ ȘI GRASĂ**

Nu vă frecați
niciodată obra-
zul cu prosopul.

destul de grasă și în-
tindeți-o cu grijă pe
părțile uscate. Masați
aceste puncte cu vâr-
furile degetelor până
crema va fi aproape
absorbită. Lăsați să se
odihnească vreo câteva
minute, veți simți pie-
lea cum se încălzește din
ce în ce. Apoi luați
săpunul pe care-l o-
bicinuiți, faceți mult
clăbuc în mâini, în-
tinzându-l peste tot o-
brazul, insistând de
data aceasta pe păr-
țile grase. Pentru o
piele mai mult grasă
decât uscată, veți a-
plica același tratament,
bineînțeles însă că în
asemenea caz supra-
fața unsă cu cremă va
fi cu mult mai mică.
Nu vă temeți că veți
pierde prea mult
timp. Tot acest trata-

ment nu ia mai mult decât 10 minute, în fiecare
dimineață.

Dacă pielea dv. este destul de grasă, serviți-vă de
lapte de migdale, ca fond de ten, înainte de a vă
pudra. Dacă însă este uscată nu ezitați să aplicați
un strat de cremă, căci nu e indicat să aplicați
pudra direct pe piele.

Seara, veți acorda toată atenția dv. părților grase
ale tenului. Veți avea o loțiune destul de astringentă
pe care, cu ajutorul unei bucați de vată, o veți
trece pe locurile ce trebuiesc îngrijite.

După ce s'a uscat această aplicație veți pune alta
pe care o veți lăsa toată noaptea.

Evitați să treceți loțiunea și pe părțile uscate pe
care nu va face decât să le usuce și mai tare.

Dacă veți urma cu multă atenție și regulat, acest
tratament, timp de o lună, vă garantăm că veți
observa o accentuată ameliorare în starea tenului
dv. și vă veți mira cât de simplă a fost transfor-
marea pielii dv. Machiajul se va menține mult
mai bine și veți fi mai frumoasă.

NASUL dv. lucește și fruntea se cojește... Nasul
vi se cojește și bărbia lucește... Nu mai știți
singură cum să vă îngrijiți și dacă 'să apli-
cați tratamentul pentru tenul gras (nasul și bărbia
lucioasă vă face să credeți că într'adevăr aveți)
sau dacă să vă tratați pentru ten uscat (fruntea
și nasul cari se cojesc vă dau dovada).

Nu vă alarmați, se poate întâmpla că pielea dv.
este în același timp grasă și uscată; azi vă vom
indica tratamentul pe care trebuie să-l urmați în
acest caz.

Ca început vă vom repeta ceea ce am spus în alătea
rânduri: numai o sănătate perfectă vă va ajuta
să aveți un ten frumos și o piele perfectă. Fiți
deci atentă la circulația sângelui dv., la felul cum
vă funcționează stomacul, la orele de somn și la
alimentație. De fapt, este aproape inutil să urmați
un tratament, oricât de minunat ar fi el, dacă
înainte de a-l începe nu sunteți atente la starea
d-v generală, dacă nu eliminați toate impuritățile
care vă pot încălca intestinul sau îngreua circula-
ția sângelui.

În primul rând, toaleta de dimineață vă căută să
amelioreze partea uscată a tenului dv., îngrijind
în același timp și partea grasă.

Dacă, pe obrazul dv., zonele 'de piele uscată do-
mină, procedați în felul următor: Luați o cremă

Luați o cremă
foarte grasă pe
care o veți în-
tinde pe porțiunile
uscate ale tenului.

Cu ajutorul unui
tampon de vată
treceți pe porțiu-
nile grase o lo-
țiune astringentă.

INLOCUIREA MERIDIANULUI DIN GREENWICH

RĂZBOIUL dus de puterile Axei împotriva Angliei, a avut ca efect incontestabil distrugerea influenței exercitate de Albion în continentul european.

Germania și Italia motivează acum războiul împotriva Marii Britanii pe necesitatea de a elibera continentul european de hegemonia poporului insular. Din punct de vedere politic, se poate spune astăzi că primul meridian al globului pământesc nu mai trece prin Greenwich (localitate din Anglia).

Se tinde la înlocuirea meridianului din Greenwich, cu meridianul Roma care trece și prin apropiere de Berlin.

În această privință o revistă italiană scrie următoarele:

„Este enervant să citești în ziare că cutare fapt divers sau fenomen cosmic s'a petrecut la o anumită oră, calculată după meridianul din Greenwich.

Această expresie „ora Greenwich” care până acum nu exercita nici o reacțiune specială, este de natură să enerveze azi pe orice european.

Este cert că meridianul din Greenwich e celebru. A venit însă momentul să fie izgonit de pe poziția hegemonică pe care o ocupă. Rațiuni științifice și foarte puternice motive politice ne fac azi să prevedem că meridianul din Greenwich a încetat de a mai fi primul de pe glob. Din Europa de mâine trebuie să dispară orice urmă al dominației engleze și chiar acele urme cari par insignifiante, dar care de fapt sunt simboluri ale unor valori devenite insuportabile.

Se poate invoca turburările și greutatea cari pot însoți faptul modificării unei stări de lucruri existente de un sfert de mileniu.

Nu este aici locul cel mai potrivit pentru a discuta asupra consecințelor cari ar rezulta de pe urma înlocuirii liniei teoretice a primului meridian, însemnată pe toate atlasele cu cifra 0, (zero) pentru a se ridica punctul de unde se numără meridianele și deci razele orare.

Nu va fi greu să se înlăture eventualele dificultăți cari ar izvorî din înlocuirea meridianului din Greenwich cu cel care trece prin Roma. De pildă, nu se poate presupune că societățile care editează hărți geografice și globuri terestre, se vor opune a acestei transformări. Căci pierderile pe cari le-ar suferi datorită materialului devenit inutilizabil, ar fi compensate de nevoia de a înlocui atlasele, hărțile și globurile terestre cu altele noi.

Oricum, meridianul din Greenwich trebuie să fie înlocuit. Funcțiunea lui va fi asumată de meridianul din Roma. Am spus că în sprijinul acestui deziderat stau și motive de ordin științific.

De câțiva ani s'a vorbit despre necesitatea de a se atribui altui meridian importanța aceluia din Greenwich.

Observatorul astronomic englez instalat în mijlocul unui parc uriaș aflat într-o suburbie a Londrei, nu mai era de multă vreme în măsură a corespunde ființei sale. Această situație a fost mult îngreuiată de asprile războiului aerian dus de aviația puternică a celui de al treilea Reich împotriva Capitalei Marii Britanii.

Cunoscutul astronom englez Spencer Jonas într-un interviu apărut în presa engleză, declară că observațiile astronomice și meteorologice făcute la Greenwich, deveniseră tot mai anevoioase în ultimii ani.

Înainte de dezastrul efectuat de bombe germane, Spencer Jones spune: „*Suntem înconjurați de un nor de fum și de pulbere atât de des, încât transparența atmosferei necesare unei bune observații astronomice și meteorologice este compromisă. Numai într-un foarte mic interval al anului experiențele sunt posibile.*”

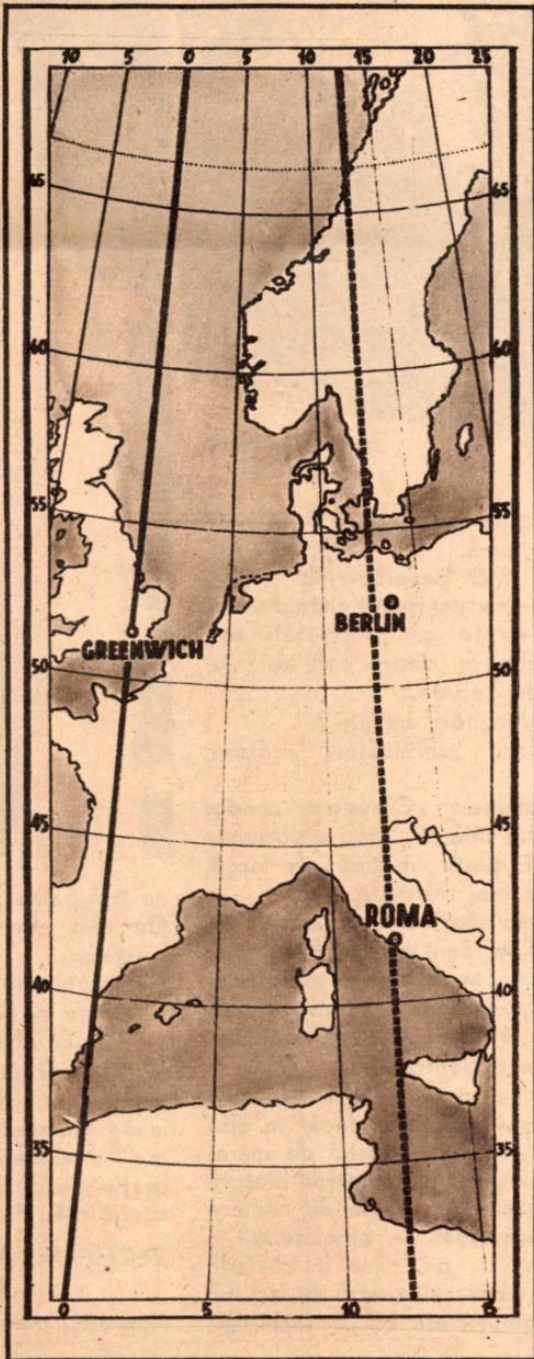
S'a propus atunci construirea unui observator pe pîscul unui munte, rămânând ca meridianul din Greenwich să fie considerat ca bază de calcul. După cum am spus însă în acest caz, rațiunile de ordin politic au primatul asupra celor de ordin științific. Italia și Germania vor avea în Europa de după războiu, un rol de direcție incontestabil.

Centrul politic al Europei s'a deplasat spre Orient, adică spre centrul geografic natural. Liniei de legătură Londra-Paris i s'a substituit axa Roma-Berlin, producătoare de energie sănătoasă și de activitate.

Observând harta, vedem că meridianul din Roma trece prin apropiere de Berlin, la oarecare distanță la West de capitala Germaniei.

Se vor putea deci construi observatoarele astronomice ale celor două Capitale pe o linie ideală care ar deveni meridianul Roma-Berlin. Zona străbătută de acest meridian, cuprinzând Europa Nordică, Germania, Europa Centrală, Mediterana și Africa Centrală, este cu mult mai vastă și mai importantă decât cea străbătută de meridianul din Greenwich. Societățile geografice italiene și germane, ar trebui să pună în studiu problema, promovând inițiativele bune, pentru ca la sfârșitul războiului, meridianul din Greenwich să fie înlocuit cu meridianul Roma-Berlin.

Meridianul din Roma nu numai că trece la mică distanță de Berlin, dar interesează, față de cel din Greenwich, o zonă europeană cu mult mai vastă și de-o importanță politică absolut preponderentă.

depinde uneori de o dispoziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăugat la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele foloșitoare, însă cura de Urodonal va fi planșa de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestia rinichiului și ușurând eliminarea ureei, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceraux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminatorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”.

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE ÎNCREDERE

NEVRARGYL

Dr. BOUSQUET

ÎN CUTII A 3 TABLETE ȘI A 20 TABLETE.

ACESTA SĂ FIE HOLLYWOOD-UL?

ATĂ-NE înfine într'unul din cele mai frumoase orașe ale lumii... Și ca să fiu sincer, mărturisesc fără înconjur că sunt cam decepționat.

Bine'nțeles, străzile sunt largi și spațioase, însă nu vedem traficul intens pe care mi-l închipuiam... Și de ce marile magazine de lux sunt atât de depărtate unele de altele? Aci nu simți cătuși de puțin atmosfera aceia amețitoare, elegantă și luxoasă în care se scaldă, spre exemplu Coasta de Azur.

Impărtășesc prietenilor mei această impresie:

— Dar nu compara Riviera cu Hollywood-ul! Fermecătoarea coastă mediteraneană e populată de elita omenirii întregi... Pe câtă vreme Hollywood-ul este mai mult un oraș industrial...

E adevărat... Hollywood este patria uneia dintre cele mai importante industrii americane: cinematograful.

PATRIA CONTRASTELOR

Un tânăr ziarist new-yorkez văzând figurile noastre dezamăgite se grăbi să ne „documenteze”:

— Dacă doriți, într-adevăr, să aveți o idee precisă despre ceea ce este Hollywood-ul vă

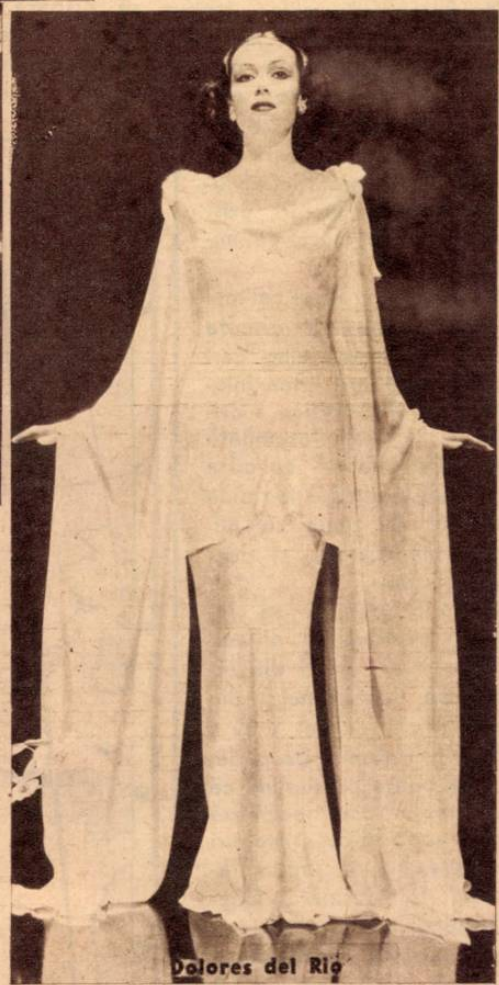
Harold Lloyd

Maureen O'Sullivan

Joan Crawford

Mae West

Dolores del Río

stau bucuroși la dispoziție pentru a vă fi călăuză. Am primit cu dragă inimă.

— Nu vă voi arăta nici Beverly-Hills și nici chiar Bel-Air... Acestea nu sunt decât niște dealuri, ca oricare altele, presărate cu proprietăți mai mult sau mai puțin luxoase dintre cari abia jumătate sunt locuite de vedete.

— Atunci, cine sunt locuitorii ceilalți?

— Industriași, bancheri, producători, regisori, scenariști, etc...

Iată-ne instalați într'un luxos „Chrysler” condus de binevoitoarea noastră călăuză. Mașina pornește dealungul unei străzi peste măsură de largă, dreaptă și care nu se mai sfârșește.

— În ceea ce privește studiourile, reluă el, ați auzit vorbindu-se destule. Sunt o puzderie și n'au decât o particularitate... Majoritatea s'au instalat cât mai departe de Hollywood... Prefer să vă conduc pe Bulevardul Hollywood, cel mai important și mai interesant pentru dvs.

Privim de jur-împrejur, cu ochii lacomi... Uriașele „building-uri” sunt mai rare aci decât în alte metropole americane. Trafiul e destul de mare.

— Iată „Hollywood-Bulevard”! În partea dinspre Los Angeles, puteți găsi o sumedenie de camere mobilate, mici și săracăcioase — bine'nțeles — cu 20 de dolari pe lună... pe când în cealaltă extremitate, situată la câțiva kilometri de aci, nu mai vezi decât vile somptuoase ce se închiriază

cu trei-patru mii de dolari pe lună... Cu alte cuvinte, suntem în țara contrastelor.

Automobilul se opri la marginea trotuarului.

— Unde ne aflăm?

— Tot în „Hollywood-Bulevard”.

Însă în partea cea mai animată, cea mai importantă, care s'ar putea numi însăși inima Hollywood-ului. Tot ceea ce există mai interesant se găsește aci, pe un spațiu de aproape trei kilometri în circulație. Priviți cu luare-aminte...

VECHITURI ALĂTURI DE TEZAURELE INCAȘILOR

Negreșit, pentru un bulevard care are

o lungime de peste douăzeci și cinci de kilometri, nu este prea mult. Dar câte lucruri sunt concentrate într'un spațiu atât de îngust!... Mai întâi, cele două mari teatre... Faimosul „Chinese Theatre”, unde rulează cele mai importante premiere cinematografice și „El Capitan Theatre” unde starurile, în pauza dintre două filme, părăsesc studiourile spre a veni să joace într'o piesă de succes.

Dar aceste două mari edificii rețin mai puțin atenția noastră decât felurimea magazinelor, a vitrinelor, a reclamelor.

Fațada elegantă a unui croitor englez se învecinește cu maghernița unui cismar.

Un bijutier, care expune juvaeruri de toată frumusețea și cari costă sume fantastice, are ca vecin un negustor de vechituri care cumpără, vinde și închiriază tot ce vrei.

Alături de un mare magazin de mode frecventat de vedetele cele mai celebre, se află un atelier specializat în rochii în serie a cinci dolari bucata.

Sunt restaurante unde se poate prânzi cu 25 sau 65 de cenți, la doi pași de marile stabilimente ca „Saardi's” și „Perrys” unde un simplu aperitiv costă o avere.

ȘI DELA „DRUG-STORE” LA CARICATURIST

Și, firește, faimoasele „drug-stores” se țin lanț.

„Drug-store” este o „specialitate” curat americană... E, rând pe rând, o farmacie, o parfumerie, un bazar, un restaurant, o băcănie, o cofetărie, o drogherie, o cafenea...

Este locul de predilecție al figuranților, funcționarilor, dactilografelor. Găsești acolo aproape tot ceea ce vrei. Se poate bea, mânca, discuta ore întregi. Și numeroase staruri obișnuiesc să ia cafeaua într'un drug-store. Printre acestea, Carole Lombard, Dolores del Rio, Joan Crawford. Iată acum un mare bazar, a cinci și zece cenime, vecin cu un institut de înfrumusețare de un lux nemai auzit.

— Când se apropie Crăciunul, explică prietenul nostru, aceste bazaruri sunt foarte frecventate de vedetele cari țin să facă tot soiul de cadouri copiilor din Hollywood. Adesea întâlnești acolo pe Harold Lloyd, Clark Gable, Mae West, etc., cu brațele încărcate de pachete.

Ceva mai încolo, vitrina unui caricaturist, plină cu crochiuri de staruri, vă invită să vă faceți profilul în schimbul sumei de un dolar. Magazinul geme de oameni mândri la gândul că vor fi desenați de artistul care a făcut nemuritoare atâtea chipuri de vedete.

Alături, spre marea noastră surpriză, o piață în aer liber își așterne tarabele cu fructe de toate soiurile: ananas, pere, lămâi...

Un lucru mă surprinde în deosebi: mulțimea firmelor purtând aceste simple cuvinte: „Doctor X... chirurgie estetică”. Zău, aci plouă cu chirurgi estetici!

CEALALTĂ FAȚĂ A GLORIEI

Am remarcat de asemenea un număr uimitor de cismari afișând „Rapid shoe repair” (reparații de încălțăminte la minut).

Cismarii au de lucru aci până peste cap. Gândiți-vă la numărul figurantelor nevoite să-și tâlpuiască încălțăminte, biata lor încălțăminte uzată în lungile cursuri de alergături dela un studio la altul când nu mai au cu ce-și plăti biletul de autobuz... Lângă intrarea principală a unui semeț building văd o sumedenie de plăci negre și argintate purtând aceste cuvinte: „Voice Coach”, urmate de un nume și de numărul etajului.

Călăuza ne spune:

— În nouă din zece cazuri, e vorba de foste actrițe cari au deschis o școală dramatică, spre a-și câștiga existența. Ele se ocupă numai de „Voice Coach”, adică lecții de dicțiune, declamație, cursuri de cânt.

— Au multe eleve?

— Da. Însă adevăratele câștiguri nu le realizează ele, ci excroci cari deschid școli dramatice fără să cunoască o iotă, dar cheltuesc sume mari cu reclama în ziarele locale: „Deveniți star de cinema... Urmați cursurile noastre... Plasament sigur pentru elevele noastre în cele mai mari studiouri... etc.”. După cum vă închipuiți, toate sunt minciuni. Studiourile nici nu se gândesc să angajeze elevele ieșite din asemenea școli. În aceeași ordine de idei, există, în întreaga regiune duzini de duzini de „institutori” unde se învață arta regizorului, a șansonetistului, etc. Și pe reclame această frază nelipsită: „Plasament sigur pentru elevii noștri”. Dar bieții elevi cari și-au pus acolo toate nădejdiile și ultimul lor ban, nu văd niciodată mult visatul angajament. Și aceasta pentru diferite motive...

Eu însă nu mai ascultam de mult explicațiile prietenului căci eram prea absorbit în contemplarea trecătorilor și mai ales a trecătoarelor.

Ce de contrastel... Ce de bogățiel... Ce de mizerie!

Trece o femeie elegantă... Incheitura mâinii stângi îi dispare sub o comoară de brățări montate în briliante, în timp ce, în treacăt, ating ușor o biată față palidă, cu aerul flămând, îmbrăcată într'un taior peticit și ros...

Se oprește o trăsură superbă... O femeie frumoasă, în jachetă de blană, coboară și dispare pe ușa unui elegant restaurant.

— Nu-i așa că e o vedetă? întreb eu pe ziaristul-călăuză.

— N'ai nimerit... Întâmplător, o cunosc foarte bine. Este o figurantă... Când are întâlnire cu o perscană simandicoasă, ea

închiriază, cu ziua, o trăsură și heina de blană...

Văd ieșind dintr'un „drug-store” o femeie foarte simplu îmbrăcată cu un mantou gri-deschis.

— Aceasta, dimpotrivă, este una dintre femeile cele mai bogate de aici. Soțul ei este un mare producător la „Paramount”. Mă opresc la un chioșc și cumpăr un ziar. Plătesc fără să dau atenție celui care mă servește.

— Inchipuește-ți că omul acesta care vinde ziare a fost unul dintre cei mai buni regisori pe vremea filmului mut...

Surprinzându-mi nedumerirea, prietenul meu adaugă:

— Ce vrei? ăsta e Hollywoodul... Puțin mai departe o florăreasă reputată are o vânzătoare care a fost vedetă de mână întâia prin 1920, epoca de aur de după războiu...

RĂSCRUCEA NOROCULUI ȘI A MIZERIEI

Iată ne în fața unui institut de înfrumusețare. O blondină răpitoare iese grăbită. Nu, nu-i o vedetă... ci o dactilografă.

Pe lângă mine trec desculți, doi puști mexicani, gălăgioși și murdari.

O fetiță chinezoaică, în tovarășia unui flăcău înalt și blond intră într'un cinema...

Și iată, la o răspântie, o biserică. — Sunt cinci pe „Hollywood Boulevard” explică imediat călăuza.

Un vânzător de alune își oferă marfa unei frumoase roșcovane coborită dintr'o splendidă limuzină europeană (semn de mare bogăție, acolo). Spre marea mea uimire doamna cumpără alunele și începe să le mănânce, pe loc. Văd un debit de tutun, de lux, elegant din cale-afară, învecinat cu cocioaba unui cismar, pe când dincolo de debit se află o modistă parisiană sută la sută. Modelele ei merită să fie comparate cu acelea din rue de la Paix...

Acelaș lucru cu așa zisele „gift shops”, magazine cu articole pentru cadouri.

Vitrinele lor cuprind adevărați minuni cari atrag privirile tuturor trecătoarelor: săculețe de mână, bijuterii, obiecte artistice de toată frumusețea...

Un automobil mic și alb se oprește lângă mine. O față foarte simplu îmbrăcată coboară din ea. Nu e machiată. Genele-i naturale sunt prea dese. Părul e sburlit de vânt... Ea intră la modistă.

— Ai văzut-o? întreabă prietenul nostru. Aceasta e vedeta Maureen O' Sullivan, eroina din Tarzan...

Prietenii mei oftează ușurați... Însfârșit sunt mulțumiți. Au văzut și ei o vedetă, o vedetă mare, pe faimosul „Hollywood-Boulevard”.

Pentru a încheia plimbarea noastră prin Hollywood, intrăm într'un drug-store și luăm o cafea.

Am văzut atâtea lucruri într'un

timp atât de scurt încât ne simțim parcă amețiți.

„Hollywood-Boulevard”... Bulevardul contrastelor... unde extremele își dau coate... Da, acolo se simte mai bine adevărata atmosferă hollywoodiană...

Mai curând sau mai târziu toți și toate se întâlnesc acolo... căci el este însuși inima Hollywoodului.

Un actor divorțat și fosta lui soție se pot întâlni, fără de veste, nas în nas, pe acelaș trotuar. O stea, coplesită de succes, va atinge în trepe o alta, ruinată, decăzută...

Reușita trece cot-la-cot cu dezastrul, cu catastrofa...

Uneori, fericirea se rătăcește pe

acolo, necunoscând fatalitatea ce merge pas la pas cu ea.

Ființe cu inima încărcată de nădejde, întâlnesc în drum pe altele, descurajate, disperate.

— Și când te gândești că acum treizeci de ani, nimic din toate acestea nu existau aci, zise prietenul nostru, visător...

— Nu exista nimic?

— Nu. În douăzeci și cinci de ani Hollywoodul a crescut ca o ciupercă. Dar înainte vreme, cetatea filmului, acest Hollywood al legendelor care umple visurile tuturor tinerilor și tuturor fetelor din lumea întreagă, nu era decât o întindere pustie unde înfloriau, ici-colo, câțiva portocali...

G. R.

VERNISAJUL SALONULUI OFICIAL DE TOAMNĂ

D. ministru Traian Brăileanu, Vladimir Demetrescu, Pictorul Bunescu precum și alte personalități au asistat săptămâna trecută la vernisajul salonului oficial de toamnă, în sala Dalles.

În ziua de 22 Octombrie, la orele 8 jum. s'a produs un violent cutremur, resimțit în toată țara. Fotografiiile noastre înfățișează mulțimea în Piața Cercului Militar, la orele 11 jumătate, când publicul, îngrozit încă de fenomenul petrecut de dimineață, a crezut s'voia lansat de un mucalit că „fix la ora 11 jum. se va produce un al doilea cutremur”.

TABLETE

Absolut nevătămător pentru inimă, stomac și rinichi
IN AMBALAJE DE 14 ȘI 42 TABLETE

Remediul specific
al

bolilor
reumatice

Faceți deci o cură cu Togal

1.

Săptămâna trecută a avut loc la Facultatea de Drept, în prezența d-lui Horia Sima, Vice-președintele Consiliului de Miniștri și conducătorul Mișcării Legionare, încadrarea asociației „Prietenii legionarilor”, în Legiune.

ASOCIATIA „PRIETENII LEGIONARILOR” A FOST ÎNCADRATĂ ÎN LEGIUNE

2.

3.

În fotografiile noastre :

1. D-l Horia Sima, Vice-președintele Consiliului, vorbind studenției la Facultatea de Drept.
2. D-l Horia Sima, Vice-președintele Consiliului și șeful mișcării legionare părăsind Facultatea de Drept
3. După solemnitatea de la Facultatea de drept, studenții legionari au pornit în procesiune spre locul unde au fost asasinați cei 9 legionari.

4. AJUTORUL LEGIONAR. — Membrii Ajutorului legionar umblă din casă în casă interesându-se de nevoile celor neîntăriți, notând ce trebuie să aducă fiecărei familii nevoiașe.

5. Săptămâna trecută a avut loc punerea pietrei fundamentale a Bisericii Sf. Vineri din Bd. Basarab.

REALITATEA
BI
ILUSTRATA

**Înainte de a porni în zbor contra
inamicului, pilotul își mângâie
mascota...**

CĂLĂTORIA DE STUDII A M. S. REGELUI MIHAI IN JUDEȚUL HUNEDOARA

1. M. S. Regele Mihai primit
de legionari la Hunedoara

2. In seara zilei de 29 Octombrie, Suveranul nostru a sosit la
Orăștie, pentru a vizita și a cunoaște mai deaproape melea-
gurile unde odinioară se întindea Regatul Dac

2. 3. 4.
D. Profesor de
arheologie
dela universi-
tatea din Cluj
Constantin
Daicovici
dând expli-
cații M. S.
Regelui Mihai
la Hunedoara

5. Suveranul
citind inscrip-
ția unei pie-
tre, la Hune-
doara.

DESCHIDERE CURSURILOR UNIVERSITARE

In ziua de 1 Noembrie a avut loc deschiderea universității din București, pentru studenții însușiți de spiritul legionar.

Serviciul divin la deschiderea universității.

O parte din asistență.

INAUGURAREA CANTINEI LEGIONARE NR. 2

In prezența d-nei general Antonescu a avut loc săptămâna trecută inaugurarea cantinei legionare nr. 2. In fotografii:

D-na general Antonescu alături de comandanții legionari, la inaugurare.

Comandantul legionar Ilie Gârneață, vorbind la deschiderea cantinei legionare nr. 2.

D. VON PAPEN A PĂRĂSIT CAPITALA

Vineri 1 Noembrie au plecat spre Berlin depe aeroportul Băneasa, d-na și d. von Papen ambasadorul Germaniei la Ankara. La aerogara Băneasa, distinsul diplomat german a fost condus de d-na și d. Fabricius, ministrul Germaniei la București și de personalul superior al legației.

MANEVRA pentru o cufundare rapidă se execută în câteva secunde. La periscop, comandantul vede marea urcându-se și undele albastre atingând în trecere lentilele tăiate în formă de cruce de firele micrometrice. Apoi, o culoare verde, care devine, din ce în ce mai întunecată, îi învâluie pupilele. Atunci el dă ordine să se retragă periscopul, acel creion ascuțit ce iese ca un catart din turela oricărui submarin.

U N V Ă J Ă I T

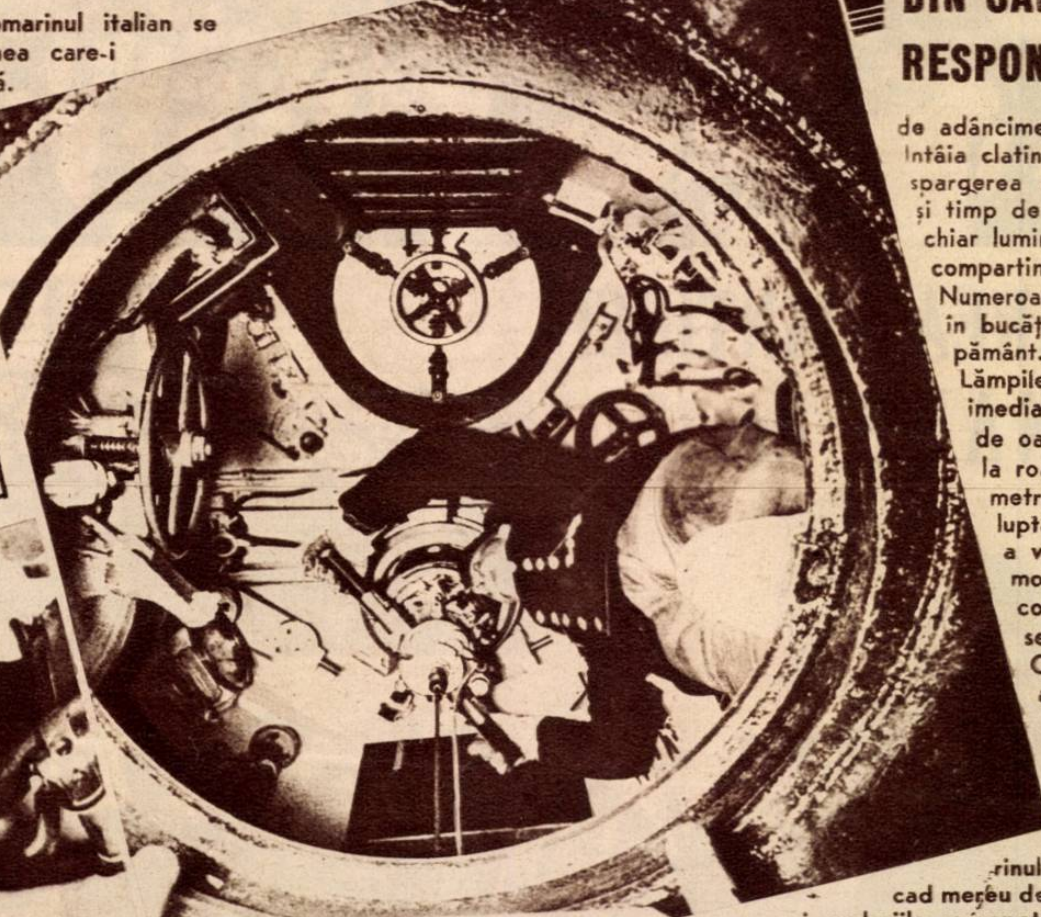
Ultimul lucru pe care comandantul l-a văzut este prora ascuțită a unui torpilor de vânătoare inamic, gata să se năpustească asupra lui. Pe bord, toți oamenii sunt la posturile lor, cu ochii fixați pe cronometre, cu mâinile încheștate pe manivele, cu urechea aplecată spre haut-parleur, cu degetele pe clapele aparatelor telegrafice. Toți știu că primejdia pânđește pe-aproape și nimeni nu se mișcă. Torpilorul trece la o mică distanță de turelă. În interiorul submarinului oamenii percep destul de clar vâjăitul elicelor cari spintecă furioase apa; și toți se agită cu mâinile de câte ceva întrucât știu că din clipa aceea vânătoarea începe.

DESCOPERIT DE UN TORPILOR

E dimineața zilei de 11 Septembrie... Submarinul italian se întoarce la baza lui după ce a împlinit misiunea care-i fusese încredințată în Mediterana Orientală.

În cursul navigării, submarinul a fost reperat în zori, de către un torpilor de vânătoare, exact în clipa când își relua cursa sub apă, după încărcarea bateriilor. Ușile monstrului de oțel s'au închis numai decât peste capetele oamenilor și vasul alunecă din ce în ce mai jos dar, în timp ce lanțeta manometrului de adâncime se mișcă ușor dela un indicator la altul, încep să explodeze bombe

De pe puntea de comandă a venit ordinul ca vasul să se scufunde: un om din echipaj dirijează mașinile în acest sens.

AVENTURA Submarinului

DIN CARNETUL UNUI CO-RESPONDENT DE RĂZBOIU

de adâncime lansate de torpilorul inamic. Întâia clatină vasul: ciocnirea provoacă spargerea mai multor lămpi electrice și timp de câteva secunde se stinge chiar lumina albastră din interioarele compartimentelor.

Numeroase obiecte fragile se prefac în bucăți: farfurii, pahare, vase de pământ.

Lămpile electrice portabile, puse imediat în acțiune, luminează fețe de oameni nepăsători, încrămeniți la roate, la manivele, la manometre, la indicatoare; astfel se luptă lumea în submarine, fără a vedea, înțelegând după sgomote, după apropieri și după cotele de cufundare, felul cum se desfășoară lupta.

Celei dintâi explozii îi urmează a doua, a treia. Vasul coboară din ce în ce mai jos. Încet, cu viteza motoarelor redusă la minimum, pentru ca inamicul să nu înțeleagă direcția de mers, submarinul se depărtează. Și bombe

cad mereu deasupra. Ocolește la dreapta și exploziile se repetă într'acolo; întoarce înapoi și inamicul execută aceeași mișcare. Vânătoarea continuă în mod impresionant, ceasuri întregi și toate bombe explodează la pupă. Nimeni nu poate înțelege cum fac cei de sus spre a cunoaște cu atâta precizie poziția unității submarine!

TOATĂ PRESIUNEA LA MAȘINI!

Submarinul se află la o adâncime de peste o sută de metri. A depășit limitele maxime atinse în cufundări. Căldura e înăbușitoare. Depe pereți, cu picurări sonore, se scurge o ploaie caldă: este aerul condensat în vapori ce cade într'un fel de rouă plictisitoare. Presiunea mării asupra carcasei de oțel e formidabilă: pe fiecare centimetru patrat de oțel apasă sute de chintale din greutatea masei de apă care este deasupra. La fiecare explozie de bombă, vasul întreg răsună ca interiorul unei armonici uriașe. Va reuși să scape de urmăritor?

Comandantul chiamă la sine pe secund.

— Nu înțeleg cum au reușit să ne cunoască poziția. Cu hidrofoanele, dată fiind cota la care am ajuns și iuțeala redusă a motoarelor, nu e cu puțință. Este exclusă și posibilitatea de-a fi văzuți de un avion. Totuși bombe cad mereu, cu precizie.

— Toate la pupă...

— Știi ce vreau să fac? Am să măresc iuțeala și încerc să scap prin tangentă.

Motoarele electrice scot un șuerat prelung, ca un vaet: bombe cad din ce în ce mai departe. Submarinul e salvat.

SE DESVĂLUIE MISTERUL

Abia la bază, când oamenii fac o revizuire completă a interiorului și mașinilor submarinului se va găsi soluția misterului. Camera de probă are o ușoară crăpătură: de acolo ieșea un fir subțire de pacură neagră care se urca la suprafață și indica inamicului, în mod precis, calea urmată de vasul italian. Adversarii, n'aveau decât să calculeze adâncimea (Continuarea în pagina 15-a).

În camera de mașini a unui submarin.

A STĂZI, când aceste fioroase și temute păsări de oțel cari sunt avioanele, ne preocupă în mod atât de covârșitor, socotim că ar fi cazul să ne întrebăm când anume au fost folosite ele întâia oară, în cursul operațiunilor militare? Aceasta s'a petrecut în ziua de 29 Noembrie 1912. Bineînțeles Bleriot traversase Canalul Mânecii, Italienii îngroziseră triburile Tripolitaniei sburând pe deasupra lor cu nouile mașini și orice armată europeană număra câteva din aceste delicate aparate cari astăzi ne fac să zâmbim. Dar să sboare dincolo de liniile inamice, să bombardeze o armată, așa ceva nu mai văzuse încă nimeni! Prin urmare, să ne întoarcem cu gândul la Balcani, prin anul 1912. Actorii: câteva avioane germane și franceze („Albatros”, „Farman”, „Bleriot”) câțiva piloți cari urmaseră un curs de 3-4 săptămâni în diferite capitale și regele Ferdinand — acest interesant monarh care domnia atunci în Bulgaria și se afla în războiu cu Turcii. Peninsula balcanică era în flăcări. Armata bulgară asedia formidabila fortăreață Adrianople care, după statul-major german, „nu putea fi cucerită decât după un asediu de mai mulți ani, asediu conceput și efectuat de către artileria prusiană”. Trebuiau căpătate cu orice preț informațiuni asupra dispozitivului trupelor inamice. Dar se năștea întrebarea: cum să procedeze? Locotenentul aviator Radul Milkov a fost însărcinat cu această misiune. Intre altele, el trebuia să arunce câteva bombe, precum și manifeste prin cari populația era somată să se predea. Aurora „războiului nervilor”...

— La orele zece, dimineața, povestește însuși Milkov, eram pe câmpul de aviație unde mă așteptau ofițerii marelui cartier general, atașatii militari ai Germaniei, Franței, Rusiei, etc., corespondenții ziarelor streine, toți nerăbdători să vadă înfăptuindu-se această „mare experiență”. Luai observatorul la bordul aparatului și decolai. „Sburând cu 70 kilometri pe

Un avion de bombardament deasupra Canalului Mânecii.

CEL DINTÂIU BOMBARDAMENT AERIAN IN ISTORIA AVIAȚIEI

Astăzi ca și odinioară avioanele bombardează trupele și orașele, băgând spaimă în populație

femei și copii fugeau disperați pe străzile înguste ale orașului, iar un hoga, din vârful minaretului, ridica brațele spre cer, probabil întrebând pe Allah de ce pedepsia pe credincioșii lui trimițându-le acea pasăre monstruoasă...”

Dar cel dintâi bombardament propriu zis care a avut loc câteva zile mai târziu, a fost mult mai interesant. „Acelaș pilot sbura deasupra orașului fortificat, în fruntea unei mici escadrile. Eram singur la bord. Bombele aeriene nu existau încă, astfel că fabricarăm două, cu mijloace destul de rudimentare, continuă Milkov. Le-am așezat îndărătul meu, în locul observatorului, într-o ladă de scânduri astupată cu paie, spre a le feri să se ciocnească între ele, ceea ce ar fi fost foarte primejdios. Apoi din nou deasupra orașului Adrianople... După ce am efectuat câteva virage cari ne-au dus la o înălțime destul de joasă, asistarăm la aceiași emoție, la aceiași groază.

Hotărâi să arunc bombe; dar, pentru aceasta, trebuia să mă ridic puțin și să mă întorc pe loc pentru a le lua — manevră periculoasă căci aparatul meu își pierdea echilibrul la fiecă încercare. Insfârșit, după mii de precauțiuni, reușind să iau una din bombe, o asvârli în gol. Cântăria abia 8 kgr. și căzu undeva, prin împrejurimile gării. Apoi, veni rândul celeilalte. Era tot ceea ce aveam. Incă trei-patru virage deasupra orașului și, în lipsa bombelor, ameninșai populația cu... pumnul.

— Și care-a fost rezultatul acestui raid istoric?

— De fapt, bombele au făcut câteva gropi, răspunse interlocutorul nostru cu vădită ironie, dar în special ele au demoralizat grozav pe inamic. În plus, am putut aduce prețioase informațiuni și date asupra dispozitivului trupelor. Aterizaserăm pe aerodrom, riscând să omorâm ofițerii veniți în întâmpinarea noastră și pe ziariștii grăbiți să capete amănunte pentru a scrie articole de sigur senzaționale la epoca aceia”.

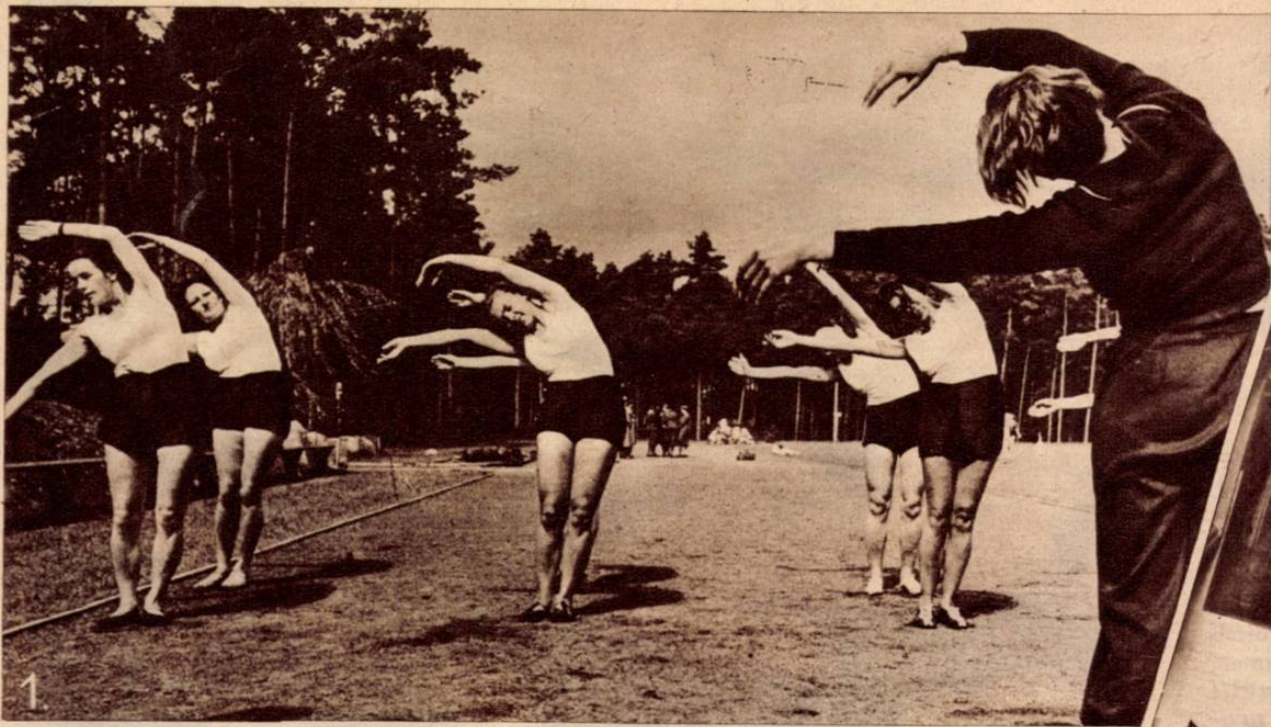
Cine-ar fi putut prevedea că acea „pasăre monstruoasă” se va perfecționa și înmulți într-o zi în așa măsură? Astăzi, valurile de avioane sboară peste teritoriile inamice ca și odinioară, semănând panică printre locuitori.

G. R.

oră, în scurtă vreme ajunserăm deasupra Adrianopolului. Mulțimea moscheelor cu numeroasele lor minarete, formau o pădure pitorească sub soarele sclipitor al Traciei. Ne aflam la o înălțime foarte mică și am fost martorii emoției care cuprinsese armata și populația. Soldații turci, cari nu văzuseră niciodată un avion, mobilizaseră împotriva noastră tunuri, puști, mitraliere; jandarmii trăgeau chiar cu revolverele. Bătrâni,

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

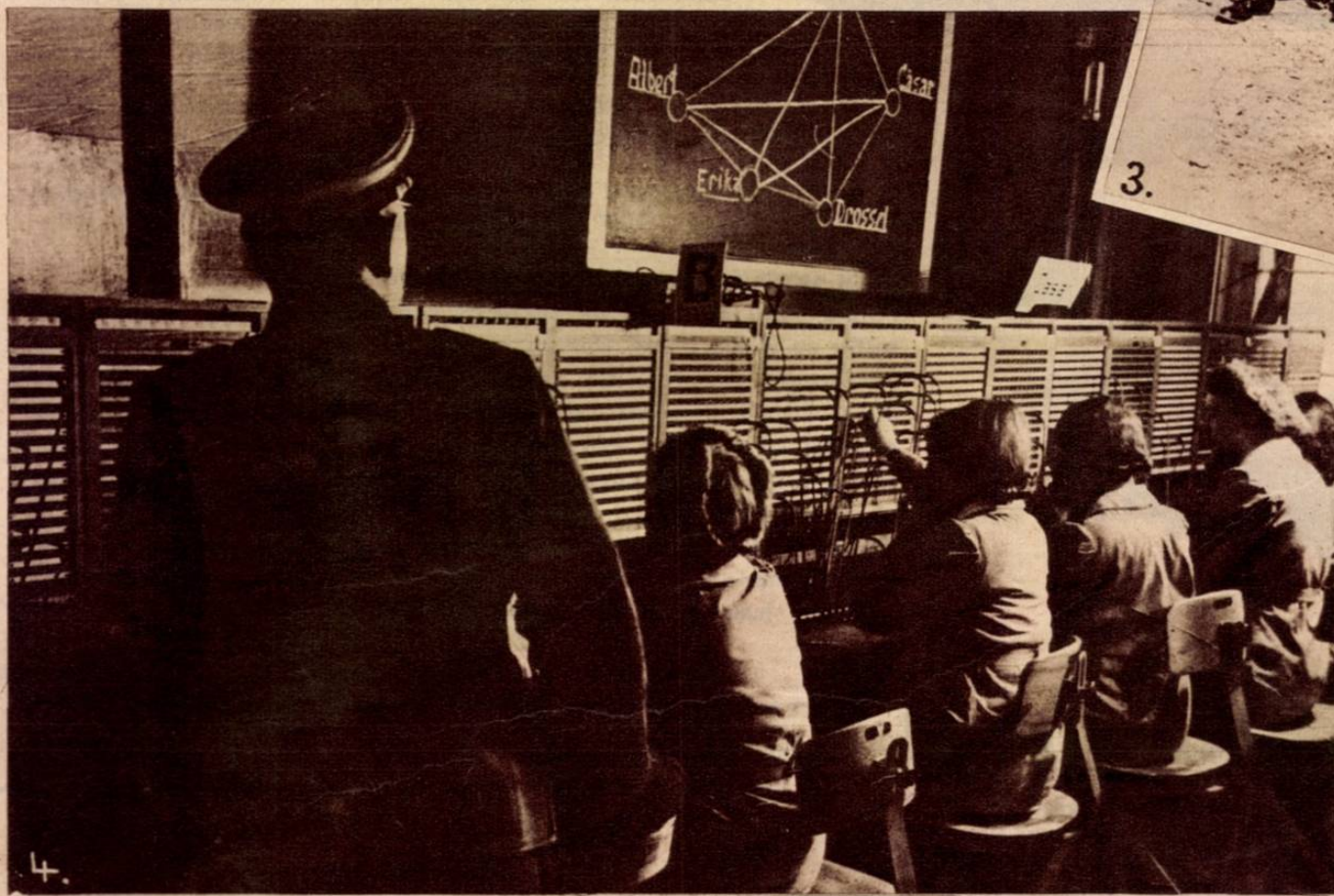
„RADIO”

Femeile înlocuiesc BĂRBATII!

AUXILIARE-TRANSMISIONISTE PE FRONTUL DE LUPĂ

SE spune, ici colo, că femeia germană nu ocupă în viața națiunii locul pe care ar trebui să-l aibă. Acei care afirmă acest lucru, citează drept exemplu situația din Anglia sau din Statele-Unite. Mi-am dat osteneala să examinez activitatea femeii, care muncește și, în același timp să văd care sunt metodele întrebuintate pentru pregătirea profesională a tinerelor germane. Este delă sine înțeles că femeile dintr-o țară beligerantă au obligații, ce rezultă din faptul că toți bărbații cari se află sub drapel trebuiesc înlocuiți. Am vizitat, între altele, o tabără de instrucție a unei formațiuni feminine de auxiliare-transmissioniste, formațiune care face parte integrată din armata germană, fiind un serviciu al ei. Deși aceasta necesită o anumită pregătire ostășească, deosebit de mare a fost numărul femeilor și al fetelor germane cari s-au prezentat ca voluntare pentru această unitate de transmisiuni. Tabăra este situată în mijlocul unei păduri, dându-se astfel posibilitate tinerelor auxiliare ale armatei să practice sportul într'un cadru de sănătate, după încordatele ore de serviciu. Intocmai ca și soldații, tinerele fete germane primesc hrană, îmbrăcăminte, cartiruire și solda ostașului. În deosebi, ele sunt pregătite pentru serviciul de telefoniste, radiotelegrafiste și telegrafiste. Aceste formațiuni feminine se organizează în campanii cari sunt repartizate comandamentelor superioare. Germania a dat astfel posibilitatea fetelor și femeilor, care iubesc munca, să se formeze într'o direcție foarte potrivită pentru femei.

1. GIMNASTICA DĂ POFTĂ DE LUCRU. — Un teren de sport, situat într'o poziție minunată, stă la dispoziția auxiliarelor-transmissioniste. După orele de muncă obositoare, jocul și sportul practicat în aer liber întărește pofta de lucru.
2. DE O MIE DE ORI PE ZI: „AVEȚI LEGĂTURA” Mereu binevoitoare și prietenoasă, auxiliara-transmissionistă trebuie să manipuleze toată ziua aparatele, cu ochii țintă la indicatoarele luminoase.
3. AUXILIARELE-TRANSMISIONISTE PE FRONT. Purtând uniforme pline de gust, auxiliarele-transmissioniste ale armatei germane se întorc dela o tabără de instrucție, aflată în inima unei păduri.
4. AUXILIARE-TRANSMISIONISTE LA POSTURI. Auxiliarele-transmissioniste sunt instruite de ofițeri din trupa de transmisiuni. În curând aceste tinere fete vor ști să lucreze la „tablouri” ca niște adevărați specialiști.

Riccardo Arkwright, inventatorul țesătoriei.

UNA dintre marile industrii moderne este aceea a bumbacului. Pentru a vă face o idee despre aceasta e destul să cităm cifra fusurilor și a lucrătorilor înregistrați în serviciul acestei producții. Primul factor numără 165 milioane bucăți, iar cel de al doilea, 3.155.000 suflete. Dar fără îndoială că industria bumbacului n'ar fi ajuns niciodată la uriașa dezvoltare de astăzi, dacă genialitatea și tenacitatea unui om n'ar fi dăruit lumii cea dintâi mașină cu adevărat practică pentru filatura bumbacului. Iar omul acesta a fost Englezul *Richard Arkwright* (a se pronunța Arcrait.)

UN GOLOGAN, RASUL

Viața sa este un adevărat roman. Născut din părinți săraci, în anul 1732 la Preston, în Lancashire, el e nevoit să muncească foarte de timpuriu spre a-și câștiga existența, astfel că la șapte ani, în loc să fie trimis la școală, intră ca ucenic la un „salon” de frizerie.

Dar când te naști cu geniul inventivității nu e de mirare să faci descoperiri chiar și dacă îți petreci zilele între brice și foarfeci.

Prima descoperire pe care o făcu el a fost următoarea: că bărbații și-ar fi potrivit părul și și-ar fi ras barba mai des dacă puteau obține aceste două servicii cu un preț ieftin. Însă nu vorbi nimic despre aceasta patronului său care, imediat ce ar fi auzit de o asemenea năzdrăvanie, l'ar fi dat cu siguranță afară. „Ar fi deci mai nimerit — își zise tânărul — ca să încerc, cu economiile ce le am, să aplic ideea pe compt propriu”. La epoca aceea, el ajunsese un bun lucrător.

Se duse în orașul vecin, la Bolton, unde închiră un „salon” în subsolul unei fabrici, și-i anunță deschiderea cu un afiș revoluționar pe care sta scris următoarele: „*Un penny (un gologan) rasul, la bărbierul din Subterană!*”

Aceasta determină o mare afluență. Veneau bărbații cu sutele și toți colegii lui Ricardo trebuia să scadă prețul rasului la un penny.

Dar tânărul nostru nu se opri aci. El era făcut să reușească în tot ce întreprindea. Pe vremea aceea, se purtau perucile și iată-l inventând un aparat care înlesnea fabricațiunea acestora. Invenția revărsă asupra lui o mică ploaie de aur. Însă marea pasiune a lui Richard Arkwright nu erau briciul și foarfecile. Din fragedă copilărie, visul său fusese să devie mecanic.

Făcând economii, el ajunse într-o zi să-și poată realiza, în parte, idealul. Și astfel, seara închidea „salonul” făcându-și

pană târziu în noapte de lucru cu unelte și piese de mecanică. Uneori, îlapucau zorile construind aparate, care de care mai ciudate.

Dar la Bolton mai trăia un tânăr meseriaș, pasionat cași bărbierul nostru după mecanică, un anume *Kay*, turnător de clopote.

Cei doi inși se împrieteniră și, într-o bună zi, Richard Arkwright lichidează frizeria pentru a deschide în orașul vecin, în tovărășie cu Kay, un atelier de mecanică.

Secolul al 18-lea este secolul invențiilor. Seria o începe *James Watt*, cu condensatorul să u pentru mașina cu vapor, căruia-i urmează *James Wyatt*, cu cilindrul pentru dărcitul lănei și apoi *James Hargreaves* cu mașina de tors.

Să fi cunoscut oare tânărul Arkwright mașina lui Hargreaves? Tot ce se poate. Și probabil că

tocmai succesul lui Hargreaves i-a inspirat ideea să inventeze ceva asemănător și, natural, mai bun.

Amicul Kay găsește și-și el ideea bună și oferă banii pentru realizarea ei. Astfel ia naștere torcătoarea „*Arkwright*”, care apare ca o invenție genială deși în realitate ea nu era decât o fuziune a cilindrilor de dărcire al lui Wyatt cu vechiul aparat cu fusuri utilizat la torsul lănei.

Dar lucrul produs de mașină lăsa încă mult de dorit, ceea ce-l determină pe Arkwright să înlocuiască funcționarea originală cu scripete prin aceea cu apă. Transformarea avu rezultate miraculoase. Firul produs de noua mașină era atât de superior celui ieșit din vechile aparate încât în scurt timp toți torcătorii cerură mașini „*Arkwright*”.

O ODISEE GREA

S'ar crede că pentru fostul bărbier începu cu aceasta o perioadă de bogăție și triumfuri. Ei bine, vă înșelați. De abia de aci încolo el are de dus o luptă grea cu viața și cu oamenii. În primul rând, lucrătorii torcătoarelor primitive, manipulate cu mâna, declarară războiu pe față noiei mașini, după cum făcuseră și cu aceea a lui Hargreaves. Și, într-o zi, ei dau asalt fabricii Arkwright. A fost nevoie de intervenția jandarmilor; căzură numeroși răniți, iar mașinile fură distruse.

Dar, din fericire, se mai aflau încă o sumedenie de aparate prin diferite ateliere de filatură, astfel încât furia nimicitoare a lucrătorilor — cari credeau că invenția fostului bărbier avea să le ia pâinea dela gură — nu-și atinse scopul. Creația lui scapă de distrugere grație intervenției guvernului care-i pune fabricile sub paza soldaților, dar el se vede constrâns să lupte — luptă lungă și grea — cu invidia și necinstea omenească. Imediat ce invenția lui se impune prin surprinzătoarele-i rezultate, de pretutindenii răsar mașini care nu sunt decât o copie fidelă a aparatului „*Arkwright*”.

Nu încapă îndoială că Arkwright ar fi pierdut fructul unei munci ce-l costase aproape întreaga viață dacă n'ar fi avut avocați capabili și inteligenți. El trebui să susțină un proces care dură ani de zile și-l sărăci, dar în cele din urmă izbuti să demonstreze că și dacă se folosisse în invenția sa de principii cunoscute și de domeniu public, totuși le adusesse modificări de asemenea natură încât mașina sa putea fi considerată o invenție absolut originală, cu totul deosebită de diferitele încercări precedente.

(Continuare în pag. 15-a)

← Inceputul țesătoriei: războiul.

Interiorul unei mari fabrici de textile. ↓

ALEGEREA PREZIDENTIALĂ IN STATELE UNITE ALE AMERICEI

Wendell Wilkie, candidatul partidului republican la președinția Statelor Unite, aclamat de mulțime pe străzile orașului Pittsburgh

În cursul campaniei pentru alegerea președintelui Statelor Unite, d. Roosevelt pronunță un discurs la New-York

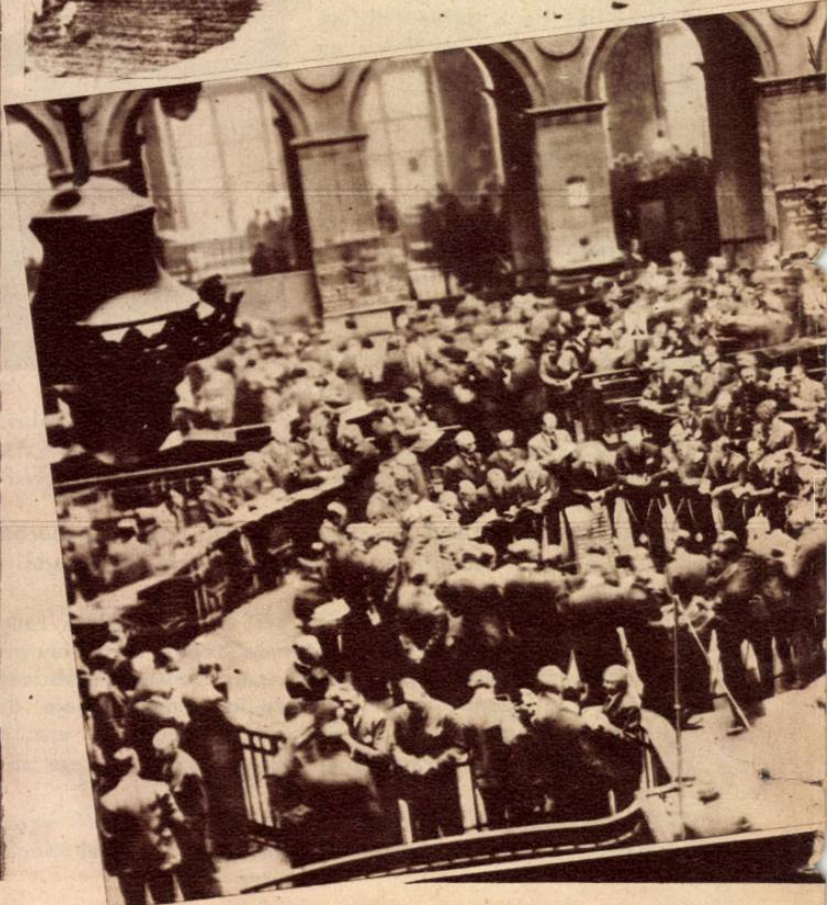
PRIMIREA LA MADRID

Comandantul german al trupelor S. S. întretinându-se cu generalisimul Franco. În extrema dreaptă, ministrul spaniol de externe, Serrano Sunner; în centru, apărătorul Alcajarului, generalul Moscardo.

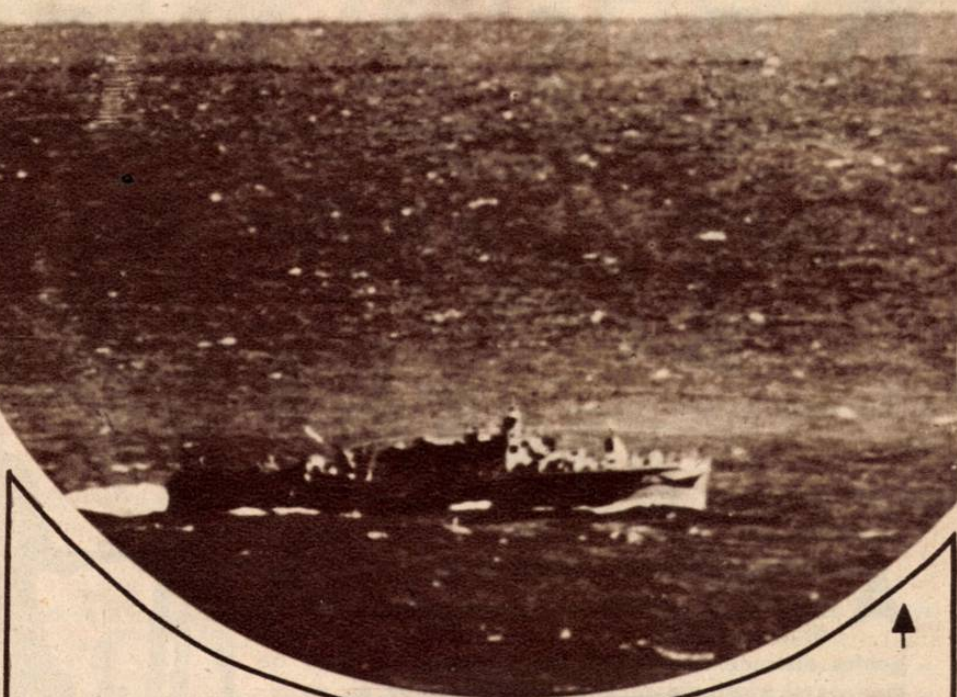
Ultimul DIN LOC

BOMBARDAREA LONDREI

În timp ce părinții lor lucrează în uzine, acești micuți, sunt conduși într'un adăpost, de către o gardiană, după ce sirenele au anunțat apropierea avioanelor inamice.

Actualități la război

Șeful suprem al armatei germane

Mareșalul von Brauchitsch în timpul
inspecției pe care a făcut-o tru-
pelor din West

Avion englez doborât deasupra Berlinului

În noaptea de 21 Octombrie crt.
a avut loc, deasupra Berlinului,
o luptă aeriană. Iată un avion
englez, doborât de artileria antiae-
riană germană.

Vas german de război în fața portului Dover.

În această fotografie
care a fost luată cu
un teleobiectiv se
distinge bine coasta
engleză și pilonii unui
fost radiofonic.

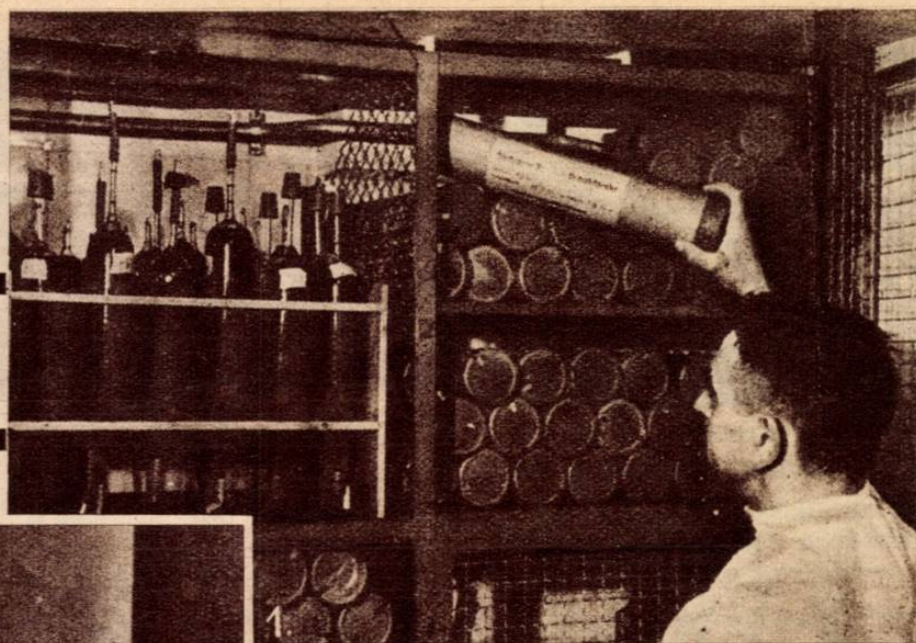
Activitate febrilă la bursa din Paris.

De curând, bursa
parisiană și-a re-
luat activitatea.
Iată un instantaneu
luat înainte de
deschidere.

Baterii antiae-
riene germane,
pe coasta ca-
nalului Mănecii
Un avion englez a
fost semnalat. Tu-
nul antiaerian este
decamuflat și pre-
gătit să intre în
acțiune.

TRANSFUZIE DE SÂNGE

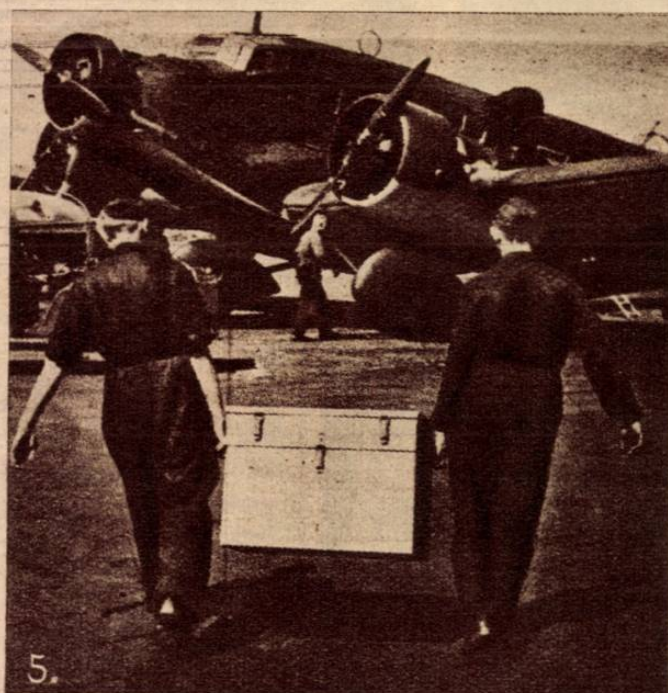
1

faceau eroarea pe care o mai fac încă și astăzi atâția profani de a crede că sângele este același la fiecare individ în parte.

Prima transfuzie reușită și aceasta din întâmplare, a fost aceea operată de Francesco Folli asupra unui pacient oarecare. La operație a asistat Frederico al II-lea de Toscana. Un ingenios aparat, permitea medicului să opereze transfuzia înainte ca sângele să se coaguleze, iar întâmplarea a vrut ca sângele celor doi cari erau părți principale în întreaga împrejurare să se potrivească, astfel încât să nu survie un sfârșit fatal. Incurajați de acest prim succes, medicii au început să practice pe scară întinsă transfuziile, dar cu rezultate mult mai puțin strălucite. Numărul cazurilor mortale sporise în așa măsură, încât legiuitorii s'au văzut la un moment dat constrânși să intervie.

Abea după războiul mondial, transfuziile de sânge au început să fie din nou aplicate. De data aceasta rezultatele au fost bune. S'a constatat în primul rând că sângele indivizilor se împarte în patru categorii, fiecare categorie având caracteristici bine distincte. S'a stabilit care sunt categoriile care se suportă între ele, s'a inventat un aparat special care permite ca transfuzia să se opereze în timp scurt, evitându-se pericolele coagulării și ale complicațiilor.

În armata germană s'a ajuns la progrese însemnate în această direcție. Există institute care se ocupă în mod special — în vreme de războiu — cu colectarea sângelui de diferite categorii. Sângele este adunat în reci-

5.

piente special construite și menținut la o temperatură convenabilă, ca să nu se altereze.

În cazul când dintr'un punct oarecare al frontului, admițând chiar din prima linie, se cere sânge de o anumită categorie, institutul n'are decât să ia sângele din depozitul respectiv, un avion special afectat acestor servicii îl transportă la locul cerut, unde un medic având asupra-i aparatul puțin complicat pentru această delicată operație, poate interveni din vreme pentru a salva o viață omenească.

3.

4.

1 În subteranele laboratorului de la institutul Robert Koch din Berlin se află depozitate mii de fiole conținând sânge din grupul „O”

2 O tânără infirmieră a Crucii Roșii germane își oferă sângele pentru soldații patriei

3 Asistenții laboratorului Koch pregătesc caseta frigoriferă ce conține fiolele cu sânge, cerut pe front

4 Medicul după ce s'a convins de starea rănitului, execută o transfuzie cu sângele din fiola pe care o poartă cu sine și astfel salvează o viață de om

5 Mijloacele cele mai rapide, de preferință aeroplanele, sunt folosite pentru transportarea pe front a casetelor frigorifere în care sunt fiolele cu sânge.

dent — ne referim la actualul războiu — a îngăduit să se salveze vieți, care altfel ar fi sporit considerabil cifra pierderilor de o parte și de alta. Înainte de începerea conflictului, țările amenințate au făcut o intensă propagandă pentru a se crea un corp special de dători de sânge. Aceștia au fost cercetați din timp de medici specialiști, sângele le-a fost analizat, au fost împărțiți pe grupe și abea după aceea înrolați. Toate aceste precauțiuni își au rostul lor. Când s'a făcut pe la începutul secolului al 17-lea prima transfuzie, este evident că medicii italieni cari au preconizat-o nu s'au gândit la toate aceste măsuri de prevedere. Nu aveau cum, căci nu cunoșteau constituția chimică a sângelui și

**„FORTĂREȚELE
VOLANTE”
SUNT PREGĂTITE**

O comisiune compusă din trei generali din America Latină examinează una din faimoasele mitraliere de avion pe aerodromul din Langley-Field (Statele-Unite)

← A MURIT TOM MIX!
Eroul filmelor copilăriei noastre, „cow-boy”-ul înăscut, și-a pierdut viața într'un accident banal. Înă-
țăm ultima fotogra-
fie a regretatului
artist

**Să nu vă fie
teamă...**

Eu păzesc pielea Dv.! Nu
trebuie să vă speriați nici
de timpul cel mai urât,
dacă vă masați pielea
cu NIVEA înainte de
a pleca. Numai NIVEA
conține „Eucerită” to-
nicul pielei

**Veți și Dv. dinți atât
de albi și de frumoși?
Dacă nu puteți răs-
punde deschis la acea-
stă întrebare, atunci
vă sfătuim să încercați
Pasta de dinți
Chlorodont**

*Constipația, durerile hemoroidale și
indigestiile*

pot fi înlăturate prin Leo-Pills, laxativul extras
exclusiv din plante, cu un efect extrem de ușor.
El este un mijloc excelent de curățire a sângelui
și de înviorare a sucurilor. Nu produce obișnuință.
Încercați mai întâi o cutie mică.

In cutii de 20 și 60 pilule.

Leo-Pills Laxativ

„REALITATEA FEMEII”

Toamna această, marea vogă a tricotajelor sunt jachetele în două culori. Cea din fotografia noastră, spre exemplu, este împletită din lână albă subțire, iar fața de lână roșie, îngorată. Acelaș model se poate confecționa și din lână cu duftină.

Unul din marile magazine de tricotaie din Salzburg, a lansat această vestă de sport roșie cu nasturi argintii. Mănecele, umerii și platca din spate, sunt de culoare închisă.

La Viena a fost expus de curând acest pullover alb cu garnitură roșie și albastră. După cum se poate observa, gulerul ce se ridică pe gât, manșetele îndoit și centrul romburilor sunt împletite cu puțină lână albastră.

Două fermecătoare pullovere din lână de Angora. Ambele au mănecele scurte. Unul reproduce fidel tabla de șah, în pătrate negre și galbene, celălalt este croit ca o vestă bărbătească, încheiată în față cu nasturi. Dungile sunt verzi și roșii. Model original vienez.

ACTUALITĂȚI DE PESTE OCEAN

LA CASA ALBĂ

Președintele Roosevelt a primit la Casa Albă pe șefii militari ai armatei americane

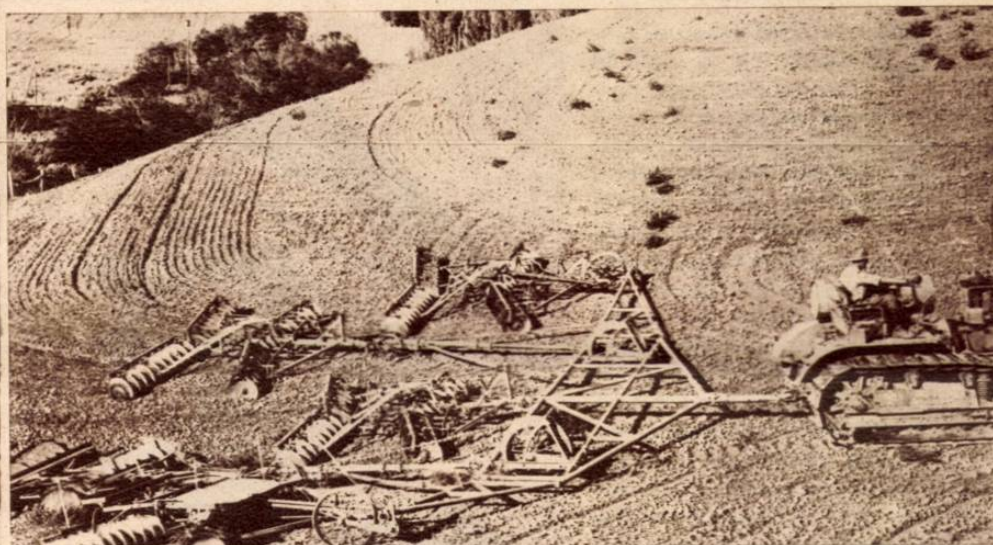
WILKIE ACLAMAT

Wendell Wilkie, candidatul republican la președinția Statelor-Unite, e primit călduros de partizanii săi, într-o provincie americană

AGRICULTURA IN STATELE UNITE

Nu-i de mirare că fermierul american are o recoltă bogată și pentru reușita ei nu depune o muncă prea mare, căci sistemul de mecanizare a agriculturii se perfecționează pe zi ce trece. In fotografia noastră: un tractor trage după el douăzeci de pluguri

Rușinată,

își ascunde gura...

La început simțea o asprime în spatele dinților... A urmat slăbirea lor și acum — un gol urât! Cine nu face nimic contra pietrei, la fel pățește! Intrebați deci numai Kalodont! Această pastă cu Oleat Sulfuricinic, îndepărtează cu timpul piatra și împiedică formarea ei. Dinții rămân solizi și sănătoși numai dacă nu au piatră.

Tubul mare extrem de convenabil!

KALODONT

contra
pietrei de
pe dinți

EXAKTA

Astăzi și în format mare 6x6 și cu toate acestea posedând toate avantajele formatului mic! Astfel: Obturator cu perdea 1/1000—12 sec. Declanșator automat. Lipsă completă a erorii de paralaxă. Dublă expunere exclusă. Punerea la punct pe geam mat, fără alte mijloace speciale, chiar la schimbarea obiectivelor (supraluminositate până la 1:1,9. Teleobiective sau obiective de unghi mare) precum și la fotografiile de aproape sau microfotografii. Prolungirea tirajului prin tuburi intermediare. Posibilitatea de adaptare pentru vecubiliz.

Numeroase accesorii. Prospekte gratuit

Thagee
KAMERAWERK
STEINBURGEN

DRESDEN - STRIESEN 257

Reprezentanța pentru România

„V E N D I T O R”

Reprezentanță de Comerț

RENEE ADLER

BUCUREȘTI

CALEA VICTORIEI, 39

24/36
mm

4/6,5
cm

6/6
cm

10 ZILE DIN Viața Ducelei Mussolini

REPORTAJ DIN VIAȚA INTIMĂ ȘI OFICIALĂ A PREMIERULUI ITALIAN

LIMUZIMĂ neagră, prevăzută cu o oglindă „sens unic” care permite celui din interiorul mașinii să vadă afară fără a fi văzut de trecători, iese pe poarta monumentală dintre zidurile înalte de piatră ce înconjoară frumoasa vilă Torlonia, situată în împrejurimile Romei. În dreptul sentinelei, doi agenți secreți lipesc călcăile, ridică brațul în salut fascist și rămân astfel până când mașina își ia locul în procesiunea de vehicule ce coboară spre Via Nomentana, vechiul drum roman care duce prin Porta Pia în Cetatea Eternă. În mașină se află d. *Benito Mussolini* unul dintre cei mai activi oameni ai lumii. Lămpile ce controlează circulația licăresc la o răscruce; limuzina se oprește odată cu

Ducele Mussolini

Contesa Edda Ciano, fiica ducelui Mussolini, la o competiție sportivă.

celelalte vehicule și apoi își continuă drumul, pentru ca zece minute mai târziu să sosească la Palazzo Venezia, unde tot atât de neobservată de trecători, dispăre prin portalurile arcuite ale palatului, în vreme ce sentinele de o parte și de alta a intrării, prezintă arma. Și astfel, fără să atragă mai multă atenție decât orice cetățean al Romei, premierul italian își începe ziua de lucru.

Cele de mai sus, cu foarte mici variațiuni se repetă pe vreme bună sau rea, în fiecare dimineață, atunci când Ducele se află la Roma.

Într'un incognito surprinzător de efectiv, d. Mussolini se deplasează atât în cuprinsul capitalei cât și prin împrejurimile acesteia. El nu este văzut decât în ocazii oficiale sau semi-oficiale, și atunci ia un automobil deschis, sau geamurile limuzinei sale sunt lăsate, și înaintea în uralele mulțimii care se adună întotdeauna acolo unde notițele presei oficiale au anunțat că Ducele își va face apariția. Acest incognito în special este dictat de nevoia de a se feri circulația romană de aglomerări și încurcături inutile.

Imediat ce sosește la Palazzo Venezia, d. Mussolini se așează la lucru. El muncește mai mult decât orice alt bărbat de stat modern, lăsând foarte puțin subordonaților săi. Și nu arareori se întâmplă să primească până la 50 de audiențe în cursul unei zile. De obicei, diminețile le petrece în birou, la masa de lucru, dar într-o cameră alăturată se află o garderobă conținând peste o duzină de uniforme și costume, pentru ocazii neprevăzute. De când cu războiul etiopian, d. Mussolini și-a făcut obiceiul de a purta o uniformă atuuică când apare în public.

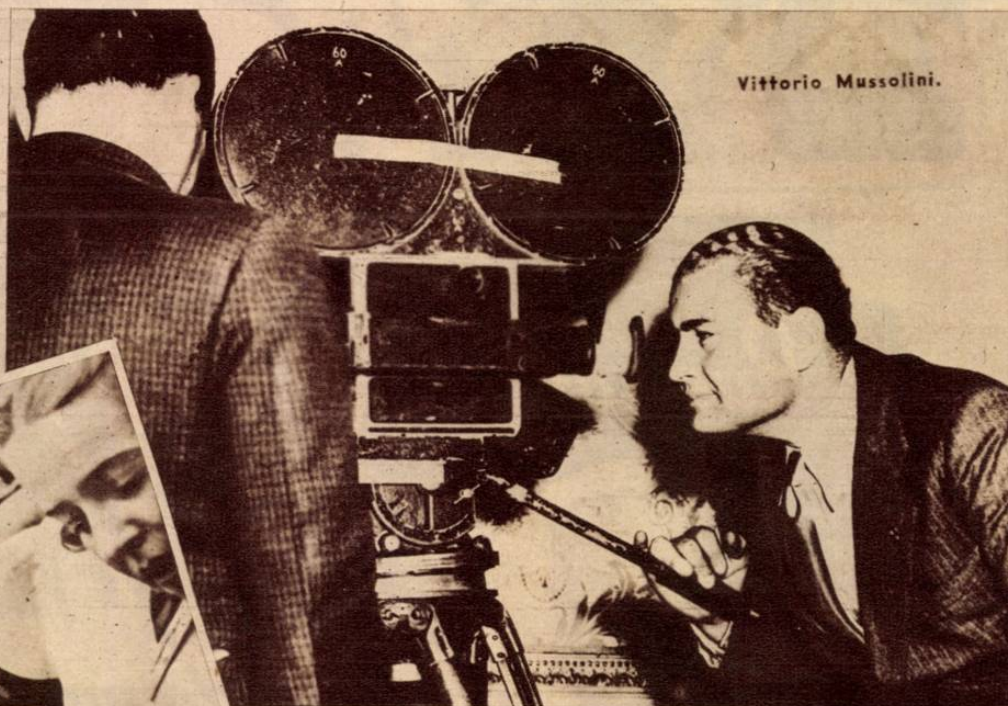
Programul zilei sale este fixat în prealabil până la cele mai mici amănunte, iar de chestiunile personale și sociale se îngrijește un secretar

Pe la ora unu, d. Mussolini se întoarce

acasă pentru dejun. Iar după o oră de sîntă, el este gata să reia lucrul — fie la birou, fie asistând la vreo ceremonie publică sau prezidând ședința vreunui dintre numeroasele „consilii” fasciste. Uneori, premierul nu părăsește biroul înainte de ora opt seara. Dar, când și când, el evadează câte o după amiază, spre a-și oferi o recreație de câteva ore. Cu reflectoarele îndreptate asupra sa, atunci când își îndeplinește funcțiunile publice, d. Mussolini trece la cealaltă extremă în viața sa particulară. Atunci când a venit la Roma pentru a prelua conducerea guvernului italian, el și-a lăsat soția și copiii în căsuța lor din nordul Italiei, unde-i vizita odată pe săptămână, Duminică. Apoi, acum vreo zece ani, i-a instalat în vila Torlonia, dar continuă a-i ține cu stricteț în afara scenei oficiale. D-na Mussolini n'a apărut nici odată la ceremoniile publice, alături de soțul său și niciodată Ducele n'a dat recepții oficiale la Vilă. Abia atunci când copiii cei mai mari au crescut, Roma oficială avu prilej să cunoască familia premierului.

Astăzi, numele *Eddei Ciano*, soția contelui *Galeazzo Ciano*, ministrul afacerilor străine; *Bruno*, care a pilotat anii trecuți un aeroplan peste Atlantic precum și *Vittorio*, apărând și când pe prima pagină a ziarelor italiene și străine, însă familia Mussolini continuă totuși a trăi retrasă.

Romano, în vîrstă de 11 ani și *Anna-Maria*, de nouă, frecventează cu regularitate școlile ridicate pentru copiii locuitorilor din acel district. Ei sunt îmbrăcați ca toți ceilalți copii și d. Mussolini a dat ordin să nu se facă nici o excepție cu ei. Ducele se trezește la șase dimineața vara și la șapte, iarna. Potrivit obiceiului roman, un servitor îi aduce la pat o cafea cu lapte și cornuri. Apoi dacă e vară, urmează o oră de călărie, pe care iarna o înlocuiește cu exerciții de scrimă. Seara, după cină, își citește ziarele în

Vittorio Mussolini.

cercul intim al familiei. Totdeauna e la curent cu ceea ce se scrie în presa străină. Vorbește bine germana, franceza și engleza. Într-una din camerele vilei se află instalat un aparat de proiecție cinematografică unde Ducele și familia sa pot vedea cele mai bune filme ale zilei.

El consacră cel puțin o oră zilnic, seara sau după amiază, unui studiu serios. Subiectul poate fi de domeniul științei, economiei, istoriei sau vreo problemă socială curentă.

În ceea ce privește alimentația, se spune că d. Mussolini duce o viață dintre cele mai normale. Nu consumă băuturi spirtoase decât la banchetele oficiale unde găsește că ar fi o nepolită să le refuze. Carnea figurează într-o mică măsură pe masa sa, dar nu se poate spune că e un vegetarian. Ii plac mult fructele și preferă laptele cafelei. În genere, mănâncă foarte ușor.

În recreațiile sale, d. Mussolini caută mișcarea. E un

(Continuare în pagina 15-a).